

1993

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΕΤΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ

52 ΣΕΛΙΔΕΣ

3,50 €

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ 4 ΕΤΟΣ 1
ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 2017

www.anaktisi-mag.gr

ΑΝΑΚΤΗΣΗ

η ζωή και το έργο
ΝΕΟΚΛΗΣ ΚΑΖΑΖΗΣ

οράματα και θάματα
ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ

ένα νέο κίνημα
ΛΑΙΔΙΣΜΟΣ VS ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

**Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΠΟΥ ΝΙΚΗΣΕ
ΤΟΝ ΤΣΕ**

ΟΙ ΑΓΡΙΕΣ ΧΗΝΕΣ ΣΤΟ ΚΟΝΓΚΟ

**Ο ΚΟΜΗΣ ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ
ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΥΘΟ**

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

50 1966-2016 ΧΡΟΝΙΑ ΕΚ
εναρτίων του πάλματος

50% Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΥΝΕΚΙΖΕΤΑΙ
ΒΡΕΙΤΕ ΤΟ ΚΟΥΠΟΝΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ 2

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ | ΚΤΙΣΤΕ 15ο ΔΡ. ΦΥΛΑΚΟΥ 699 | ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2016 | 2 ευρώ | 24 ΕΓΧΡΩΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ | www.elkosmos.gr

ΕΘΝ. ΕΛΛΑΣ ΜΕΤΑΞΙΑΣ

ΔΩΡΟ ΣΠΑΝΙΑ ΕΓΧΡΩΜΗ ΑΦΙΣΣΑ

ΣΥΜΠΛΟΚΕΣ ΜΕ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΤΣΑ | **ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ** | **ΑΦΙΕΡΩΜΑ**
Η ΣΤΕΓΗ ΛΙΣΤΕΙΝ ΣΤΟΝ ΒΟΤΑΝΙΚΟ ΑΝΟΙΞΙΝΕΣ ΠΟΡΤΕΣ ΤΗΣ

ΟΤΑΝ ΓΚΡΕΜΙΣΑΝ ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΜΕΤΣΑ | **ΠΡΟΚΛΗΣΗ!**
ΕΗΜΕΡΑ ΨΗΦΙΖΟΥΝ ΕΤΗΝ ΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΤΖΑΜΙ ΣΤΟΝ ΕΛΑΙΩΝΑ | **ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟ**
HALAL CATERING ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΑΘΡΟ

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ «ΝΗΡΕΥΣ» ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΝ «ΕΚ»
«ΤΟ 1974 ΔΕΝ ΜΑΣ ΑΦΗΣΑΝ ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ»

50+1 ΧΡΟΝΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

www.elkosmos.gr

ΕΔΙΤΟΡΙΑ

του Άγγελου Δημητρίου

ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΗ!

Οι Ιδέες είναι ένας οικείος πνευματικό τόπος, είναι ένα υπαρκτικό απάγκιο όπου μπορεί κανείς να καταφεύγει για να ενδυναμώνει τις αντιστάσεις του. Όταν αυτές οι ιδέες μοιράζονται, δύνανται να συστήσουν κοινότητες που θα τις προάγουν και θα τις διαιωνίζουν. Η Πίστη στην ελληνικότητα και τον εθνικισμό είναι ο κοινός τόπος που συνδέει όλους όσους ασχολούνται και αγαπούν αυτό το περιοδικό. Τους συντελεστές και τους αναγνώστες.

Οι Ιδέες, η ελληνικότητα και ο εθνικισμός, δεν είναι αναγκαίο να έχουν μια αναφορικότητα, να έχουν «σκοπούς» και αντικειμενικά προσδιορισμένους «σχεδιασμούς» για το μέλλον. Είναι αυτόαρκεις και με αυτή την αυτόαρκεια γεμίζουν και τους φορείς τους.

Η Πίστη σε αυτό το πνευματικό φορτίο, προέρχεται από το μίσρασμα των κοινών εμπειριών, η Πίστη χαλκουργείται και δυναμώνει μέσω των κοινοτήτων. Και πάλι αυτές με την σειρά τους τροφοδοτούν τους συνεκτικούς ιστούς των κοινοτήτων κάνοντας τις πιο ισχυρές.

Με άξονα το παραπάνω σκεπτικό, είναι σαφές ότι το περιοδικό Ανάκτηση είναι σκόπιμο να αποτελέσει ένα ιδεολογικό σημείο αναφοράς, που ζητά την στήριξη αλλά και θέλει να την παρέχει στο ιδεολογικό επίπεδο, σε όλους τους Έλληνες Εθνικιστές. Όστε να υπηρετηθεί αυτή η συνοχή και η ανάγκη για δύναμη και αυτόαρκεια. Η Πίστη αντλείται από την εμπιστοσύνη. Και η εμπιστοσύνη από την σχέση και την επικοινωνία. Αυτά τα στοιχεία διαπερνούν σήμερα με αυτήν την εκδοτική προσπάθεια όλους τους ανά την Ελλάδα Εθνικιστές. Γι' αυτό και η Ανάκτηση αποτελεί πρωτίστως ένα εγχείρημα πολιτικό και κοινωνικό. Ένα εγχείρημα ενδοπονητικό και ενθουσιώδες στην στόχευσή του.

Σε αυτό το τεύχος, συνεχίζουμε στο ίδιο μήκος

κύματος, με την ίδια και ίσως καλύτερη ποιότητα έκφραση των Ιδεών μας. Μέσα στο κλίμα μιας χώρας που παραπαίει και των πολιτών της που είναι κλωνισμένοι και διασπασμένοι, μέσα σε μια πραγματικότητα εξατομίκευσης και μοναξιάς, η Ανάκτηση μορφοποιεί ένα απαραίτητο κινηματικό πρόκριμα, τους καρπούς του οποίου σε βάθος χρόνου, όλοι μας θα απολαύσουμε. Μένοντας σταθεροί στην κοινή μας Πίστη, δυνατοί και ενωμένοι από αυτή, παραδίδουμε στον αναγνώστη την επιμελημένη αισθητικά ύλη ενός ακόμα τεύχους, αντί άλλων χαιρετισμών και εγκάρδιων ευχών για αυτοδύναμη πολιτική και προσωπική πόρευση!

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ 4ο ΤΕΥΧΟΣ...

...περάσαμε από τους Στύλους του Ολυμπίου Διός στο κέντρο της Αθήνας, όπου υπάρχει η βάση για να στηθεί ένα άγαλμα του Μ. Αλεξάνδρου.

Ωστόσο, στη νησίδα που σχηματίζεται στη γωνία των λεωφόρων Βασιλίσσης Σοφίας και Βασιλίσσης Όλγας στους Στύλους του Ολυμπίου Διός το άγαλμα δεν έχει ανεγερθεί ακόμα, μετά από πολλά χρόνια. Για την θέση αυτή είχε προταθεί ο έφιππος ανδριάντας του Μεγάλου Αλεξάνδρου έργο του αείμνηστου γλύπτη και ακαδημαϊκού Γιάννη Παππά.

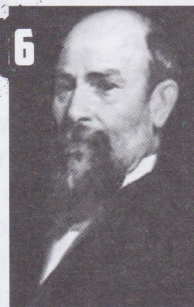
Παρότι έχει δοθεί η τελική έγκριση του Κεντρικού Αρχαιολογικού Συμβουλίου το άγαλμα δεν έχει τοποθετηθεί ακόμα. Φιλοτεχνήθηκε το 1970 και παρουσιάζει τον μεγάλο στρατηλάτη έφιππο επάνω στον Βουκεφάλα, χωρίς σέλα και χαλινάρια. Το άγαλμα «φιλοξενείται» στην αυλή του εργαστηρίου του αείμνηστου γλύπτη στου Ζωγράφου.

Το 1993, ο χάλκινος ανδριάντας του έφιππου στον Βουκεφάλα Αλέξανδρου, αγοράστηκε από το υπουργείο Πολιτισμού και στη συνέχεια δωρίθηκε στον δήμο Αθηναίων προκειμένου να τοποθετηθεί σε κεντρικό σημείο της πόλης. Ωστόσο παρέμεινε στην αποθήκη του δημιουργού του, ο οποίος απεβίωσε το 2005.

Έτσι, αν και η ανάγκη για την ύπαρξη του συγκεκριμένου αγάλματος είναι σημαντική, για πραγματικούς και συμβολικούς σκοπούς, αυτό από ολιγωρία δεν έχει γίνει...

16

6

12

20

30

31

26

περιεχόμενα

editorial	3
ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΗ!	5
ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ	
ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΟΡΦΕΣ	6
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ	
Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ	10
ΤΟΥ ΝΕΟΚΛΗ ΚΑΖΑΖΗ	
Ο ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ ΤΩΝ	12
ΟΡΑΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΑΜΑΤΩΝ	
ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΘΝΙΚΗ	14
ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ	
ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ: ΟΡΓΑΝΟ	
ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ	16
ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ	
ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ	20
«ΜΑΝΤΡΟΣΚΥΛΛΑ»	
ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΩΝ	26
ΟΙ ΑΓΡΙΕΣ ΧΗΝΕΣ ΣΤΟ ΚΟΝΓΚΟ	
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΝΙΚΗΣΕ	30
ΤΟΝ ΤΣΕ ΓΚΕΒΑΡΑ	
ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ: ΣΕ ΕΝΑ	31
ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ	
ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ	34
Ο ΚΟΜΗΣ ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ	
ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΥΘΟ	36
ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΡΠΑΘΙΑ	
ΣΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΘΟΟΝΗ	40
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ	
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ	42
Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΚΑΙ ΟΙ	
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ	44
ΤΟΥΡΚΙΑ: ΤΟ ΓΕΙΤΟΝΙΚΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ	
ΛΑΙΔΙΣΜΟΣ VS ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ	48
ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΕΣ	
ΑΓ-ΑΝΑΚΤΗΣΗ	

Πινδάρου 12, Αθήνα 2ος όροφος τηλ. 2103611590 fax 211 780 1821

info@logxi.com

εκδόσεις **Λόγχη** εποπτεία της ύλης είχε ο **Άγγελος Δημητρίου** σχεδιασμός **DtP88**

επικοινωνία: www.anaktisi-mag.gr
κείμενα - συνεργασίες info@anaktisi-mag.gr

για το τεύχος αυτό συνέβαλαν οι: Μιχάλης Τάντης, Ευριπίδης Ρηγόπουλος, Ανδρέας Ακρίτας, Γεώργιος Καραμαδούκνης, Ιάκωβος Δελλής, Δημήτρης Ζαφειρόπουλος, Ν. Αγαπηνός, Χριστόφορος Βασιλικός, Δημήτρης Σαββίδης, Βικτωρία Σολδάτου - Διστίμα Τριμπούνα, Ιωάννης Λαζάρου, Ευθύμιος Πέτρου, παρέμβαση **ΑΓ-ΑΝΑΚΤΗΣΗ**: το Αντιδοτο

**ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΕΣΩ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ
ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΥΠΟΥ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΚΑΙ ΣΕ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΑ ΣΗΜΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ: βιβλιοπωλείο **ΛΟΓΧΗ** (Πινδάρου 12), βιβλιοπωλείο **ΠΕΛΑΓΟΣ** (Χαρ. Τρικούπη 14), βιβλιοπωλείο **ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ** (Μαυρομικάλη 86), πάγκος εφημερίδων Χαρ. Τρικούπη και Ακαδημίας.

ΣΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΝ (Ερμού 61) **ΔΕΣΜΟΙ ΕΛΛΗΝΩΝ** (Πασσαλίδη 29)

ΣΤΟ ΒΟΛΟ βιβλιοπωλείο **ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ** (Ανθίμου Γαζή 121)

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Από τα κατεστημένα μέσα ενημέρωσης προβάλλεται συνήθως, μια δήθεν «ακροδεξιά τρομοκρατία». Ωστόσο, σε αυτή την σελίδα παρατίθενται ορισμένα σημαίνοντα πρόσωπα που ανήκουν στο παγκόσμιο εθνικιστικό κίνημα και υπέστησαν την βιαιότητα, με αποτέλεσμα να χάσουν την ζωή τους. Για την αλήθεια που μας αποκρύπτουν οι προπαγανδιστές, ταξιδεύουμε στην «άλλη πλευρά του λόφου», σε πρόσωπα ηρωικά και τραγικά, επιλέγοντας μέσα από πολλούς εθνικιστές που μαρτύρησαν για τις ιδέες τους...

Eugène Terre'Blanche

Στις 3 Απριλίου 2010 δολοφονήθηκε με άγριο τρόπο την ώρα που κοινόταν, ο Ευγένιος Τερ' Μπλανς (Eugène Terre'Blanche), ηγέτης του Κινήματος Αφρικανικής Αντίστασης, της Νοτίου Αφρικής. Ο Λευκός εθνικιστής δολοφονήθηκε από μαύρους και βρέθηκε κατακρεουργημένος με φρικτό τρόπο. Τα κίνητρα του εγκλήματος ήταν σαφώς πολιτικά. Ο Ευγένιος Τερ' Μπλανς ήταν γαλλικής καταγωγής και οι πρόγονοί του είχαν αγωνιστεί στους Πολέμους των Μπόερς για της ανεξαρτησία των Λευκών της Νοτίου Αφρικής. Το κόμμα του, το AKB, αγωνιζόταν για να διατηρήσουν οι Λευκοί της Αφρικής τα δικαιώματά τους απέναντι σε ένα καθεστώς που βούλιζε μέσα στην διαφθορά και την εγκληματικότητα.

George Lincoln Rockwell

Ο Τζορτζ Λίνκολν Ρόγκουελ πολέμησε στον Β ΠΠ αλλά και στον πόλεμο της Κορέας ως αεροπόρος. Το 1958, ίδρυσε το Αμερικάνικο Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα και από τότε κατέστη ένας δυναμικός ακτιβιστής του Λευκού Φυλετισμού και των εθνικιστικών ιδεών. Στις 25 Αυγούστου του 1967 δολοφονήθηκε από ένα πρώην μέλος του κόμματός του, μια δολοφονία με κίνητρα που παραμένουν ομιχλώδη. Η δράση του Τζορτζ Λίνκολν Ρόγκουελ είχε τον χαρακτήρα μιας ξεκάθαρης προβολής των εθνικοσοσιαλιστικών ιδεωδών στην κοινωνία και της υπεράσπισης των συμφερόντων Λευκών Αμερικανών και Ευρωπαίων έναντι του Σιωνισμού και του Κομμουνισμού.

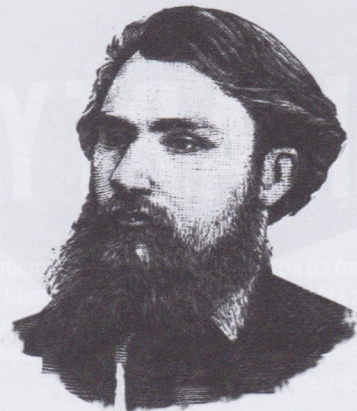

Daniel Wretström

Μετά τα μεσάνυχτα της 9ης Δεκεμβρίου 2000 στην Στοκχόλμη ο δεκαεφτάχρονος Daniel Wretström δέχτηκε επίθεση από δεκαπέντε άτομα, καθώς περίμενε στην στάση του λεωφορείου γυρίζοντας από ένα πάρτι. Το ξυλοκοπούν μέχρι θανάτου και τον μαχαिरώνουν φωνάζοντάς του «γαμημένη ρατσιστή»! Οι δολοφόνιοι του καταδικάστηκαν με εξευτελιστικά ελαφριά ποινές. Για τον δεκαεφτάχρονο Σουηδό συναγωνιστή, κάθε χρόνο χιλιάδες Ευρωπαίοι συγκεντρώνονται και τιμούν την μνήμη του.

Νεοκλής ΚΑΖΑΖΗΣ

άγνωστες μορφές του ελληνικού εθνικισμού

του Γεώργιου Καραμαδούκη

Ο Νεοκλής Καζάζης γεννήθηκε το 1849 στην Πέτρα Λέσβου. Σπούδασε νομικά στο πανεπιστήμιο Αθηνών και το 1870 αναγορεύτηκε διδάκτορας. Προχώρησε σε μεταπτυχιακές σπουδές στην Χαϊλδεβέργη και την Λειψία στην Γερμανία, καθώς και στην Γαλλία έως το 1877. Κατόπιν επέστρεψε στην Ελλάδα και διορίζεται ως υφηγητής της Φιλοσοφίας του Δικαίου στην Νομική Σχολή το 1879. Το 1882 διορίστηκε τμηματάρχης Α' Τάξεως Δημόσιας Οικονομίας και Στατιστικής του υπουργείου Οικονομικών. Κατέλαβε και άλλα δημόσια αξιώματα.

Όσο αφορά την πανεπιστημιακή του πορεία δίδαξε από το 1893 έως το 1910 ως τακτικός καθηγητής ης Φιλοσοφίας και Εγκυκλοπαίδειας του Δικαίου και της Πολιτικής Οικονομίας. Υπήρξε πολυγραφότατος συγγραφέας εκδίδοντας μια σειρά βιβλίων με περιεχόμενο εθνικό, ιστορικό και πολιτειολογίας. Επίσης διετέλεσε από το 1894 έως τον θάνατό του πρόεδρος της εταιρείας **Ο Ελληνισμός**, της οποίας ήταν και ιδρυτικό μέλος.

Πριν εμπλακεί με την πολιτική το 1910 είχε αναπτύξει εθνική δράση μέσω της Εταιρείας και των συγγραμμάτων του. Τον Ιούνιο του 1898, επισκέφθηκε την Βουλγαρία με σκοπό να πολεμήσει την Βουλγαρική προπαγάνδα περί αυτονομίας της Μακεδονίας.

Κάρτ Ποστάλ από την Φιλιππούπολη του 19ου αιώνα. Εκεί ο Καζάζης, λόγω της πολύμορφης δράσης που είχε αναπτύξει κινδύνεψε να χάσει την ζωή του από ενέδρα.

Κηρύσσοντας φυλετικό και πολιτισμικό πόλεμο κατά των Βουλγάρων έγκυσε την προσοχή του βουλγαρικού τύπου. Το 1902 μάλιστα κατά την διάρκεια επισκέψεώς του στην Φιλιππούπολη έγινε απόπειρα δολοφονίας του στο μέγαρο της Ελληνικής Μητρόπολης.

Ως πρόεδρος της Εταιρείας ίδρυσε πολλά παραρτήματά της εντός και εκτός Ελλάδος και διοργάνωσε συλλαλητήρια υπέρ των εθνικών θεμάτων. Η εταιρεία Ελληνισμός είχε ιδρυθεί στις 15 Νοεμβρίου του 1892

από τον καθηγητή ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών Γεώργιο Κρέμο και είχε ως στόχο την προάσπιση των εθνικών δικαιών.

Τα ιδεολογικά στοιχεία του Καζάζη

Στο έργο του Εθνική Κατήχησις αναφέρεται στις έννοιες της πατρίδος, της εθνικής ενότητας, και του εθνικού καθήκοντος των ελεύθερων και υποδούλων Ελλήνων. Κάνει επίσης ευρύτερες αναφορές στις αξίες του ανθρώπου, της κοινωνίας και της

ελευθερίας. Μάλιστα μιλάει για την συνεταιριστική οργάνωση της κοινωνίας όσο αφορά την ηθική και υλική πρόοδο της.

Στην ερώτηση ποιο είναι το μέγιστο καθήκον του ανθρώπου απαντάει «το προς την πατρίδα». Συνεχίζοντας γράφει ότι μπορεί κανείς να αγαπά τους ξένους συνανθρώπους του μέχρι του σημείου να μη βλέπει η αγάπη αυτή την ελευθερία, την τιμή, την ευτυχία και τα συμφέροντα της πατρίδος του.

Αναφέρεται όμως και στα χαρακτηριστικά του Έλληνα. Το ελληνικό γένος αγαπάει τον φιλευθερισμό υπό την έννοια ότι του αρέσει η ελευθερία και η πολιτική του υπήρξε η απελευθέρωση των λαών. Επίσης είναι γένος εκπολιτιστικόν και επιθυμεί να εκπολιτισθεί, αλλά και να εκπολιτίσει.

Σε αυτό το χαρακτηριστικό του εμπεριέχεται και ο ανθρωπισμός του. Πέραν των παραπάνω ο Νεοκλής Καζάνης πιστεύει στην συνέχεια αλλά και στην δύναμη της ελληνικής φυλής. Ο ίδιος αναφέρει: «*Ενικήθη και κατακτήθη πολλάκις, αλλ' οι κατακτηταί συγχωνεύθησαν επί τέλους εν τω εθνικώ κωνευτηρίω, χωρίς ο ελληνικός οργανισμός και χαρακτήρ να εξασθενήσει*».

Η γεωπολιτική θέση και η εξωτερική πολιτική της Ελλάδος

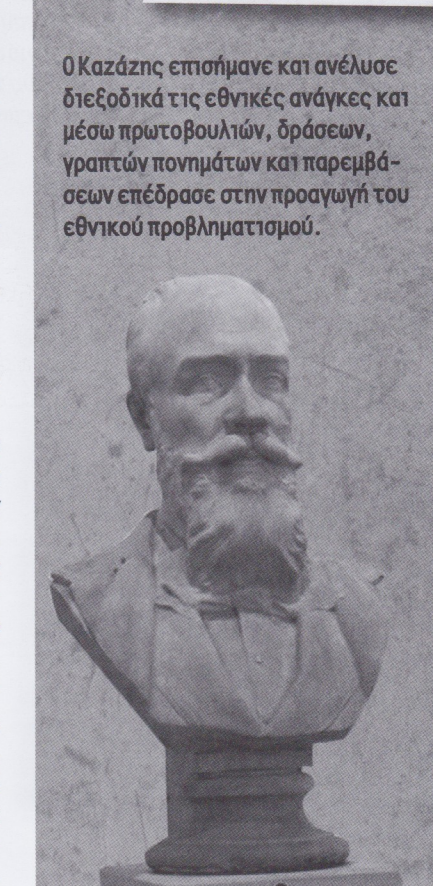
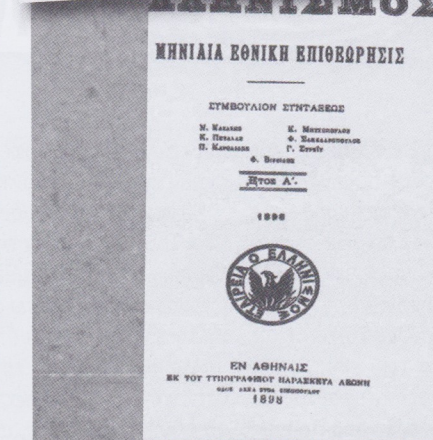
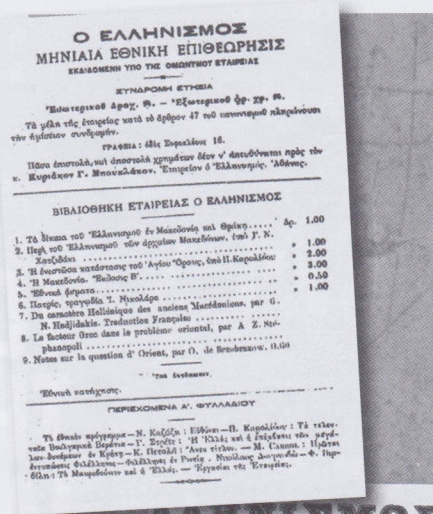
Ο Νεοκλής Καζάνης όμως, δεν στέκεται μόνο ως ένας ρομαντικός Μεγαλοϊδεάτης που κινείται μόνο από κίνητρα ιστορικά και εθνολογικά για την αποκατάσταση των ελληνικών εδαφών.

Αναλύει βαθύτερα τις γεωπολιτικές ανάγκες διευρύνσεως των συνόρων φέρνοντας ουσιαστικά στο προσκήνιο την έννοια του ζωτικού χώρου.

Στο βιβλίο του Η Μακεδονία και τα ελληνικά δίκαια (Περιλαμβάνει δέκα διαλέξεις του) γράφει τα εξής χαρακτηριστικά:

«*Εάν ρίξωμεν εν βλέμμα υπό του χάρτου της Ελληνικής Χερσονήσου, βλέπομεν ότι η Μακεδονία δεσπόζει όλων των ελληνικών χωρών, έχουσα προς δυσμάς την Ήπειρον, νοτιοδυτικώς την Θεσσαλίαν, ανατολικώς την Θράκην, και νοτίως τας νήσους του Αιγαίου πελάγους και ίσταται ως φραγμός κατά των από βορρά βαρβάρων εχθρών*» .

Εκτός όμως από την Μακεδονία αναφέρεται και στην γεωπολιτική σημασία της Κωνσταντινουπόλεως: «Ανατολή, Δύσις, Βορράς και Μεσημβρία, συναντώνται παρά τας ακτάς του θρακικού Βοσπόρου, προ της διφυσούς ταύτης κυψέλης ποικιλωνύμων ανθρώπων, ήτις καλείται Κωνσταντινούπολις.

Ο Καζάνης επισήμανε και ανέλυσε διεξοδικά τις εθνικές ανάγκες και μέσω πρωτοβουλιών, δράσεων, γραπτών πονημάτων και παρεμβάσεων επέδρασε στην προαγωγή του εθνικού προβληματισμού.

Ο κρατών αυτής δύναται να διεκδικήση το κράτος του κόσμου».

Ο Καζάνης δεν βλέπει την άσκηση της εξωτερικής πολιτικής μόνο μέσω των εδαφικών επεκτάσεων. Ο ίδιος υποστηρίζει πως αυτή οφείλει να είναι ευρύτερα: «Όπου ο ελληνισμός συμπαγής ή διεσπαρμένος, η Ελλάς οφείλει να εποπτεύη, αμέσως ή έμμέσως ενεργούσα. Δεν αποτελεί μόνον το έδαφος την εθνικήν δύναμιν λαού τίνος, αλλ' επίσης η ηθική αυτού ενέργεια και υπεροχή. Στα πλαίσια αυτά υποστηρίζει την σθεναρή αντίσταση κατά του βουλγαρικού πραξικοπήματος στην Ανατολική Ρωμυλία με την άμεση συνεννόηση Τουρκίας, Σερβίας και Ρουμανίας.

Θερμός υποστηρικτής της ορθοδοξίας συχνά ανέφερε σε λόγους του στο Πανεπιστήμιο την προσφορά της και έθετε εξ' αρχής το τρίπτυχο της πατρίδος, της θρησκείας και της οικογένειας.

Στα πλαίσια υπερασπίσεως της ορθοδοξίας θα καυτηριάσει την στάση της δυτικής εκκλησίας και τις προσπάθειες προσπλυτισμού των Ελλήνων στην χερσόνησο του Αίμου. Παρά το γεγονός ότι υποστηρίζει το έργο του Πατριαρχείου δεν διστάζει να του ασκήσει κριτική ως προς την αντιμετώπιση της δράσεως των δυτικών. Ζητεί λοιπόν την αποστολή επισκόπων και ιεροκλήρων που θα αποτελέσουν ανάχωμα στις θρησκευτικές και πολιτικές βλέψεις του Βατικανού.

Η πολιτική του στρατεύου

Ο Νεοκλής Καζάνης κατακευράνωνε τον κοινοβουλευτισμό και υποστήριζε την τροποποίηση του πολιτεύματος. «Η κοινοβουλευτική νόσος κατέστη κατά την στιγμήν ταύτην εν των χειρίστων κακών, των απειλούντων την ευημερίαν και την πρόοδον των ευρωπαϊκών λαών». Εκθειάζει επίσης το αριστοκρατικό πολίτευμα του Καποδίστρια. Επίσης πιστεύει στον βασιλικό θεσμό, τον οποίο θεωρεί άρρηκτα συνδεδεμένο με την ελληνική ιστορία και τους θρύλους, όπως αυτός του μαρμαρωμένου βασιλιά

Παρά τις κρίσεις του προς την ανθελληνική λειτουργία του κοινοβουλευτισμού, μετέχει του πολιτικού αγώνος. Πολιτεύτηκε στις εκλογές της 8ης Αυγούστου του 1910, στις οποίες εκλέχθηκε βουλευτής Αττικοβοιωτίας στην Α' Διπλή Αναθεωρητική Βουλή, δεύτερος σε αριθμό ψήφων, ξεπερνώντας και τον Ελευθέριο Βενιζέλο. Απουσίαζε και δε συμμετείχε στην εκλογή Προέδρου της Βουλής, θέση στην οποία εκλέχθηκε ο Γεώργιος Πιππ, ενώ έλαβε μόλις μια ψήφο στη συνεδρίαση της

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΙΔΕΑΣ

Υπέρμαχος της Μεγάλης Ιδέας ονοματίζει ως εχθρούς της Ελλάδος τους Τούρκους, τους Σλαύους και τους Βουλγάρους. Μάλιστα στην ερώτηση πως πρέπει να φέρεται ο Έλληνας προς τους εχθρούς του απαντά λακωνικώς «να τους μισεί». Διατυπώνει πριν τον Ίωνα Δραγούμη την ιδέα της πολιτικής ενώσεως της φυλής αναφέροντας για το καθήκον των υποδούλων Ελλήνων: «*Ημετ' αφοσιώσεως και θυσίας εμνοήεις τας εθνικάς παραδόσεις η διηκνήκς εργασία προς πολιτικήν ένωσιν αυτών μετά των ελευθέρων Ελλήνων, αμφοτέρων εκόντων συμφέρον προς τούτο και η συνδρομή προς αυτούς εν ημέραις εθνικών αναγκών*». Σε άλλο σημείο πάλι αναφέρει πως ο ιστορικός προορισμός του γένους είναι η εθνική και πολιτική ενότητα και πως αυτήν θα επιτευχθεί με την συνεργασία όλων των Ελλήνων, ελευθέρων και υποδούλων καθώς και αυτών που βρίσκονται στις αποικίες του εξωτερικού. Για τον λόγο

αυτό ο ελληνοσμός οφείλει να είναι προπαρασκευασμένος για εθνικούς αγώνες από την κυβέρνηση και από τις εθνικές εταιρείες.

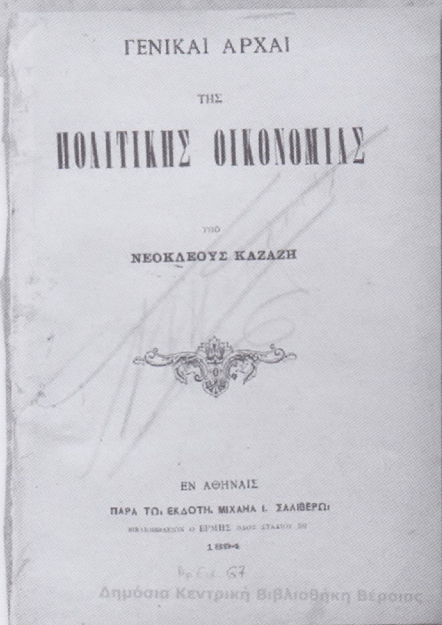
Ο μεγαλοϊδεατισμός του διατυπώνεται με σαφήνεια και στο έργο του Ο ελληνοσμός εν τη Χερσονήσω του Αίμου: «*Δεν δύναμαι να εννοήσω τον ελληνοσμόν άνευ της Κωνσταντινουπόλεως, όπως δεν δύναμαι να εννοήσω αυτόν και άνευ των Αθηνών. Αμφοτέροι αι πόλεις τυγχάνουσι δι' εμέ αι δυο κατ' εξοχήν παραστάσεις της ελληνικής ιδέας εν τη ιστορία. Και αλλαχού μεν των περί την ανατολικήν λεκάνην της Μεσογείου τμημάτων του ελληνοσμού εξεδηλώθη η ελληνική δύναμις, αλλ' ουχί επί τοσούτον μακρόν χρόνον, όσον εν αμφοτέραις ταύταις κατ' εξοχήν πρωτεύουσας ημών. Αποτελούσι τα κυριότερα κέντρα της ελληνικής φυλής, ήτις επί αιώνας από των δυο τούτων εθνικών θυσιαστηρίων αντλεί την πίστην αυτής, τας εμπνεύσεις, την δύναμιν*».

27ης Σεπτεμβρίου 1910, για τη θέση του αντιπροέδρου της Βουλής. Ήταν υποψήφιος και στις εκλογές του Νοεμβρίου του ίδιου χρόνου, στις οποίες δεν κατόρθωσε να εκλεγεί.

Θα κατακρίνει τον Ελευθέριο Βενιζέλο το 1915 για την στάση του απέναντι στον βασιλικό θεσμό. Αυτό μάλιστα θα οδηγήσει σε ρήξη ακόμα και με την ίδια την εταιρεία που προήδρευε, με αποτέλεσμα αυτή να αναστείλει την λειτουργία της έως το 1923.

Όστόσο ο Νεοκλής Καζάνης προβάλλει ως δικαιολογία της αναστολής αυτής τις πολεμικές περιπέτειες του έθνους.

Μετά το 1923 ο Καζάνης θα συνεχίσει την δράση μέσω του Ελληνοσμού και θα στραφεί εναντίον του κομμουνισμού. Ο ίδιος αναφέρει πως η δράση της εταιρείας

Ένα δείγμα από την πολιτική και επιστημονική του σκέψη.

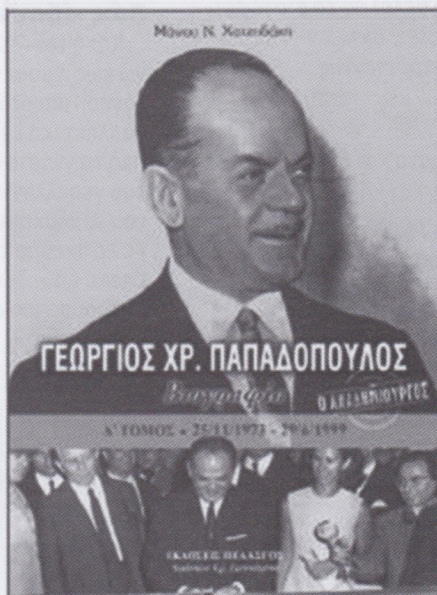
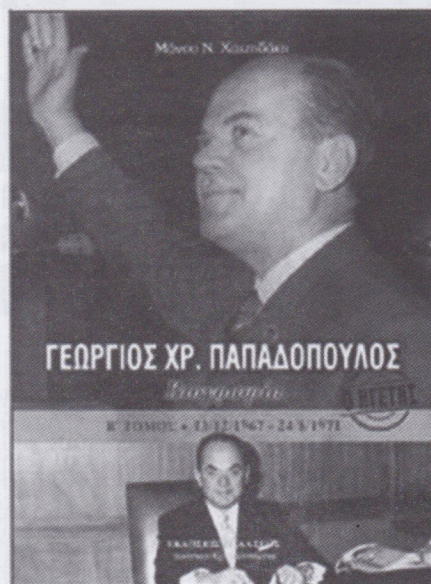
θα είναι εθνική και κοινωνική. Αναφέρει χαρακτηριστικά για τους κοινωνικούς στόχους: Στόχος είναι η καταπολέμιση των εχθρών και διαφθορών της θρησκείας, της Γλώσσης, της Οικογένειας, της Ιδιοκτησίας, της Ηθικής, της Εθνικής Συνειδήσεως, και Πατρίδος.

Ο Νεοκλής Καζάνης απεβίωσε το 1936 στην Αθήνα. Υπήρξε ένας μεγάλος διανοούμενος του εθνικισμού, ο οποίος αγωνίστηκε για τα εθνικά θέματα και προέβαλλε την Μεγάλη Ιδέα και την θεωρία του ζωτικού χώρου. Διακινδύνεψε την ζωή του για τις εθνικές του ιδέες και συγκρούστηκε και διώχθηκε για τις πολιτικές του απόψεις.

Η παρακαταθήκη του είναι τεράστια και δυστυχώς άγνωστη στον χώρο του σύγχρονου ελληνικού εθνικισμού.

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ
ή ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ τοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Τό ἔργο ΣΤΑΘΜΟΣ τοῦ Μάνου Ν. Χατζηδάκη,
4 πολυτελῶν Τόμων καί 2.560 σελίδων συγκλονιστικῶν ἀποκαλύψεων!

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ὅπως δέν γράφτηκε ποτέ ἕως τώρα

Ἄγνωστα γεγονότα καί παρασκηνία! Οἱ πλέον ἐπίσημες πηγές!
Ἀπόρρητα ἀρχεῖα καί ἔγγραφα! Ἐγχρωμο καί ἀδημοσίευτο φωτογραφικό ὕλικό!

ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ 100 ΠΡΩΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ
ἀπό 145 Ε μόνο 95 Ε

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ * Βιβλιοπωλεῖο «Η ΑΛΛΗΛΕΥΓΓΗ τῶν ΦΙΛΩΝ» **Γιάννου Χρ. Γιαννάκενα**
Χαρ. Τρικοῦπη 14, τ.κ. 106 79 ΑΘΗΝΑ * Τηλ. 210 3628976 - 210 6440021 * www.hellasbooks.gr
καί acroceramo@hellasbooks.gr * fb: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ-ΟΜΑΔΑ ΦΙΛΩΝ

Ο ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ ΤΩΝ ΟΡΑΜΑΤΩΝ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΑΜΑΤΩΝ

του **Ιάκωβου Δεληλή**

*«Αδελφοί αναγνώστες, όσα σημειώνω
μπορείτε να με ειπείτε τρελόν, και ό,
τι άλλο βάλει ο καθένας με τον νου
του... Όποιος θέλει ας τα πιστέψει-
όποιος δεν θέλει, όχι».
Στρατηγός Μακρυγιάννης*

Τα «Οράματα και θάματα» είναι το δεύτερο και τελευταίο έργο του σημαντικού αγωνιστή του '21. Το χειρόγραφο έφτασε στα χέρια του Γιάννη Βλαχογιάννη το 1936 και ήταν ανεπίγραφο. Μεταγράφηκε όμως και εκδόθηκε μόλις το 1984 με τον συγκεκριμένο τίτλο από το Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης.

Είναι ένα έργο «παράξενο» σύμφωνα με τους μελετητές, που ωστόσο δεν υπολείπεται σε σημαντικότητα από τα Απομνημονεύματα. Πρόκειται για τις πνευματικές εμπειρίες που καταγράφει ο Μακρυγιάννης, ευρισκόμενος σε έναν συνεχή διάλογο με τον αναγνώστη, στον οποίο θέλει να μεταδώσει κάποια μηνύματα και να μοιραστεί τις εμπειρίες του, αλλά και σε έναν διάλογο με το υπερβατικό, απόρροια της μεγάλης του πίστης και της άσκησης του επάνω στην Ορθόδοξη πνευματικότητα. Γι' αυτό και πολλοί δεν δίστασαν να το χαρακτηρίσουν ως το έργο «ενός τρελού και θρησκόληπτου». Άλλοι πάλι θέλησαν να δουν στις μεταφυσικές περιγραφές του Μακρυγιάννη τον αντικατοπτρισμό των λαϊκών παραδόσεων, των

θρύλων, των παραμυθιών, των λαϊκών μεταφυσικών αφηγήσεων. Και λιγοστοί, διέκριναν στον συγγραφέα των οραμάτων και των θαμάτων έναν συνεκιστή της πλούσιας ορθόδοξης πνευματικής παράδοσης και το αποτέλεσμα της ζωντανής σχέσης του ανθρώπου με τον θεό.

Πώς είδαν οι μελετητές το έργο

Κατά τον Γιώργο Θεοδοκά: «Συμπεραίνω πως η μυστικιστική αυτή εξομολόγηση μπορεί να είναι κάτι καταπληκτικά ενδιαφέρον, ένα από τα γνήσια διαμάντια του νεοελληνικού λόγου. Ο Βλαχογιάννης, με το πνεύμα της εποχής του, δεν μπορούσε ίσως να συλλάβει όλη την ψυχολογική και λογοτεχνική σημασία ενός τέτοιου "τρελού" έργου. Εμείς όμως, που τόσο ασχοληθήκαμε και εξοικειωθήκαμε με το στοιχείο "όνειρο" είναι πιθανό να βρούμε σ' αυτό το τετράδιο σελίδες συναρπαστικές».

Ο Λίνος Πολίτης μας λέει πως «πρόκειται για έργο ενός ανθρώπου που με το "άλλο του ιστορικό" εκίνησε τον

Τα Οράματα και Θάματα του Στρατηγού Μακρυγιάννη δείχνουν τον τρόπο μιας άλλης προσέγγισης στην ζωή του και στον μεταφυσικό του προσανατολισμό.

ομόφωνο σχεδόν θαυμασμό, και για το υψηλό του ήθος και για την ανόθευτη λαϊκή του γλώσσα, την καίρια εκφραστική δύναμη και το ιδιόρρυθμο προσωπικό του ύφος. Όλα αυτά (αν και όχι με την ένταση που παρουσιάζονται στα Απομνημονεύματα) υπάρχουν και στο γεροντικό αυτό έργο και ορισμένες στιγμές φτάνουν σε ύψος θαυμαστό.

Ιδιαίτερα μπορεί να ξεχωρίσει κανείς, ανάμεσα σε άλλα, τα εξομολογητικά λόγια που τα γράφει σαν είδος επίλογο και προπάντων την “αμαρτωλή και απλή και αγράμματη” προσευχή του, μια φωνή εκ βαθέων συγκλονιστική ακόμη και στην απίθανη έκτασή της και στην ορμητική και ασταμάτητη, συχνά ασυνάρτητη, ροή του λόγου».

Όταν γράφεται το έργο αυτό, ο Μακρυγιάννης βρίσκεται σε δυσχερή θέση. Είναι σε κατ’ οίκον περιορισμό, κουρασμένος και καταβεβλημένος στο σώμα και το πνεύμα, ζει ασκητικά και προσεύχεται πολύ. Άρχισαν να γράφονται το Δεκέμβριο του 1850, τρεις μήνες δηλαδή μετά την ολοκλήρωση των Απομνημονευμάτων του, όταν ο Στρατηγός ήταν 53 ετών. Το έργο σταματάει ξαφνικά και μένει ατελείωτο. Κατά τον Νίκο Σβορώνο, ο Στρατηγός «συγκεντρώνεται στον εαυτό του και επιχειρεί ένα είδος θεώρησης του νοήματος των γεγονότων που έζησε και στα οποία υπήρξε πρωταγωνιστής, ένα είδος απολογισμού της προσωπικής και δημόσιας ζωής του».

Όπως σημειώνει ο καθηγητής Σφυρόερας, υπάρχει ένα στοιχείο που κάνει αυτό το κείμενο μοναδικό ίσως στη νεοελληνική πεζογραφία. «Κλείνει στις σελίδες του την μαρτυρία μια ψυχικά και σωματικά βασανισμένη μορφής του

Αγώνα, αποκαλύπτει το μαρτύριο του Αγωνιστή, που βλέπει προδομένες δύο επαναστάσεις - του 1821 και του 1843 - και κατατρεγμένους τους πρωτεργάτες τους. Τραγικά μόνος στα πενήντα τρία του χρόνια, δεν έχει σε ποιον να μιλήσει, παρά στο θεό και στην Παναγία - έτσι όπως και στα δεκατέσσερά του χρόνια μπήκε μια νύχτα στην εκκλησία του Αι-Γιάννη για να παρακαλέσει παραπονεμένος για τις αδικίες τον άγιο “και με κλάματα και με μεγάλες φωνές” να κάμει “τις συμφωνίες μαζί του”... Μέσα σ’ αυτές τις συνθήκες η γραφή του Μακρυγιάννη αποκτά μια άλλη διάσταση, και τα όνειρά του, τα οράματά του, οι μονολόγοί του, οι παραισθήσεις του, δεν είναι παρά τα επακόλουθα της ψυχικής και σωματικής του κατάρρευσης...

Εκείνο όμως που είναι χαρακτηριστικό είναι το ύψος και η δύναμη του λόγου και του λογικού στις νηφάλιες ώρες του. Στο κείμενο αυτό βρίσκουμε ορισμένες από τις καλύτερες στιγμές της λαϊκής μας πεζογραφίας».

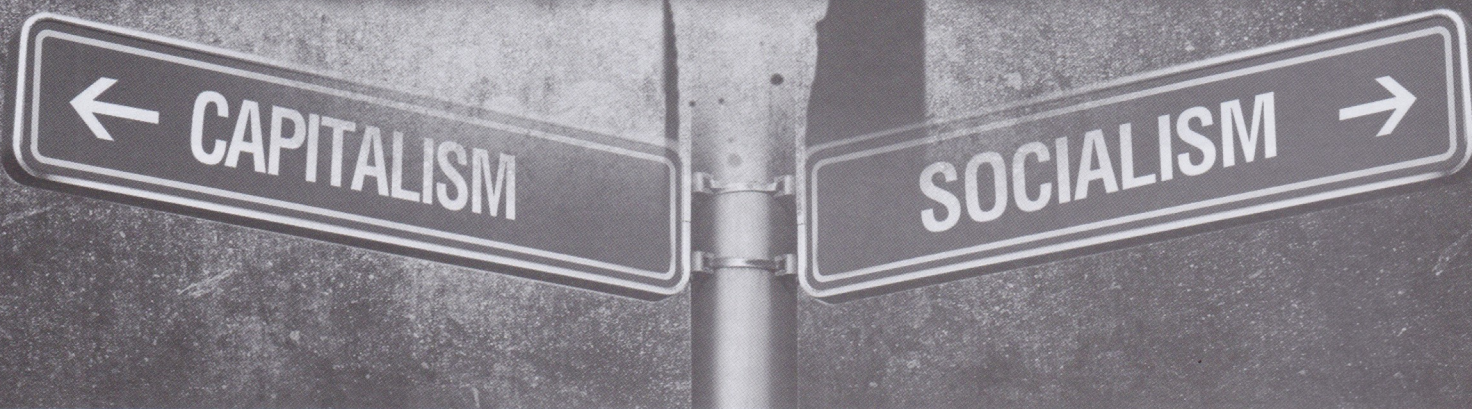
Οι συγκινητικές παρακαταθήκες του Στρατηγού Μακρυγιάννη

Ας δούμε ένα μικρό μέρος από τις συγκινητικές παρακαταθήκες των Οραμάτων και των Θαμάτων:

«Αδελφοί αναγνώστες, αυτά μ’ αξίωσε ο θεός, και όσα σας γράφω, εκείνα που μόλεγαν και όσα είδα μόνος μου και όσα άκουσα και όσα βλέπω και τώρα όπου σας γράφω, όποιος αγαπάγει ας πιστεύει, όποιος δεν θέλει, είναι νοικοκύρης. Εγώ είχα χρέος ως χριστιανός να τα σημειώσω όλα. Και τον περισσότερο καιρόν αστεινής τα σημειώω. Ούτε ανάγκη έχω να γελάσω

κανέναν ούτε φαντασίαν, ούτε εγωισμό και περηφάνιες, ούτε να γένωμα απατεώνας εις τον παντουργόν και εις την βασιλείαν του. Όσα σας λέγω όπου βλέπω και ως σήμερα, κάμετε την προσευχή σας και κοπιάστε να τα ιδείτε και μόνον σας, και τότε δεν σας μένει αμφιβολία. Και πάλε είναι και άλλο. Αν πεθάνω, σας γράφω τώρα τι να κάμετε και θέλει ιδείτε και να ευκαριστηθείτε περισσότερο, ότι εγώ είμαι και αμαρτωλός περισσότερο απ’ ούλους το πλάσμα του θεού, κανένα κακόν δεν άφησα εις την γης. Και η ευσπλαχνία του η μεγάλη και της βασιλεία του με έσωσε ως την σήμερα, και εις το εξής τον περικαλώ να μου σώσει την πατρίδα μου, την θρησκεία μου, και όλους τους τίμιους ανθρώπους της κοινωνίας, όποιος θρησκείας και αν είναι. Και αν σας απατώ εις τα γραφόμενά μου, λόγον να δώσω εις την παντοδυναμίαν του και εις την βασιλείαν του, να με παιδέψει με τον παιδεμόν όπου με αξίωσε και είδα με τα ίδια μου τα μάτια, και την πέτρινη καρότσα με το πυρί. Κάθε άνθρωπος πλάσμα του θεού, όποιος θρησκείας και αν είναι, πρέπει να δοξάζει τον θεόν κατά την θρησκείαν του, να μην αμελεί αυτό, να δοξάζει εκείνον όπου τον έπλασε και τον διατηρεί σε τούτη την ζωή και εις την άλλη, την παντοτινή. Του διαβόλου το φαί και τα έργα είναι κούφια καρύδια, χορταίνει τους ανθρώπους όσοι χάνουν τη δικαιοσύνη, ή μεγάλοι ή μικροί. Δούλευε να ζήσεις, και μην είσαι τεμπέλης και τρως και γυμνώνεις τον άλλον άνθρωπον, όπου’ να σαν και σένα, μια εικόνα...»

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

του Δημήτρη Σαββίδη

Ο Σοσιαλισμός αποτέλεσε για πολύ καιρό κάτι το μεγαλεπήβολο. Εξάλλου πριν καν ορισθεί ως ιδεολογικο-πολιτική έννοια, αποτέλεσε μια νέα κοινωνική θεώρηση του υφισταμένου ανθρωποκόσμου.

Το εργατικό κίνημα στις πρώτες διεκδικητικές του εμφανίσεις δεν αυτοπροσδιορίστηκε πάντοτε ως σοσιαλιστικό, ακόμη δε λιγότερο ως αριστερό κίνημα. Μακρινός απόγονος των συντεχνιών και των συνεταιρισμών, των προ και μετά βιομηχανικής επανάστασης εποχών, το εργατικό κίνημα από τη στιγμή της συνειδητοποίησης των κοινών συμφερόντων των μελών του άρχισε να συγκεντρώνει ξεριζωμένους από τη γη τους αγροτικούς πληθυσμούς και παιδιά γεωργών στοιβαγμένων με το ζόρι στις μεγάλες πόλεις από τη βιομηχανική επανάσταση, που μαστιζόμενα από τη φτώχεια ξεκίνησαν να επαναδημιουργούν εκείνες τις κοινοτικές δομές αλληλεγγύης (τις οποίες είχε εξαφανίσει η βιομηχανική επανάσταση), προκειμένου να επανακτήσουν τον έλεγχο και τη διαμόρφωση των συνθηκών του προτέρου κοινοτικού τους βίου.

Στις απαρχές του Σοσιαλισμού

Ο ανατέλλων λοιπόν Σοσιαλισμός κατά πρώτον ήταν η αποφασιστική στάση των εργαζομένων να διατηρήσουν τους μεταξύ τους κοινωνικούς συνεκτικούς δεσμούς και τις κοινές αξίες που διέπουν την κάθε κοινωνική – κοινοτική μικρή ή μεγάλη ομάδα, κι όλα αυτά βέβαια σε αντιπαράθεση με τις απαιτήσεις του κεφαλαιοκρατικού διεθνιστικού συστήματος του οποίου ένας εκ των βασικών στόχων είναι η διάλυση όλων των συνεκτικών δεσμών των διαφόρων κοινωνικών ομάδων που συγκροτούν την εθνική κοινότητα δηλαδή το Έθνος.

Το εργατικό λοιπόν κίνημα στις πρώτες προσπάθειες συγκρότησης των ιδεολογικών και αξιακών του θεωρήσεων θα έμενε έκπληκτο από τις ιδεολογικές θέσεις – απόψεις της Αριστεράς περί της άρνησης της εθνικής ρίζας – καταγωγής.

Για το εργατικό κίνημα σοσιαλισμός σήμαινε αλληλεγγύη και αίσθηση του «κοινού καλού» αλλά και τη διεκδίκηση των ιδανικών συνθηκών αξιοπρέπειας και δικαιοσύνης του εργαζομένου έθνους – λαού στους τομείς εργασίας του.

Οι πρώτοι σοσιαλιστές αυτοπροσδιορίζονταν ως ιδεολογικο – πολιτικοί υπερασπιστές του δικαιώματος των εργαζομένων στην άρνηση της εκμετάλ-

λευσής τους εκ μέρους του εγωιστικού – μηδενιστικού ληστρικού κεφαλαιοκρατισμού – καπιταλισμού. Ταυτόχρονα τάσσονταν υπέρ μιας «ηθικής φύσεως» παραδοσιακή αντίληψη των πραγμάτων, υπέρ του δεδομένου «λόγου τιμής», αλλά και υπέρ της εντιμότητας, της αλληλοβοήθειας και της αλληλεγγύης μεταξύ των μελών του εργαζομένου ανθρωποκόσμου της εθνικής κοινότητας.

Έτσι εκόντων των πραγμάτων η ευρωπαϊκή (κοινοβουλευτική κατά βάση) «δεξιά» της εποχής του πρωτοσοσιαλισμού, εάν παρέμενε πιστή στις αρχικές της ιδεολογικές εθνικολαϊκές αξίες, θα μπορούσε να συνταχθεί μ' αυτή την αναδυόμενη λαϊκή αντίδραση ενάντια στο καθεστώς που το κεφάλαιο προσπαθούσε να επιβάλλει. Εκτός από ορισμένες περιπτώσεις, δεν το έπραξε, στηρίζοντας τελικά το «δίκαιο το ισχυρού» δηλαδή του κεφαλαιοκράτη – καπιταλιστή, καθώς και η ίδια (η κοινοβουλευτική «δεξιά») είχε ήδη μολυνθεί ιδεολογικά από την κυρίαρχη αστική διεθνιστική ιδεολογία και τις αντεθνικιστικές της εφαρμογές.

Η σημερινή μορφή του Καπιταλισμού

Πηγαίνοντας στο σήμερα διαπιστώνεται ότι ο Καπιταλισμός έχει αλλάξει. Μετα-

αστικός και μετα-προλεταριακός τώρα πια αναπτύσσει και εφαρμόζει τις στρατηγικές του σε πλανητική κλίμακα, έχοντας πια δημιουργήσει τη δομή ενός «απόλυτου καπιταλισμού» ο οποίος χαρακτηρίζεται από την κυριαρχία της «μη πραγματικής» οικονομίας, δηλαδή της δικτατορίας των χρηματοπιστωτικών αγορών και των αναλόγων στρατηγικών και πολυεθνικών μεγάλο-εταυριών.

Κύριοι κάτοχοι των κεφαλαίων υπαρκτών και μη (κατά κύριο λόγο μη υπαρκτών παρά μόνον στα χαρτιά) δεν είναι μόνον οι μεγάλο-ιδιοκτήτες των πολυεθνικών εταιριών, αλλά και όλοι οι άλλοι παρασιτο-μέτοχοι των προαναφερθέντων πολυεθνικών κεφαλαιοκρατικών ομίλων όλων των ειδών και όλων των τύπων, οι οποίοι για το μόνο το οποίο ενδιαφέρονται είναι η όσο το δυνατόν πιο γρήγορη και μεγαλύτερη απόδοση κέρδους των μετοχών τους, η οποία σε παγκόσμια κλίμακα ως «ανύπαρκτη» οικονομική δραστηριότητα αντιστοιχεί στο διπλάσιο της πραγματικής οικονομικής παραγωγής. Τι πιο «ανύπαρκτη» λοιπόν οικονομία απ' αυτήν;

Όντας δε ο κεφαλαιοκρατισμός όχι μό-

νον μια οικονομική θεωρία και πρακτική αλλά και μια κοσμοθεώρηση, έχει σαν κυρίαρχη πρακτική του την καθυπόταξη της κάθε ανθρώπινης ή θεσμικής δραστηριότητας στη λογική της «οικονομιστικής» δραστηριότητας των αγορών. Κι όλα αυτά θεμελιωμένα στη βάση της καπιταλιστικής ιδεολογίας όπου δεσπάζουν η αριθμολαγνεία των υπολογισμών και η απόλυτα ωφελιμιστική χρησιμότητα των πραγμάτων και των καταστάσεων. Κάθε πολιτική συζήτηση τώρα πια γίνεται επί τη βάση της ορολογίας των επιχειρήσεων και το ίδιο το κράτος νομιμοποιείται (από το κεφαλαιοκρατικό σύστημα) μόνον όταν η ύπαρξή του εξυπηρετεί τα συμφέροντα των «αγορών» και την αντιφυσική ψευτο-ορθολογιστική οικονομική τους δράση, η οποία δικτυώνεται και επιχειρεί να χειραγωγήσει όλους τους τομείς της ανθρώπινης ύπαρξης των εθνών-λαών.

Παράλληλα η κάθε κοινωνία επαναδομείται ως μια μηχανή η οποία έχει σκοπό να ενισχύσει ακόμη περισσότερο τον πλούτο όλων αυτών που είναι ήδη αρκετά πλούσιοι.

Η κοινωνική εθνοκοινοτική αποσύνθεση η οποία συντελείται ως αποτέλεσμα όλης

συμπεριφορές που ιδεολογικοπολιτικά δημιουργούσαν έναν καινούριο τρόπο ανάπτυξης και θεώρησης, τουλάχιστον ενός τμήματος του υπάρχοντος βιωματικού κόσμου.

Η επαναστατική διάθεση των πρώτων εποχών του εργατικού κινήματος έχει πια ατροφήσει, μιας και οι απεργίες και τα σύγχρονα κοινωνικά κινήματα δεν έχουν τώρα πια παρά ένα χαρακτήρα καθαρά εξυπηρετικό των συμφερόντων του κάθε κλάδου εργαζομένων που τις πραγματοποιεί και τα στελεχώνει, κι όλα αυτά μη θέτοντας υπό συζήτηση – αμφισβήτηση τη συνέχιση του καπιταλιστικού «οικονομικού προτύπου» και κοσμοθεώρησης, πραγματικής θανατηφόρας μηχανής κατά του κοινοτικού βίου εθνών και λαών.

Για τους πρωτοσοσιαλιστές Σορέλ και Προυντόν ο αγώνας για κοινωνική δικαιοσύνη ήταν τότε κατά πρώτον ένας αγώνας αξιών και ηθικής επανασυγκρότησης των μελών της εθνικής κοινότητας.

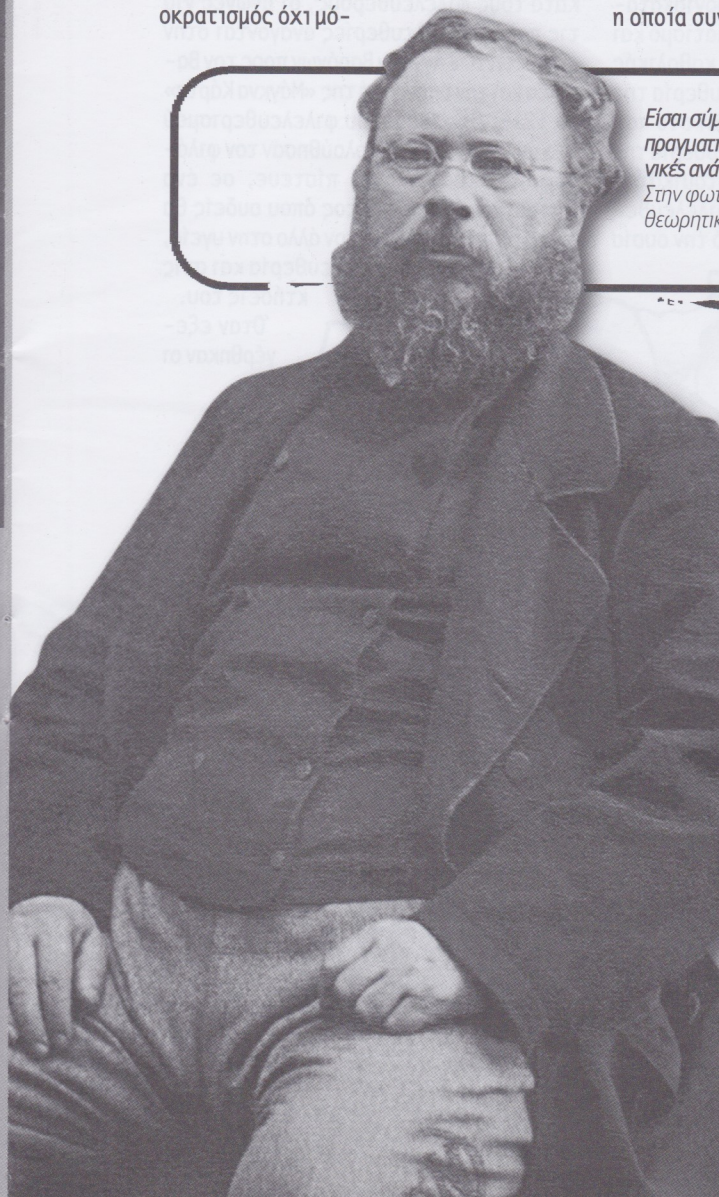
Αγώνας κατά του Καπιταλισμού

Επανερχόμενοι στο σήμερα διαπιστώνουμε ότι ο αγώνας κατά του Καπιταλισμού δεν συνίσταται τώρα πια μόνον στην αναζήτηση και εκμετάλλευση των εσωτερικών αδυναμιών εφαρμογής του κεφαλαιοκρατικού συστήματος ή στην υπόδειξη της μη δυνατότητας αυτού του συστήματος να εκπληρώσει – ικανοποιήσει όλες τις προσδοκίες τις οποίες αυτό δημιούργησε και δημιουργεί σε έθνη – λαούς, αλλά στο να προταθούν – προπαγανδιστούν σ' όλες τις εθνικές κοινότητες οι «άλλες αξίες» δηλαδή αυτές του εθνικισμού στις οποίες οι διεθνοιστικές – ισοπεδωτικές θεωρίες και πρακτικές των «αγορών», δεν μπορούν να αντιπαρατεθούν αξιακά.

Η απόρριψη εκ μέρους των εθνών-λαών της αντιφυσικής διεθνοιστικής «λογικής» του οικονομισμού και του παραγώγου του homoecomicus, πρέπει να αποτελέσει την οριστική και μοναδική οδό διαφυγής του εθνικού ανθρώπου από τα γρανάζια του πολυπλόκαμου εθνοκτόνου κεφαλαιοκρατισμού – καπιταλισμού.

Η Αριστερά από την πλευρά της, όντας διεθνοιστικής ιδεολογίας και αντιλήψεων, δεν μπορεί να αποτελέσει ούτε ανάχωμα ούτε εναλλακτική λύση σωτηρίας για τα έθνη της Γης που επιθυμούν να παραμείνουν έθνη.

Όσο για τον Σοσιαλισμό, όταν αυτός αυτοκαθάρεται από τις διεθνοιστικές του ουτοπίες και οριοθετείται ως Εθνικός Σοσιαλισμός ή Σοσιαλισμός ενός Κράτους, τότε καθίσταται αναπόσπαστο θεμέλιο του Εθνικισμού και της εθνικιστικής ιδεολογίας.

Είσαι σύμφυτη η Αριστερά με τον πραγματικό σοσιαλισμό και τις κοινωνικές ανάγκες;

Στην φωτογραφία, ο αναρχικός θεωρητικός, Πιερ Ζοζέφ Προυντόν.

αυτής τη καπιταλιστικής αντεθνικής δράσης και πράξης, είναι τώρα πια σοκαριστικά προφανής.

Από την άλλη πλευρά το «αντίπαλο δέος» δηλαδή το εργατικό κίνημα έχει απωλέσει ή στην καλύτερη των περιπτώσεων έχουν αμβλυθεί γι' αυτό όσα κυρίαρχα στοιχεία το χαρακτήριζαν παλαιότερα, όπως ένα σύνολο από αναμνήσεις και συνήθειες (που αποτελούσαν την ιστορία του κινήματος), από φιλοδοξίες και πιστεύω και από επιλογές και

«Ο φιλελεύθερος καπιταλισμός σκοτώνει την ψυχή των λαών».

Πίνο Ράουτι κατά την εκλογή του ως Γενικός Γραμματέας το MSI

Ο φιλελευθερισμός είναι ένα σύνολο Ιδεών, θεωριών και αρχών μέσω των οποίων διακρύβεται η ανάγκη της οικονομικής ελευθερίας. Επίσης της θρησκευτικής και της πολιτικής ελευθερίας του ατόμου. Ο φιλελευθερισμός προήλθε από τη φυσική τάση του ατόμου να εξασφαλίσει ορισμένες ελευθερίες, στο πλαίσιο της οργανωμένης πολιτείας. Στόχος του ήταν το πολιτικό και κοινωνικό πλαίσιο του Μεσαίωνα και της φεουδαρχίας, εκείνης της εποχής, ο δε αγώνας τους εναντίον των δεσμευτικών περιορισμών της δράσεως του ατόμου, εκδηλώθηκε κυρίως στον οικονομικό τομέα. Ο φιλελευθερισμός διακήρυττε ότι, η οικονομική ζωή αναπτύσσεται επωφελέστερα για το κοινωνικό σύνολο όταν αποδεσμευτούν οι πρωτοβουλίες του ατόμου.

Πάντα υπέρ του ατομικού συμφέροντος

Κατά το φιλελευθερισμό το ατομικό συμφέρον του ατόμου, είναι από κάθε άλλο, το ισχυρότερο κίνητρο για την παραγωγή και την ερ-

γασία. Επομένως η ελευθερία του εμπορίου, των συναλλαγών, η ελευθερία του επαγγέλματος, της εργασίας, ο αποκλεισμός της επεμβάσεως του κράτους στην οικονομική ζωή του ατόμου, πρέπει κατά το φιλελευθερισμό να αποτελούν τις θεμελιώδεις προϋποθέσεις της οικονομικής ζωής και δράσεως της κοινωνίας. Τον 19ο αιώνα ο φιλελευθερισμός ήταν η κυριαρχούσα αρχή στον οικονομικό τομέα. Οι σοσιαλιστικές ιδέες που άρχισαν να αναπτύσσονται αλλά και οι πόλεμοι κλόνισαν το κύρος του. Στον 20ο αιώνα η επέμβαση του κράτους συνεχώς αυξανόταν σε βάρος της ατομική πρωτοβουλίας. Η αρχή ότι, το ατομικό συμφέρον πρέπει να αποτελεί το ουσιαστικό βάθος της οικονομική δράσεως, είχε παραμεριστεί από την οικονομολογική σκέψη. Ο φιλελευθερισμός εκείνη τη χρονική περίοδο ιδιαίτερα εις την οικονομία είχε πολύ ελάχιστους υποστηρικτές, αλλά και όπου υπήρχε, είχε νοθευτεί.

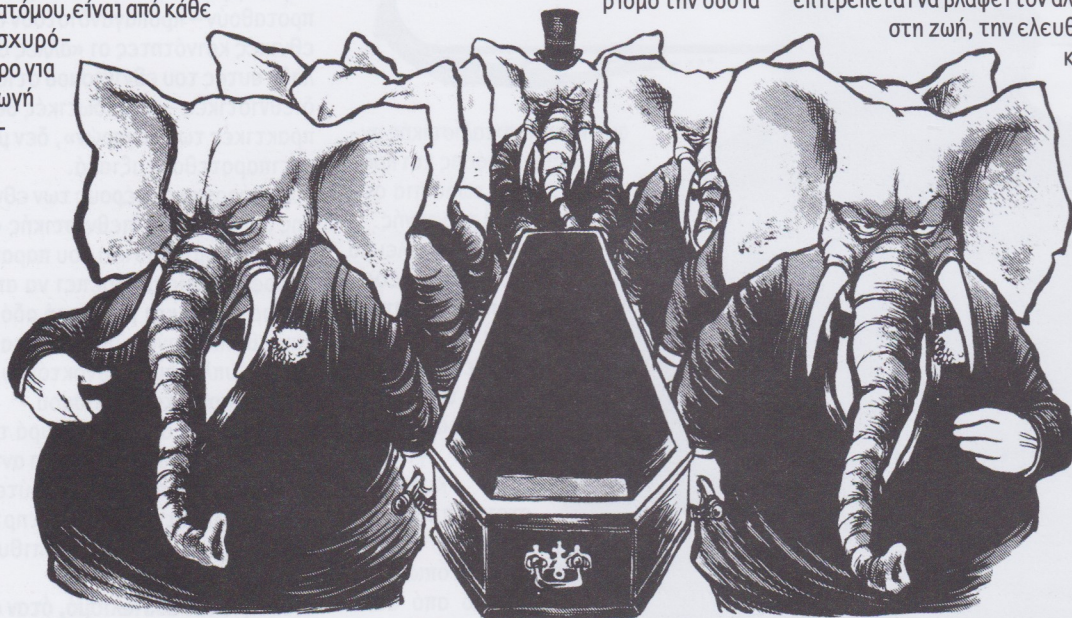
Κατά τις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα αλλά και τα πρώτα έτη του 21ου ο φιλελευθερισμός έχει επανέλθει και μάλιστα έχει θεοποιηθεί. Κατά την περίοδο της ακμής του τα παλαιότερα χρόνια καταπολέμησε με φανατισμό το δογματισμό και την απολυταρχική εξουσία της καθολικής εκκλησίας. Διακήρυττε την ελευθερία της θρησκευτικής συνειδήσεως. Και στο πολιτικό πεδίο διακήρυττε την ελευθερία της σκέψεως και της δράσεως. Τα ατομικά δικαιώματα αποτέλεσαν για το φιλελευθερισμό την ουσία

των επιδιώξεων του και τη σημασία των αγώνων του.

Ο φιλελευθερισμός σαν όρος πολιτικής σκέψεως έχει πολλές έννοιες, ουδέποτε όμως απομακρύνεται από την ετυμολογία του. Προέρχεται από τη λατινική λέξη *liber*, που σημαίνει ελεύθερος. Ο φιλελευθερισμός έχει την άποψη ή την πολιτική γραμμή εκείνη, που λέει ότι κύριο μέλημα στην πολιτική ή τη διακυβέρνηση, τα άτομα να αποκτήσουν ή να διατηρήσουν ένα βαθμό ελευθερίας έναντι της διευθύνσεως και του ελέγχου που ασκεί το κράτος, ή άλλα όργανα του τα οποία μπορεί να θεωρούνται ότι, δεν αντιμετωπίζουν φιλικά την ανθρωπινή ελευθερία, είτε αυτή είναι πολιτική, είτε οικονομική είτε πολιτιστική και γενικότερα κοινωνική.

Παραδοσιακά ο φιλελευθερισμός ήταν εκείνο το κίνημα που απέβλεπε στο να εξασφαλίσει το λαό στο σύνολο του, από τις αυθαιρεσίες της εξουσίας και να του εξασφαλίσει την ιδιωτική ζωή του με ένα κράτος δικαίου. Παράλληλα να μπορεί να ελέγχει την εκτελεστική εξουσία με ένα νομοθετικό σώμα ελεύθερα εκλεγμένο. Κατά τους φιλελεύθερους, οι αγώνες για τις πολιτικές ελευθερίες ανάγονται στην αντίθεση των Άγγλων Βαρόνων προς τον Βασίλεα και την υπογραφή της «Μάγκνα Κάρτα» το 1215. Οι οπαδοί του φιλελευθερισμού στο πολιτικό πεδίο ακολούθησαν τον φιλόσοφο Locke, ο οποίος πίστευε, σε ένα φυσικό και δίκαιο κράτος όπου ουδείς θα επιτρέπεται να βλάψει τον άλλο στην υγεία, στη ζωή, την ελευθερία και στις

κτήσεις του. Όταν εξεγήθησαν οι

**ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ
ΟΡΓΑΝΟ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ**

Αμερικάνοι έποικοι εναντίον της Βρετανικής διακυβερνήσεως διακήρυξαν ότι οι άνθρωποι είναι προικισμένοι με ορισμένα δικαιώματα τα οποία δεν επιδέχονται αμφισβήτηση όπως η ζωή, η ελευθερία, η επιδίωξη ευτυχίας. Παρά τις διαπιστωμένες διαφορές για τους πολιτικούς θεσμούς των δύο χωρών εν τούτοις ήταν κοινή η πεποίθηση και των δύο για την αναγκαιότητα ενός κράτους δικαίου, του ελέγχου της διακυβερνήσεως και να είναι σταθερός ο τρόπος που εκφράζεται η πίστη αυτή. Με την ανάπτυξη της Βρετανικής Κοινοπολιτείας και Αυτοκρατορίας η αγγλική αντίληψη περί φιλελευθερισμού απλώθηκε σε πολλά μέρη του κόσμου. Η θεωρία αυτή φυσικά εφαρμόστηκε συνειδητά σύμφωνα με τον τοπικό χαρακτήρα των ατόμων αλλά και των συνθηκών που επικρατούσαν.

Κατά τον 19ο αιώνα με την επίδραση της ωφελιμιστικής θεωρίας, δηλαδή το άτομο και μόνο αυτό μπορούσε να θεωρηθεί το αποκλειστικό κέντρο της εμπειρίας, οι επιθυμίες και οι ανάγκες του ήταν ο μόνος τρόπος ελέγχου της χρησιμότητας και της ευτυχίας. Έτσι λοιπόν στον φιλελευθερισμό δόθηκε η πεποίθηση στη σημασία του ατόμου σε αντιδιαστολή προς την συλλογικότητα είτε επρόκειτο για το κράτος είτε για την μάζα του λαού. Αργότερα οικονομολογικοί στοχαστές του φιλελευθερισμού ανέπτυξαν την θεωρία του Benthan «για τη μεγαλύτερη ευτυχία του μεγαλύτερου αριθμού» επέτρεψε την ανάπτυξη του φιλελευθέρου κολεκτιβισμού. Έτσι ο φιλελευθερισμός του 20ου αιώνα μπόρεσε για ένα αξιολογικό διάστημα να συμβαδίσει με την κοινωνική δημοκρατία.

Στην οικονομική θεωρία ο φιλελευθερισμός υπονοούσε την εναντίωση στον έλεγχο της οικονομικής ζωής από το κράτος και ειδικότερα στους περιορισμούς του εμπορίου με τελωνειακούς δασμούς, σε κάθε μορφή μονοπωλίου και στις άχρηστες όσο και βλαπτικές παρεμβάσεις των κυβερνήσεων στην παραγωγή και την διανομή του πλούτου. Με αυτή την θεωρία είχαμε την ακραία έκφραση του ατομικιστικού οικονομικού φιλελευθερισμού, γύρω στα μέσα

του 19ου αιώνα, όταν οι φιλελεύθεροι απέκρουαν ακόμη και τις ρυθμίσεις από το νόμο της εργασίας στα εργοστάσια. Κατόπιν ο φιλελευθερισμός δέχτηκε και προώθησε πολλά μέτρα κρατικού ελέγχου για χάρη του γενικού καλού, όπως υπήρξαν οι κοινωνικές ασφαλίσεις. Ο φιλελευθερισμός ευνόησε επίσης την ανάπτυξη των εργατικών ενώσεων σαν μέσο προστασίας των εργατικών συμφερόντων. Πάντοτε όμως αντιμετώπιζε με καχυποψία κάθε τάση των εργατικών σωματίων προς την μονοπωλωση της δυνάμεως τους και τον καταναγκασμό των συναδέλφων εργατών. Πάντως οι φιλελεύθεροι είναι σφοδροί πολέμιοι του εθνικισμού και πάντοτε εκφράζουν το φόβο και την απέχθεια τους για το εθνικό κράτος, αφενός διότι θεωρούν ότι καταπατώνται οι αρχές της ελευθερίας, αφετέρου δεν μπορούν να ανεχθούν τον εθνικολαϊκό φανατισμό.

Κριτική στο φιλελευθερισμό

Ο φιλελευθερισμός στηρίζεται σε μία αυταπάτη. Στον πολιτικό φιλελευθερισμό που μέσω της δημοκρατίας δημιούργησε μία αυταπάτη, τον πολυκομματισμό και τον διχασμό των λαών. Επίσης συγχρόνως γεννήθηκε και ο οικονομικός φιλελευθερισμός που με το πρόσχημα της ελευθερίας δηλαδή της αλληλοεξοντώσεως των μαζών δημιούργησε τον καπιταλισμό. Αυτός δε προκειμένου να επικρατήσει δημιούργησε ως αντίπαλο δήθεν δέος την πάλη των τάξεων ουσιαστικά τον κομμουνισμό. Το φιλελεύ-

θερο κράτος ή η φιλελεύθερη κοινωνία η οποία στηρίζεται σε αριθμούς καταργεί την ποιότητα θεοποιώντας την ποσότητα. Οι αριθμοί λοιπόν στον φιλελευθερισμό έχουν την ικανότητα να αποφασίζουν για τα πάντα. Αποφασίζουν για την ύπαρξη ή μη της πατρίδος, την ύπαρξη ή μη της φυλής, την ύπαρξη ή μη των παραδόσεων, την ύπαρξη ή μη της θρησκείας.

Στο φιλελευθερισμό οι κυβερνήσεις εκλέγονται για να υπηρετούν τους αριθμούς και να προστατεύουν κάθε στοιχείο που απεργάζεται την καταστροφή των ηθικών αξιών και των ιδανικών. Και φυσικά ιδανικό δεν είναι η άκρατη τεχνολογία η οποία έχει υποδουλώσει και απονευρώσει τους λαούς αφυδατώνοντας τους εγκεφάλους τους. Άλλη μία μεγάλη κατάκτηση του φιλελευθερισμού. Την πλειοψηφία των αριθμών μπορεί οποιοσδήποτε να την αποκτήσει αρκεί να χρησιμοποιήσει το ψέμα να εξεγείρει τα κατώτατα ένστικτα του ανθρώπου, αρκεί να χρησιμοποιήσει το χρήμα που προσφέρει ο φιλελευθερισμός για αυτόν τον σκοπό. Με αυτό τον τρόπο κατάφερε την οικονομική υποδούλωση των λαών.

Στο όνομα του «πλουτοκρατικού κέρδους» υποχρεώνει τους λαούς να εργαστούν όχι για την δημιουργία πλούτου που θα διανεμηθεί αναλογικά στους εργαζόμενους αλλά κέρδη για λίγους. Στον οικονομικό φιλελευθερισμό επικρατεί το δόγμα «ο θάνατος σου η ζωή μου». Η θεοποίηση του κερδοσκοπικού κεφαλαίου το οποίο δεν αποκτάται μέσω της εργασίας αλλά μέσω της εκμετάλλευσης των εργαζομένων είναι προνόμιο μόνο του φιλελευθερισμού. Η παραγωγή και η τάξη των εργαζομένων καθόλου δεν τον απασχολεί, είτε αυτός είναι πολιτικός είτε οικονομικός. Προκειμένου να μεγαλώσουν τα κέρδη στον φιλελευθερισμό χρησιμοποιείται όχι η έντιμη εργασία αλλά διάφορα οικονομικά τεχνάσματα, μέσω των χρηματιστηρίων και των τραπεζών. Το δικαίωμα αυτό τους το παρέχουν οι αριθμοί της δημοκρατίας και ο συνέταιρος της ο οικονομικός φιλελευθερισμός που είναι το όργανο υποδούλωσης των λαών.

«Μαντρόσκυλα» των κοινοβουλευτικών

του Ευθ. Π. Πέτρου

ωρί-

Πώς φθάσαμε μέχρι εδώ; Αυτό είναι το ερώτημα που βαραίνει χρόνια τώρα τον εθνικιστικό χώρο. Και αναζητούμε τις αιτίες αυτών των εξελίξεων στην μεταπολιτευτική κατάσταση που επεβλήθη στην Ελλάδα. Κι όμως, η κατάσταση πριν το 1967 ήταν χειρότερη. Να σημειώσουμε μόνον ότι τότε δεν υπήρχε ούτε μια εθνικιστική πολιτική οντότητα, ενώ μετά το 1974, άρχισαν να δημιουργούνται οργανώσεις και ομάδες εθνικιστικού ιδεολογικού προβληματισμού. Πρέπει λοιπόν να ανατρέξουμε στα δεδομένα της αμέσως μεταπολεμικής περιόδου για να αναζητήσουμε τα αίτια των εξελίξεων στον χώρο μας. Να δούμε δηλαδή, πώς τα πολυάριθμα εθνικιστικά κινήματα της περιόδου του μεσοπολέμου χάθηκαν όλα και, όταν επιτέλους η Ελλάς αναδύθηκε από τους

Η ψυχροπολεμική διένεξη είχε επιπτώσεις και στις πολιτικές αντιπαραθέσεις της Ελλάδας. Στην φωτογραφία, ο Στάλιν με τον Ρούσβελτ χαρούμενοι ετοιμάζονται να μοιράσουν την Ευρώπη.

καπνούς και τα ερείπια ενός παγκοσμίου πολέμου και ενός συμμοριτοπολέμου, ο χώρος μας έχασε την αυτονομία του και έγινε εξάρτημα της κοινοβουλευτικής δεξιάς. Μάλιστα έγινε το μαντρόσκυλο της δεξιάς και χαρακτηρίστηκε ως ακροδεξιά.

Μεταπολεμικά

Κατ' αρχήν βάρυναν και στην Ελλάδα οι επιπτώσεις του τέλους του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και οι ιδεοληψίες των Ηνωμένων Πολιτειών που τότε ανοίγονταν προς τον κόσμο ως υπερδύναμη. Ο στόχος τους ήταν διττός. Αφ' ενός να καταστήσουν την Ευρώπη απόλυτο υποχείριό τους και αφ' ετέρου να επιβάλλουν το αδύναμο πολίτευμα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας σε όλους. Ίσως μάλιστα να είχαν απόλυτη επίγνωση ότι ο δεύτερος στόχος εξυπηρετούσε απόλυτα τον πρώτο. Αν μάλιστα δεν είχε εκλείψει βιολογικά ο πρόεδρος Ρούσβελτ τα πράγματα μπορεί να ήταν πολύ χειρότερα. Ο Ρούσβελτ θεωρούσε

επικριτική και πιστό σύμμαχο το σοβιετικό καθεστώς του Στάλιν, τον οποίο μάλιστα οι Αμερικανοί στρατιώτες της εποχής αποκαλούσαν «θείο Τζο», σαν μια φιγούρα ανάλογη με τον δικό τους «θείο Σαμ». Καταλαβαίνει κανείς τις επιπτώσεις για την Ευρώπη και τον κόσμο, αν ο Ρούσβελτ συνέχιζε για λίγο ακόμη να ελέγχει τις τύχες του δυτικού στρατοπέδου. Άλλωστε αυτός ήταν που απέτρεψε συμμαχικές κινήσεις από την Ιταλία και τα Βαλκάνια, που θα περιόριζαν τη σοβιετική κυριαρχία.

Ο πόλεμος όμως τελείωσε και ενώ η Ευρώπη προσπαθούσε να ξαναβρεί τον βηματισμό της, στην Ελλάδα οι μάχες συνεχίζονταν. Περιθώρια δεν υπήρχαν. Ο εχθρός που ο όλη τη διάρκεια της κατοχής διέλυε τις εθνικές ομάδες αντιστάσεως τώρα απειλούσε την ίδια την υπόσταση του έθνους. Οι εθνικιστές, όλων των προελεύσεων συντάχθηκαν με τον εθνικό στρατό στην πανεθνική προσπάθεια να αποτραπεί η άλωση της χώρας από τον κομμουνισμό.

Όμως η επόμενη μέρα δεν ξημέρωσε όπως θα την περιμέναμε. Αν και είμασταν οι νικητές του πολέμου, αν και σκώσαμε το πιο μεγάλο βάρος και πληρώσαμε τον βαρύτερο φόρο αίματος δεν κατορθώσαμε να κερδίσουμε την πολιτική μας αυτονομία. Γίναμε όχι απλώς το εξάρτημα, αλλά το μαντρόσκυλο μιας κοινοβουλευτικής δεξιάς που παρεξέκλινε όλα και περισσότερο προς το λεγόμενο «κέντρο». Να σημειώσουμε εδώ, ότι διεθνώς ο λεγόμενος κεντρώος χώρος είναι ότι πιο ανεργάτιστο και ωφελιμιστικό υπάρχει. Τα κόμματα του κέντρου χωρίς σαφή ιδεολογία τα ίδια κάνουν σκοπό τους να μετέχουν σε κυβερνήσεις προσκολλώμενα στον οιοδήποτε.

Τα υποκατάστατα

Όμως με τον Ψυχρό Πόλεμο να βαραίνει και τις πληγές του συμμαχοπολέμου ακόμη ανοικτές, το δίλημμα εξακολουθούσε να ρίχνει τη βαριά σκιά του στον εθνικιστικό χώρο. Η κομμουνιστική απειλή ήταν πάντα παρούσα και οι αγνές πατριωτικές προθέσεις των εθνικιστών γίνονταν εύκολα αντικείμενο εκμεταλλεύσεως από την κοινοβουλευτική δεξιά.

Έτσι σιγά-σιγά αντί να αποκτήσουν ιδιαίτερους πολιτικούς σχηματισμούς βρέθηκαν να ακολουθούν το εκάστοτε μεγάλο κόμμα του αντικομμουνιστικού χώρου. Πρώτα τον Συναγερμό και μετά την ΕΡΕ. Μάλιστα οι ηγεσίες των κομμάτων αυτών

Στημιότυπο από προεκλογική συγκέντρωση της καραμανλικής ΕΡΕ στην Αθήνα. Χαρακτηριστικά, δίπλα από το πορτρέτο του Εθνάρχη διαφήμιση από «σφαιριστήρια».

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χθεσινῆς γυροφορίας

Ἡ Ε.Ρ.Ε. ἔλαβε τὴν πλειοψηφίαν

Μετὰ τὴν ἀνοδοσ τοῦ Κέντρου

Σημαντικὴν πτώσιν ἐσημείωσε τὸ ΠΑΜΕ

Τὸ ἀποτέλεσμα

Ἡ ἐνωσίς Κέντρου ἀντιμετωπίζει θέμα καταγγελίας τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐκλογῶν ὡς νόθον

Τὰ συνολικά ἀποτελέσματα μέχρι τῆς 5ης πρωτῆς

ΕΡΕ	1.100.740 ἢ 24,7%
ΚΕΝΤΡΟ	1.070.320 ἢ 24,4%
ΠΑΜΕ	482.868 ἢ 14,4%
ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟ	163.519 ἢ 3,6%
ΕΡΕ	194.142 ἢ 4,6%
ΚΕΝΤΡΟ	64.817 ἢ 1,5%
ΠΑΜΕ	67.450 ἢ 1,5%
ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟ	505 ἢ 0,01%

Πρωτοσέλιδο από την εποχή που η δεξιά ΕΡΕ μεσουρανούσε στον δημόσιο πολιτικό βίο. Κάτω από τον κύριο τίτλο που αναγγέλλει την πολιτική νίκη του Καραμανλή, σε μικρότερο πλαίσιο καταγγέλλονται πράξεις βίας και τρομοκρατίας.

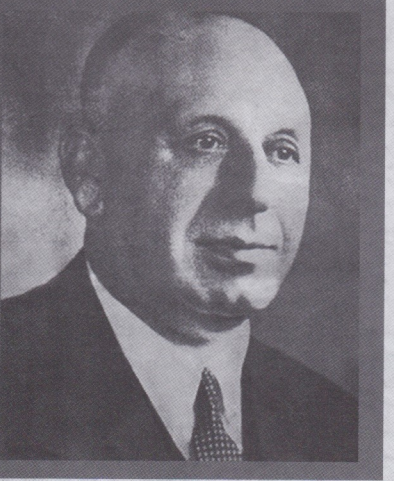
είχαν την πορνία να αφήσουν να δημιουργηθούν μέσα στους κόλπους απολύτως ελεγχόμενες ομάδες που θα μπορούσαν να στεγάζουν τους εθνικιστές δίνοντάς τους μια ψευδαίσθηση αυτονομίας. Αν και απομακρύνονταν από τις ιδεολογικές κατευθύνσεις του εθνικισμού, οι ομάδες αυτές (με την ΕΚΟΦ να είναι το πιο χαρακτηριστικό δείγμα) υιοθετούσαν ακραίες αντικομμουνιστικές θέσεις που

λειτούργησαν ως δόλωμα για τους αγνοούς πατριώτες. Η βία γινόταν υποκατάστατο της ιδεολογικής παιδείας οι εθνικιστές μετατρέπονταν στα «μαντρόσκυλα» που έκαναν τη «βρώμικη δουλειά» για το «μεγάλο» δεξιό κόμμα. Εύκολο ήταν το μεγάλο στους... «ακροδεξιούς» κρατώντας για τον εαυτό του την υποτιθέμενη ισορροπημένη πολιτική. Το χειρότερο είναι ότι η

Οι πρώτες εκλογικές προσπάθειες

Υπήρξαν όμως και κατά την δεκαετία του '50 κάποιες προσπάθειες απογαλακτισμού από το μεγάλο κόμμα. Αυτές περιελάμβαναν εθνικιστικά στοιχεία, αλλά δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν αμιγώς εθνικιστικές. Κάποιες που πήραν μορφή κομμάτων όπως η Πολιτική Ανεξάρτητος Παράταξις στην οποία μετείχε ο Κωνσταντίνος Μανιάδάκης κατόρθωσαν να μπου στην Βουλή με ποσοστό της τάξεως του 8%. Θα πρέπει δε να σημειώσουμε ότι και μετά το 1974, σε αυτό περίπου ήταν το μέγιστο ποσοστό στο οποίο κυμάνθηκαν τα κόμματα που κατέβηκαν «εκ δεξιών» της Νέας Δημοκρατίας. Το ποσοστό δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητο και θα μπορούσε να είναι σημαντικό βήμα για αύξηση της συνολικής επιρροής του χώρου. Όμως η διαχείρισή του ποτέ δεν έγινε ορθολογικά και οδήγησε είτε σε απορρόφηση από το κοινοβουλευτικό κόμμα είτε σε περιθωριοποίηση.

και αρχηγοκεντρική ΕΡΕ. Και παρά το γεγονός ότι η στάση του κόμματος αυτού ήταν έξω από την εθνική γραμμή στο κρίσιμο για την εποχή κυπριακό ζήτημα, οι εθνικιστές συνέχιζαν να το υποστηρίζουν.

Πρέπει στο σημείο αυτό να επισημάσουμε ότι σε αντίθεση με αυτό που γενικά πιστεύεται, από εκείνη την εποχή ο Κωνσταντίνος Καραμανλής είχε αρχίσει να αποστασιοποιείται ακόμη και από τη χρήση της λέξεως δεξιά. Το γεγονός ότι στον τίτλο της ΕΡΕ χρησιμοποιούσε τη λέξη «ριζοσπαστική» είναι χαρακτηριστικό της ρήξεως την οποία ήθελε με το παρελθόν. Μιας ρήξεως, θύμα της οποίας γινόταν και ο εθνικιστικός χώρος που παρέμενε στην «ομπρέλα» του μεγάλου κόμματος.

Τα πράγματα έγιναν χειρότερα, όταν στις αρχές της δεκαετίας του '60, στην εξουσία ανέβηκε η Ένωση Κέντρου, υπό τον Γεώργιο Παπανδρέου. Ο οποίος μπορεί να εμπνεόταν από αντικομμουνιστικές ιδέες, όμως η ετερόκλητη μορφή του κόμματός του, δεν του επέτρεπε να το ελέγχει. Να μην ξεχνάμε ότι από τότε ο Ανδρέας Παπανδρέου συγκροτούσε μια σοσιαλιστική πτέρυγα στην οποία εύρισκαν στέγη οι πάσης φύσεως «συνοδοιπόροι» της αριστεράς. Ο κίνδυνος για την Ελλάδα διαγραφόταν σοβαρότατος. Αναγκαστικά οι εθνικιστές συνέχιζαν να είναι συσπειρωμένοι στην ΕΡΕ, η οποία έχανε πολλούς από τους διαφορετικών προελεύσεων ψηφοφόρους της.

Την κατάσταση εν τέλει έσωσε η 21η Απριλίου, η οποία όμως δεν μπορούμε να πούμε ότι είχε εθνικιστική προέλευση, αν και στους κόλπους της περιέλαβε και στοιχεία του χώρου μας. Η πτώση του καθεστώτος όμως και η επάνοδος του Καραμανλή έδωσε κάποια περιθώρια ανεξαρτητοποίησης του εθνικιστικού χώρου. Υπήρξαν όμως και χαμένες ευκαιρίες...

σταδιακή ένταση των εθνικιστών στο πολιτικό σύστημα λειτούργησε κατά τρόπο μητριδατικό. Σιγά-σιγά εμποτισθήκαμε από το δηλητήριο που μας έδιναν και ασπασθήκαμε την ιδέα να είμαστε μέρος της κοινοβουλευτικής δεξιάς. Πάψαμε να βλέπουμε τον εαυτό μας ως ανεξάρτητο πολιτικό και ιδεολογικό χώρο, που στην πραγματικότητα έπρεπε να ορθώνεται πάνω και πέρα από τις συμβατικές διαφορές της δεξιάς και της αριστεράς. Αν και διάφορες οργανώσεις άρχισαν δειλά να κάνουν την εμφάνισή τους, η συνήθης αντιμετώπιση ήταν ότι κάποιος τις πλατίζωναν ενώ οι πολλοί δήλωναν μεν την συμπαράστασή τους, όμως τόνιζαν ότι «δεν είναι ώρα τώρα για διασπάσεις». Αφ' ενός είχαν αποδεχθεί τον εκβιασμό ότι αν δεν υποστηρίξουν το μεγάλο δεξιό κόμμα θα έλθει η αριστερά και αφ' ετέρου είχαν βουλευτεί στην ιδέα ότι είναι ενταγμένοι σε ένα κόμμα εξουσίας. Όμως τα δεξιά κόμματα ακολουθούσαν την προδιαγεγραμμένη πορεία της πολιτικής παρακμής. Σε αντίθεση με αυτά που ίσχυαν κατά την περίοδο του Μεσοπολέμου, τώρα ο διάδοχος του Λαϊκού κόμματος ήταν η προσωποπαγής

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΡΩΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΗΣ ΑΝΑΚΤΗΣΗΣ

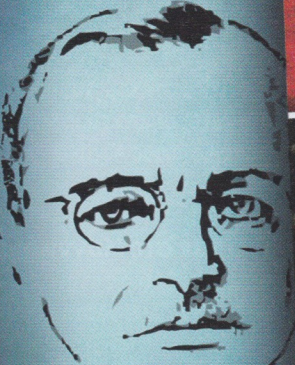
ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

ΜΕ 3€

ΑΝΑΚΤΗΣΗ
φτάνει μια ιδέα να στο πετ
52 ΣΕΛΙΔΕΣ 3.50 €
ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΤΟΣ 3 ΤΕΥΧΟΣ 3
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2016
www.anaktisi-mag.gr

ΑΝΑΚΤΗΣΗ
52 ΣΕΛΙΔΕΣ 3.50 €
ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ 3 ΕΤΟΣ 1
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2017
www.anaktisi-mag.gr

ΑΝΑΚΤΗΣΗ
52 ΣΕΛΙΔΕΣ 3.50 €
ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ 3 ΕΤΟΣ 1
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2016
www.anaktisi-mag.gr

ΤΟ «ΛΙΤΟΧΩΡΟ» ΤΗΣ ΛΑΡΙΣΣΑΣ
 Ο ΙΔΕΑΣ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ
 ΕΡΕΥΝΑ: ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΤΩΝ ΜΠΟΞΕΡΣ
 ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ Ο «ΕΣΠΕΡΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ» ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ 1981

ΜΕΤΑΞΕ

Alors, c'est la guerre

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟ ΤΟΥ ΑΖΟ

ΜΝΗΜΗ ROBERT BRASILLACH
 οι ιδέες είναι αλεξίφατες...

ΑΝΑΚΤΗΣΗ

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΓΩΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΑ ΠΟΛΙΤΕΣ

Ο ΕΘΝΙΚΙΣΤΗΣ ΣΤΑ ΓΗΡΕΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΟΑΣ Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ

ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΜΑΖΑΣ

Η ΚΑΘΗ ΤΟΥ ΚΡΥΣΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟ 1941

ΙΤΑΛΙΑ ΤΑ ΜΟΛΥΒΕΝΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΜΑΧΩ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ GABRIELE ADINO

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥ ΤΗΝ ΕΛΛΑ

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΡΩΝ
 ζήσε σαν να πρόκειται να πεθάνεις αύριο...

ΑΝΑΚΤΗΣΗ

Γκαμπριέλ Ντ'Αντουζίο
 Μπορνίγκ ΒΕΝΝΕΡ

ΝΙΚΗ ΤΡΑΜΠ ΕΙΜΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗ Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΙΑΡΧΙΑΣ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΣΤΗΝ ΟΥΛΗ

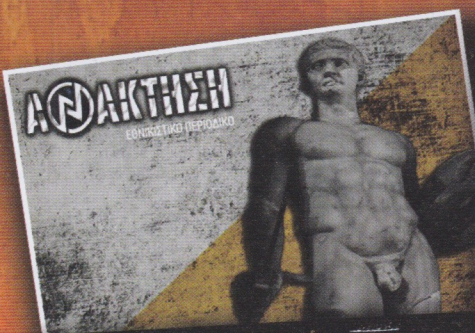
ΛΕΓΙΟ PATRIA NOSTRA Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΑ ΕΒΕΛΩΝΤΕΣ ΣΤΗΝ ΛΕΓΕΙΝΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

ΑΝΑΘΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΚΥΡΙΑΧΙΑΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ '44

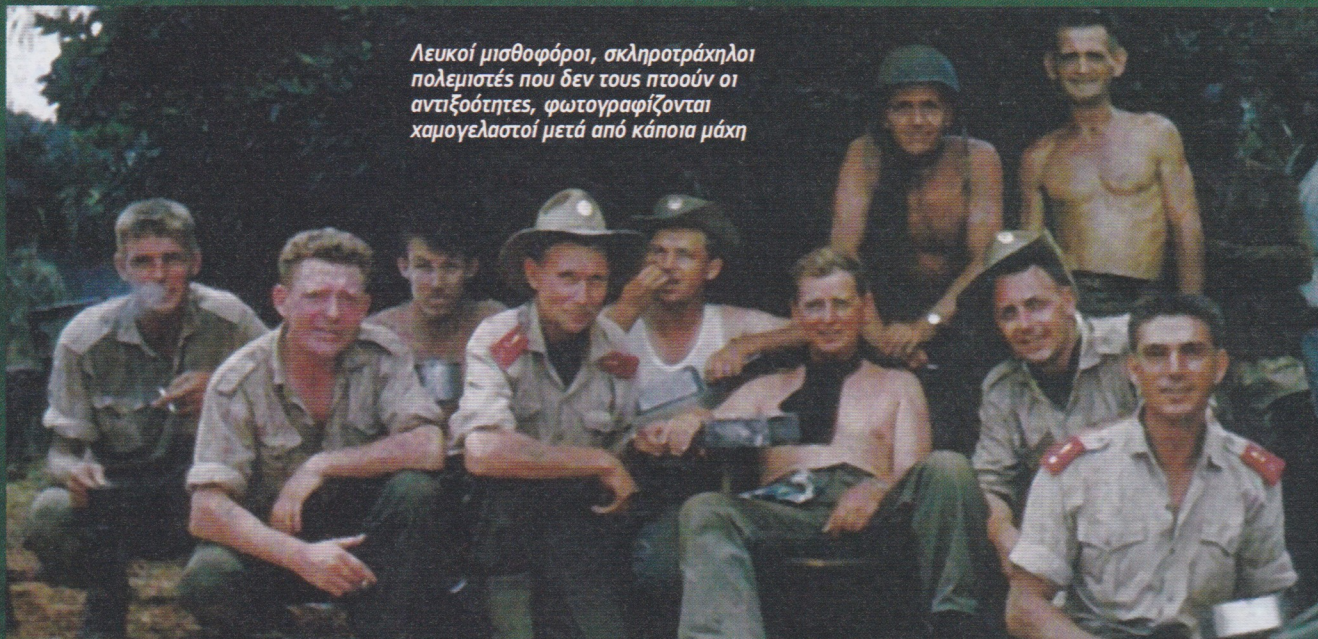
ΟΙ ΝΕΟΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΚΟΚΚΙΝΟΥΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΟΥΤΖΟΣ Η ΣΠΑΝΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ Ο.Π.Λ.Α. Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΚΡΗΣ-ΣΤΑΙΚΟΣ «ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ '43»

ΚΑΙ ΔΩΡΟ ΜΕ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΑΥΤΟΚΟΛΛΗΤΑ

Λευκοί μισθοφόροι, σκληροτράχηλοι πολεμιστές που δεν τους πτοούν οι αντιξοότητες, φωτογραφίζονται χαμογελαστοί μετά από κάποια μάχη

του **Orazio Ferrara**
μετάφραση επιμέλεια
Δημήτρης Ζαφειρόπουλος

Την δεκαετία του '60 οι χώρες της Αφρικής αρχίζουν να βγαίνουν από την περίοδο της αποικιοκρατίας. Στις περισσότερες από αυτές δρουν επαναστατικά κινήματα επηρεασμένα από την Μαρξιστική ιδεολογία, και στρέφονται με μανία ενάντια στους λευκούς κατοίκους των χωρών αυτών.

Ειδικά στο πρώην Βελγικό Κονγκό, σήμερα

Ζαΐρ, οι απάνθρωπες σφαγές γυναϊκόπαιδων και όχι μόνον, στρέφουν τα φώτα της Παγκόσμιας Κοινής Γνώμης στο μέρος αυτό.

Η δυτικόφιλη κυβέρνηση της χώρας στρέφεται στην στρατολόγηση Ευρωπαίων μισθοφόρων για την αντιμετώπιση των Αριστερών ανταρτών. Οι μισθοφόροι αυτοί, επαγγελματίες στρατιωτικοί οι περισσότεροι, γρήγορα γέρνουν την πλάστιγγα της νίκης προς την μεριά τους πνίγοντας στο αίμα την Μαρξιστική εξέγερση.

Η παρουσία του πολυθρύλητου Τσε Γκεβάρα στο Κονγκό, δεν καταφέρνει να αλλάξει την εξέλιξη των πολεμικών επιχειρήσεων καθώς οι μισθο-

φόροι του 5ου Commando και όχι μόνον αποδεικνύονται πολύ ανώτεροι από τους Κουβανούς επαναστάτες και τους Αφρικανούς προσήλυτους τους.

Η επέμβαση του Τσε στο Κονγκό

Οι ειδικοί στα στρατιωτικά ζητήματα, πάντα κοίταγαν από την άλλη μεριά όταν

ΟΙ ΑΓΡΙΕΣ ΧΗΝΕΣ ΤΟΥ ΚΟΝΓΚΟ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΝΙΚΗΣΕ ΤΟΝ ΤΣΕ

άκουγαν την φράση «μεγάλος πολεμιστής» αναφερόμενοι στον Ερνέστο τσε Γκεβέρα. Αλλά ξέρετε, ότι ο μύθος είναι πάντα πιο δυνατός από μια νηφάλια ανάλυση όταν αναφέρεται σε ιστορικά πρόσωπα που ξεσήκωσαν μεγάλα πάθη αντικρουόμενα συναισθήματα μίσους και αγάπης.

Στην πραγματικότητα ο άνθρωπος του hasta la victoria siempre είναι σίγουρα συμπαθής, για την ξεκάθαρη εικόνα του πολεμιστή, για τις δράσεις και τις κινήσεις που έδειχναν σε όλο τον κόσμο την εικόνα του για μια ηρωική άποψη ζωής, και για την πίστη του στις ιδέες του μέχρι τον θάνατό του. Γι' αυτό δεν είναι και τυχαίο ότι ακόμα και ορισμένοι κύκλοι του ευρωπαϊκού φασισμού τον έβλεπαν με συμπάθεια όπως και τα πρώτα βήματα του Καστρισμού πριν ακόμα αυτός περάσει ολοκληρωτικά στην αγκαλιά της Μόσχας. Αλλά ας γυρίσουμε στον Τσε Γκεβέρα, ενός πολεμιστή και στρατιωτικού του.

Ήδη οι συνθήκες της σύλληψης και του θανάτου του δείχνουν ότι πρέπει να ξανασκεφτούμε τις όποιες ικανότητές του γύρω από αυτά τα ζητήματα. Υπάρχει όμως ακόμα ένα επεισόδιο που ενισχύει αυτές τις δεύτερες σκέψεις, ένα επεισόδιο που το περνάνε ή σε λίγες γραμμές ή και το

Άντρες του στρατού της νόμιμης κυβέρνησης του Κονγκό προσπαθούν, μέσω της φωτογραφίας, να δώσουν ένα δυτικό «χρώμα» στην εμφάνισή τους. Με αμφίβολα όπως βλέπουμε αποτελέσματα

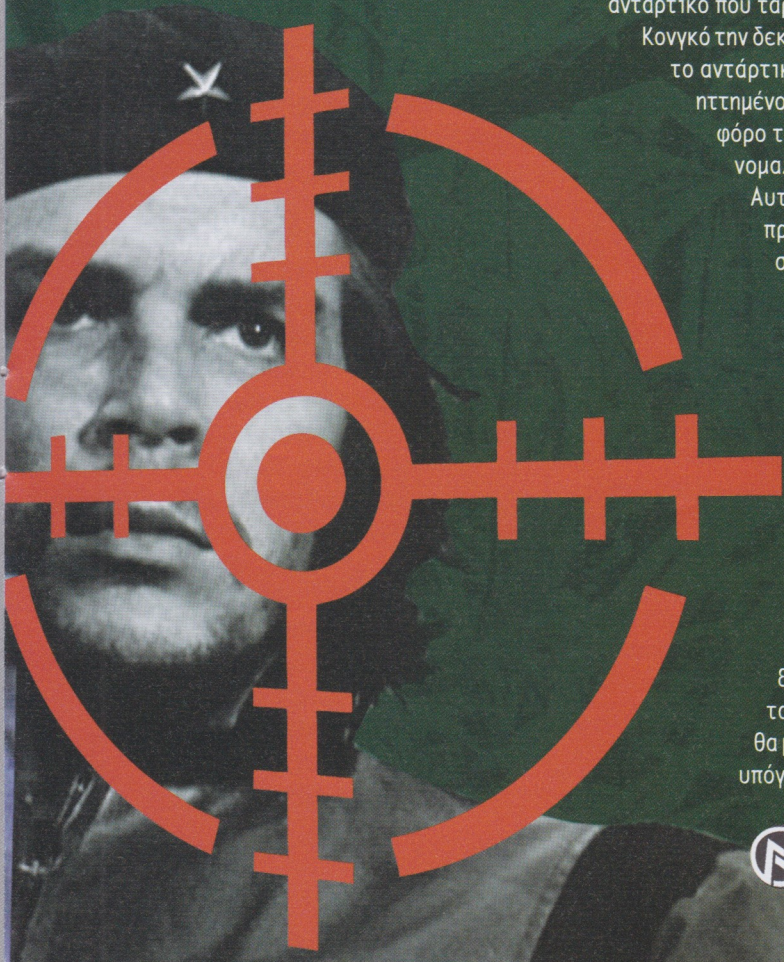
εξαφανίζουν τελείως όλες οι αιογραφίες του Τσε. Είναι αυτό της συμμετοχής του στο αντάρτικο που ταρακούνησε συθέμελα το Κονγκό την δεκαετία του '60. Απ' αυτό το αντάρτικο ο τσε βγήκε τελείως ηττημένος από έναν Άγγλο μισθοφόρο τον Μάικλ Χόαρ τον επονομαζόμενο και τρελό Μάικ. Αυτός ο άνθρωπος είχε πραγματικά όχι συνηθισμένες στρατιωτικές ικανότητες αλλά δεν είναι τόσο αγαπητός στον Τύπο και από τους ιστορικούς εξαιτίας της ιδεολογικής του τοποθέτησης, για τον φανατικό αντικομμουνισμό του που άγγιζε τα όρια του φασισμού. Από μια άποψη, ίσως όχι τόσο political correct ο Χόαρ είναι το ξεκάθαρο παράδειγμα για το πώς ο δυτικός κόσμος θα μπορούσε να νικήσει τον υπόγειο πόλεμο του ανατο-

λικού μπλοκ εκείνης της εποχής.

Αβάνα, Κούβα, νύχτα μεταξύ 14 και 15 Μαρτίου 1965, μυστική συνάντηση του Φιντέλ Κάστρο και του Ερνέστο Τσε Γκεβέρα. Οι δυο τους συζητούν με πάθος για το πώς θα μπορούσαν να εξάγουν στις χώρες του τρίτου κόσμου την καινούρια ιδεολογία του Καστρισμού, ένα εκρηκτικό υβρίδιο κομμουνισμού και πατριωτισμού που δείχνει ότι ταιριάζει απόλυτα στις χώρες που μόλις δημιουργούνται. Ο Κάστρο είναι της γνώμης ότι οι λατινοαμερικανικές χώρες δεν προσφέρουν εκείνη την εποχή αρκετές δυνατότητες για επιτυχία, ενώ η Αφρική που μόλις βγαίνει απ' την αποικιοκρατία παρουσιάζει ένα καλύτερο πεδίο δράσης.

Ο χαρακτήρας των Κονγκολέζων επαναστατών

Ο Τσε, αρχικά διστακτικός, στο τέλος πείθεται. Οπότε η κατεύθυνση θα είναι το πρώην βελγικό Κονγκό όπου ο Τσε, συνοδευόμενος από Κουβανούς στρατιωτικούς τεχνικούς θα ηγηθεί του αντάρτικου του φιλοκομμουνιστικού κινήματος των Σίμπα, οπαδών του νεκρού πρώην ηγέτη του Κονγκό Πάτρικ Λουμούμπα.

Ο Τσε Γκεβέρα προσπάθησε ματαίως να εμφυσήσει το πολεμικό πνεύμα στους κομμουνιστές αντάρτες στο Κονγκό, και όπως βλέπουμε και στην φωτογραφία αριστερά η απογοήτευσή του είναι καταφανέστατη

Η λέξη Σίμπα που στα σουαχίλι σημαίνει λιοντάρι, ταιριάζει απόλυτα στον τρόπο του μάχεσθαι αυτών των πολεμιστών από τις φυλές του βορειοανατολικού Κονγκό που έχουν αγκαλιάσει την κομμουνιστική ιδεολογία. Αυτοί είναι πολεμιστές πραγματικά εξαιρετικοί που το παραδοσιακό τους κουράγιο παίρνει καινούρια δύναμη από την καινούρια αντιιμπεριαλιστική ιδεολογία, που έχουν αγκαλιάσει έστω και επιδερμικά. Αυτό που πραγματικά τους διακατέχει είναι το ενστικτώδες μίσος για τους λευκούς, όλους τους λευκούς και που δεν έχει όρια. Αυτό τους οδηγεί σε βιασμούς και σφαγές ακόμα και γυναικόπαιδων. Ακόμα πιο άγρια είναι η συμπεριφορά τους απέναντι σ' εκείνους του Κονγκολέζους, ειδικά αυτούς της Κατάγκα, που τους θεωρούν φίλους των Λευκών.

Οι Σίμπα είναι εκπαιδευμένοι απ' τους Κουβανούς που τους χωρίζουν σε μονάδες με μία σχετική μορφή στρατιωτικής πειθαρχίας και έχουν αρχηγούς με βαθμούς ανάλογους αυτών των Δυτικών, δηλαδή υπολοχαγός, λοχαγός, ταγματάρχης κλπ. Όλοι τους τώρα, αντί για τα παραδοσιακά ασπίδες και ακόντια, κρατάνε μοντέρνα κινέζικα οπλοπολυβόλα. Αλλά το πραγματικό μυστικό που τους κάνει τρομερούς δεν είναι αυτή η υποτυπώδης οργάνωσή τους αλλά οι μάγοι τους που πρόσθεσαν στα παραδοσιακά χαρακτηριστικά του θάρρους τους κάτι περισσότερο.

Με αρχαϊκές τελετές αυτοί οι μάγοι πείθουν τους Σίμπα ότι είναι ανίκητοι σ' αυτό το είδος του ιερού πολέμου και ότι όλες οι σφαίρες των εχθρών τους θα μεταμορφώνονται σε νερό. Γι' αυτό και η συνήθεια αυ-

τών των πολεμιστών να επιτίθενται με την ρυθμική κραυγή του «μαί μουιελε» που σημαίνει «το νερό του μουλέλε», κι ότι αυτό θα μεταμορφώνει σε νερό τις σφαίρες των εχθρών. Αυτή η πίστη τους δυναμώνει περισσότερο από την απάτη των Κουβανών εκπαιδευτών που χρησιμοποιούν άσφαιρα πυρά στην εκπαίδευσή τους. Η χρήση επίσης του χασίς κι άλλων ναρκωτικών αναμεμιγμένων με αλκοόλ τα οποία χρησιμοποιούν πριν τις μάχες, κάνει το υπόλοιπο.

Για τους Σίμπα που παρόλη την μαγική προστασία σκοτώνονται το ίδιο, οι μάγοι έχουν έτοιμοι μια όμορφη εξήγηση, ότι οι νεκροί δεν σεβάστηκαν κάποια από τα πολλά ταμπού, όπως αυτό του να μην έχουν σεξουαλικές σχέσεις πριν από κάθε σύγκρουση. Με αυτά τα δεδομένα όπου ο φανατισμός χτυπάει κόκκινο καταλαβαίνει κανείς πώς οι Σίμπα στην πρώτη φάση της εξέγερσής τους διαλύουν κάθε αντίσταση και ειδικότερα τις μονάδες του εθνικού στρατού του Κονγκό οι οποίες τρομαγμένες συχνά πετούν

τα όπλα και το σκάνε χωρίς καμιά προσπάθεια αντίστασης.

Οι δύο δυνάμεις αντιπαρατίθενται

Αντίθετα, οι μισθοφόροι θα χρησιμοποιήσουν αυτή την ψεύτικη αντίληψη περί του ανίκητου των Σίμπα για να τους εξοντώσουν. Συχνά οι συγκρούσεις τελειώνουν με έναν ή δύο νεκρούς μισθοφόρους και εκατοντάδες εξοντωμένους Σίμπα. Με αυτή την τακτική της εξόντωσης χωρίς οίκτο με αυτόματα όπλα των εχθρικών μαζών που επιτίθενται θα διακριθεί το 52ο Κομάντο με ταγματάρχη Ζίγκφριντ Μούλερ, του μισθοφόρου ηγέτη με τον σιδηρούν σταυρό.

Για την καινούρια του αποστολή που τον περιμένει στην Αφρική, ο Γκεβέρα θα πάρει το όνομα ο Τατού που στα σουαχίλι σημαίνει το νούμερο 3 και στην αρχή θα πρέπει να δίνει αναφορά στον αρχηγό των ανταρτών Καμπλά που καθοδηγεί τους επαναστάτες του Λουμούμπα. Για τον Καμπλά ο Τσε δεν θα έχει καμία εκτίμηση εκτιμώντας τον πάντα ως αναξιόπιστο και όχι στο ύψος της κατάστασης. Από την άλλη κάποιοι ιστορικοί καλά ενημερωμένοι όσον αφορά τον Καμπλά έχουν γράψει ότι σε σύγκριση μαζί του θα έκανε να φανεί ο Ιντι Αμίν όπως ένας Γκάντι. Αυτό τα λέει όλα γύρω από την προσωπικότητα του αρχηγού των Κονγκολέζων ανταρτών.

Το 1965 ο Γκεβέρα αποστέλλει ένα γράμμα στον Φιντέλ Κάστρο στο οποίο του αναγγέλλει την παραίτησή του από Κουβανός υπήκοος, και ακλόουθα από κάθε αξίωμα που έχει στην Κυβέρνηση του νουσιού.

Τον επόμενο μήνα, το Μαΐο, αυτός θα είναι

ήδη σε δράση στην γη της Αφρικής. Όταν ο Τσε Γκεβέρα φτάνει στην σκληρή ορεινή περιοχή του Φίτζι Μπαράκα που ελέγχεται απόλυτα από τις επαναστατικές δυνάμεις έχει μεγάλα σχέδια. Θέλει να καταλάβει αμέσως την σημαντική αεροπορική βάση της Καμίνας, σημαντικό κόμβο της δύναμης του Τσόμπε στην Κατάνγκα. Για να μπορεί μετά να δημιουργήσει ελεύθερες ζώνες από όπου θα ξεκινούν οι αντάρτες για το υπόλοιπο έδαφος του Κονγκό και στην Αγκόλα εναντίον των πορτογάλων.

Στα μάτια του Αργεντινού επαναστάτη, ο οποίος συνοδεύεται από περισσότερους από εκατό Κουβανούς, ειδικούς σε στρατιωτικά ζητήματα, η ενημέρωση ότι υπάρχει μια μικρή ομάδα λευκών μισθοφόρων στις διαταγές ενός άλλου πρώην Άγγλου στρατιωτικού είναι ασήμαντη. Το χέρι της επανάστασης θα τους διαλύσει αμέσως. Κάτι το οποίο δεν υπήρξε πιο λάθος αντίληψη.

Οι Κομάντο της Άγριας Χίνας στον Κονγκό

Το 5ο Κομάντο είναι μία τέλεια μικρή στρατιωτική μηχανή πλασμένη και οδηγούμενη από την σιδερένια θέληση ενός εξαιρετικού στρατιωτικού που ακούει στο όνομα Χόαρ, ονομαζόμενος και τρελός Μάικ για την ατρόμητη συμπεριφορά του στην μάχη, όπου πάντα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή. Ο Χόαρ, Ιρλανδικής καταγωγής, είναι ένας πρώην λοχαγός του αποικιακού αγγλικού στρατού. Κι απ' αυτή την προηγούμενη εμπειρία του θα έχει πολλά διδάγματα, καθώς καθοδηγεί προσωπικά την εκπαίδευση και την πειθαρχία των μισθοφόρων και θα τους βάλει να ακολουθούν το πιο παλιό αυστηρό στυλ των βρετανικών στρατιωτικών παραδόσεων.

Στην τέλεια επαγγελματικότητα του ενώ-

Αξιωματικός του 5ου κομάντο εξηγεί σε στρατιώτη του την λειτουργία ενός πολυβόλου των 9 mm γαλλικής κατασκευής

νει όχι τυπικά χαρακτηριστικά στρατιωτικού ηγέτη τα οποία θα κάνουν την διαφορά στην αντιπαράθεσή του με τον Τσε Γκεβέρα. Επίσης γνωρίζοντας ότι το ηθικό των στρατιωτών ενισχύεται με τους συμβολισμούς και τους μύθους, βγάζει από την σκόνη της Ιστορίας και ξαναχρησιμοποιεί για το Κομάντο του την παλιά σημαία των διάσημων Ιρλανδών μισθοφόρων του 16ου και 17ου αιώνα, την Άγρια Χίνα. Στη Βάβα όπου οι Κουβανοί με μία μάζα πολεμιστών Σίμπα πίστεψαν ότι έχουν περικυκλώσει και

θα εξοντώσουν όλο το 5ο Κομάντο του Μάικ Χόαρ, οι πρώτοι θα έχουν την πρώτη σκληρή αποτυχία. Νικητές είναι ακριβώς οι μισθοφόροι που αποδεικνύονται εξαιρετικοί πολεμιστές.

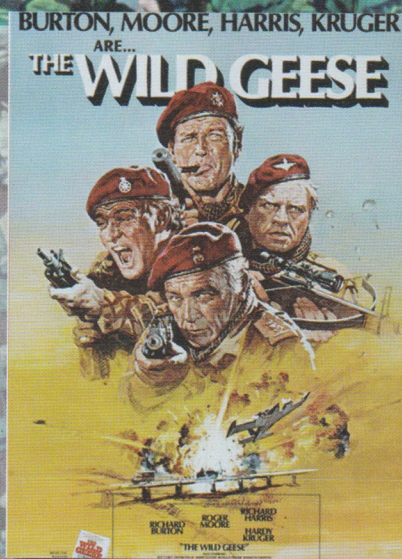
Ο Τσε Γκεβέρα αναγκαστικά πρέπει να παρατήρει το αρχικό του σχέδιο και να συγκεντρωθεί σε αυτό που σύντομα θα του γίνει μια εμμονή, να νικήσει τον Χόαρ. Ο Άγγλος, καθόλου φοβισμένος από την εικόνα του μεγάλου επαναστάτη που ήδη συντροφεύει το όνομά του, αντί να περάσει στην άμυνα όπως

Ομάδα των κομάντος Κίβου πολεμώντας τους αντάρτες Σίμπα στην δυτική όχθη της λίμνης Κίβου απέναντι από την Ρουάντα

Στις «**Άγριες Χήνες**» (1978) οι ήρωες ταξιδεύουν στην Αφρική μας θα επιδιώξουν να απελευθερώσουν έναν φυλακισμένο στρατηγό. Τα πράγματα δεν είναι καθόλου απλά, όσο ίσως να φαίνονται, καθώς οι εξελίξεις και οι ανατροπές του σεναρίου, είναι πολλές και ενδιαφέρουσες. Το στήσιμο της ομάδας των μισθοφόρων, θα σας θυμίσει σίγουρα το «Και οι 12 ήταν καθάρματα Ταινία με τεράστια εμπορική επιτυχία, το φιλμ αυτό του Andrew V. McLaglen, με το πολύ λαμπερό καστ του, ήταν μια από τις καλύτερες ταινίες που γυρίστηκαν ποτέ, με θέμα τους επιχειρήση μισθοφόρων. Οι Richard Burton, Roger Moore, Richard Harris, Hardy Krüger, Stewart Granger και Patrick Allen, μεταξύ άλλων, συνέθεσαν μια υπέροχη ομάδα.

τον συμβουλευούν πολλοί θα ορμήσει σε μία στρατηγική απόλυτα επιθετική που θα αφήσει με τα μάτια γουρλωμένα τον Τσε.

Ένας από τους στόχους του Χόαρ είναι να καταλάβει την Γουάτσα απ' την οποία οι επαναστάτες βγάζουν χρυσό για να καλύψουν τα έξοδα του πολέμου και γι' αυτό το λόγο την φιλούν περισσότερο από 1.200 Σίμπα πολύ καλά στρατιωτικά οργανωμένοι από του Κουβανούς εκπαιδευτές.

Η έκβαση του πολέμου και οι μισθοφόροι

Για την επιτυχία αυτού του στόχου, οι μισθοφόροι θα έχουν μία μεγάλη αρχική νίκη καθώς θα καταφέρουν με μία ταχύτατη επίθεση να καταλάβουν νευραλγικά σημεία τα οποία βρίσκονται στα σύνορα της Ουγκάντας και του Σουδάν απ' όπου περνούν ενισχύσεις σε υλικό και άντρες προς τον Τσε Γκεβέρα. Παράλληλα, αυτός ο τελευταίος ο οποίος έχει λάβει ενισχύσεις, διατάζει μια μεγάλη επίθεση στην περιοχή του Κίγου που θα κατλήξει όμως σε μία οικτρή αποτυχία που

θα του την καταφέρουν οι ανίκητοι μισθοφόροι του Χόαρ.

Μετά από αυτό, για τον Τσε Γκεβέρα και τους δικούς του οι οποίοι βρίσκονται περιορισμένοι στην περιοχή του Φίτζι Μαράτα οι μόνες δυνατότητες για ενισχύσεις σε όπλα, υλικά και άντρες είναι αυτές που έρχονται από το Μπουρούντι απ την Τανζανία, μέσω της λίμνης Τανγκανίκα. Για να κλείσει κι αυτή την τελευταία δίοδο ζωής του Γκεβέρα, ο Μάικ Χόαρ θα χρησιμοποιήσει ένα ναυτικό Κομάντο από Κουβανούς αντιδραστικούς εξόριστους που επιχειρεί με συνεχόμενες επιτυχίες σ' αυτή τη λίμνη.

Εδώ γίνεται ένας πόλεμος μες στον πόλεμο ακόμα πιο άγριος με περισσότερο μίσος. Από τη μία μεριά οι Κουβανοί Καστρικοί κι από την άλλη οι Κουβανοί αντικομμουνιστές. Πρακτικά αυτοί οι εξόριστοι Κουβανοί αντικομμουνιστές έχουν μια στρατηγική σημασία που θα καταστρέψει τα σχέδια του Τσε Γκεβέρα. Χάρη σε αυτούς οι οποίοι γνωρίζουν την γλώσσα και την νοτροπία των Κουβανών μπορούν και διαβά-

ζουν όλες τις τηλεπικοινωνίες του Τσε και των Καστρικών βοηθών του. Μ' αυτό τον τρόπο ο Χόαρ είναι συνέχεια σε γνώση των κινήσεων και των σχεδίων του εχθρού και καταφέρνει έτσι να τους θέτει σε συνεχείς ενέδρες καταστρέφοντας τα όποια σχέδιά τους.

Παρόλα τα κέντρα εκπαίδευσης στην Κιγκόμα και στο Κούρκου που βρίσκονται όλα στον τομέα του Φίτζι Καρακά, εκεί στρατοπεδεύουν 3.000 μαύροι πολεμιστές που έχουν εκπαιδευτεί με τον τελειότερο τρόπο από τους Κουβανούς εκπαιδευτές. Ο Τσε Γκεβέρα βρίσκεται σε μεγάλες δυσκολίες. Το σχέδιό του να καταλάβει γρήγορα την Κατάνγκα και να την κάνει ένα επαναστατικό κράτος και από κει να έχει τον έλεγχο και την δυνατότητα χρήσης των πλούσιων ορυχείων της για να μεταφέρει την επανάσταση αργότερα σε όλη την κεντρική Αφρική, ακόμα και στις πορτογαλικές αποικίες, αυτό όσο περνά ο καιρός γίνεται ένα απλό όνειρο. Η άσχημη πραγματικότητα είναι ότι μια μικρή δύναμη γύρω στους 250 στρατιωτών μισθοφόρων οι οποίοι δεν κρύβουν τις συμπάθειές τους προς τον Φασισμό, τον έχει τελείως καταστρέψει.

Σκληρές μάχες σώμα με σώμα

Τον Σεπτέμβριο του 1965 ο Μάικ Χόαρ θεωρεί ότι έφτασε η στιγμή για να επιτεθεί και να καταστρέψει τον εχθρό στην κυριότερη βάση και την Μπαράκα. Οι μισθοφόροι θα είναι συνέχεια σε επίθεσή και οι αντίπαλοί τους σε άμυνα.

Με μεγάλο θάρρος οι μισθοφόροι ξεκινούν την επιχείρηση Μπαντζάι.

Επιτιθέμενοι εκεί που τους περιμένουν λιγότερο, δηλαδή από τον Βορρά, από τις όχθες της λίμνης Τανγκανίκα, όπου θα τους αποβιβάσει ένας μικρός στόλος οδηγούμενος από τους Κουβανούς αντικαστρικούς. Μια ομάδα μισθοφόρων σε μια επιχείρηση αντιπερισπασμού επιτίθεται στην μικρή πόλη της Λίμπα, όπου θα συναντήσει μια πολύ δυνατή αντίσταση από όλμους και πολυβόλα.

Παράλληλα το μεγαλύτερο μέρος του 5ου Κομάντο θα προχωρήσει μέσα από μία ζώνη γεμάτη λίμνες για να φτάσει 4 χιλιόμετρα από την Μπαράκα αναγκάζοντας έτσι τους Κουβανούς και τους συμμάχους τους σε μία συνεχή υποχώρηση.

Η γρηγοράδα της κίνησης των μισθοφορικών μονάδων είναι ένας καθοριστικός παράγοντας για την επιτυχία της αποστολής τους.

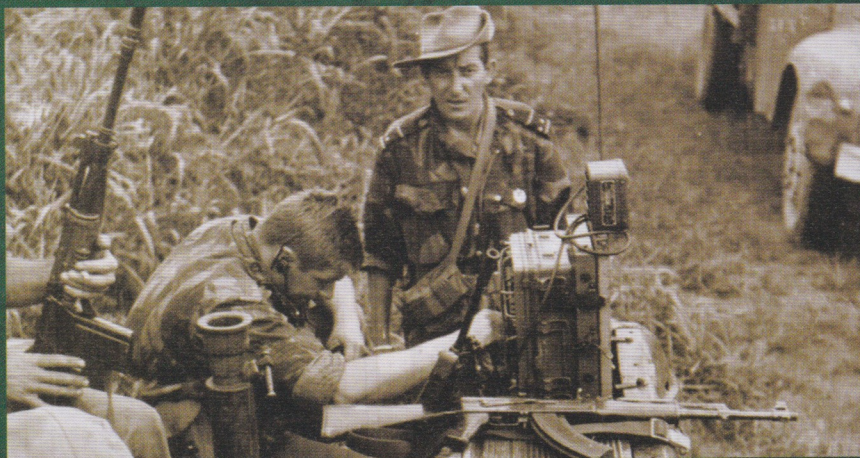
Γύρω στις 5.500 Σίμπα στις διαταγές πάντα των Κουβανών τεχνικών υπερασπίζονται την Μπαράτα. Μετά από έναν αεροπορικό βομβαρδισμό μισθοφόροι καταφέρνουν να εισέλθουν στην πόλη. Μια σκληρή μάχη ξεκινάει σπίτι με σπίτι, πολύ συχνά σώμα με σώμα, καθώς και οι δύο πλευρές δεν συλλαμβάνουν αιχμαλώτους. Τελικά οι δυνάμεις του Τσε πτύνονται με πολύ μεγάλες απώλειες και τότε η Μπαράτα καταλαμβάνεται. Οι μισθοφόροι μετρούν μόνο πέντε νεκρούς. Μια επόμενη προσπάθεια απ' την μεριά των επαναστατών να ανακαταλάβουν την πόλη αποτυγχάνει με πολύ μεγάλες γι' αυτούς απώλειες.

Στις 10 Οκτωβρίου 1965 μια φάλαγγα των μισθοφόρων στην κεφαλή της οποίας είναι μια ομάδα Κουβανών εξόριστων, καταλαμβάνει μετά από επίσης σκληρές μάχες το Φίτζι. Το μεγαλύτερο μέρος των υπερασπιστών του καταφεύγει στα βουνά βορειοδυτικά της πόλης όπου ο Τσε Γκεβέρα έχει την πρόθεση να συνεχίσει τον αγώνα με ανταρτοπόλεμο, αλλά σ' αυτό οι λευκοί διάβολοι της άγριας χίνας είναι πιο καλοί και απαντούν χτύπημα με χτύπημα.

Η επανάσταση του Τσε Γκεβέρα καταρρέει

Η τελική κατάρρευση της επανάστασης που προσπάθησε να δημιουργήσει ο Τσε Γκεβέρα είναι το κύκνειο άσμα για το αντάρτικο στο Κονγκό. Ο Φιντέλ Κάστρο κάνει τα πάντα για να σώσει το μέτωπο της Αφρικής. Καλεί στην Αβάνα τους εκπροσώπους όλων των κινημάτων απελευθέρωσης των πορτογαλικών αποικιών και ζητά απ' αυτούς να ενισχύσουν με τις δυνάμεις τους τους Κουβανούς και τους Σίμπα. Αλλά και το MPLA και το Φρελίμο δεν έχουν καμιά πρόθεση να εξοντώσουν τις δυνάμεις τους πολεμώντας αυτούς τους διάβολους τους μισθοφόρους. Αυτό το δηλώνουν κατηγορηματικά οι εκπρόσωποί τους στον Φιντέλ Κάστρο. Σ' αυτό ενώνονται και οι κρυφές κινήσεις των Σοβιετικών προς τους Κονγκολέζους επαναστάτες καθώς αυτοί δεν βλέπουν και με πολύ καλό μάτι την ανάπτυξη της καστρικής ιδεολογίας στην Αφρική. Ακόμα περισσότερο όταν πίσω από αυτούς βρίσκονται οι «εχθροί- φίλοι», οι Κινέζοι.

Σ' αυτό το σημείο ο Τσε Γκεβέρα είναι και πολιτικά και στρατιωτικά απομονωμένος κι ο αγώνας του ενάντια στον Χόαρ και το 5ο Κομάντο θεωρείται πλέον τελετωμένος. Τον Ιανουάριο του 1966 ο Τσε Γκεβέρα είναι ακόμα στο Κονγκό. Μάλλον κοντά στις όχθες

Οι άγριες συνθήκες της αφρικανικής ζούγκλας δεν κατάφεραν να λυγίσουν τους εμπειροπλήρεις μισθοφόρους που με συμμάχους την πείρα τους και τον σύγχρονο εξοπλισμό έγραψαν σελίδες δόξης και ηρωισμού

Ο Ιρλανδικός καταγωγής σκληροτράχηλος Μάικ Χόαρ ο οποίος ηγήθηκε των μισθοφόρων στην καταστολή της κομμουνιστικής ανταρσίας στο Κονγκό, δεύτερος δεξιά με τον μπιρέ, φωτογραφίζεται με επιτελείς του

της λίμνης Τανγκανίκα όπως δείχνουν κάποια σήματα που υποκλέπτουν οι Κουβανοί εξόριστοι. Αυτή την εποχή ο Τσε ίσως ακόμα έχει την ελπίδα ότι θα μπορέσει να συνεχίσει την επανάσταση με τους οπαδούς του Μουλέλε. Αλλά από την Αβάνα φτάνει η κατηγορηματική διαταγή για να επιστρέψει, από την μεριά του Φιντέλ Κάστρο. Το αντίο του Τσε Γκεβέρα στην Αφρική δίνεται στο αεροδρόμιο της Τανζανίας όπου τον περιμένει ένα αεροπλάνο για να τον μεταφέρει σε έξι ώρες στην Κούβα.

Από την ήττα του στην Αφρική, γιατί για μία πραγματική και μεγάλη ήττα πρόκειται, που έγινε από έναν μισθοφόρο αρχηγό, ο Τσε Γκεβέρα θα έχει πάντα μια σκληρή ανάμνηση. Γι' αυτή την άσχημη εμπειρία θα

δηλώσει αργότερα ότι επρόκειτο για μια πραγματική καταστροφή.

Μετά το τέλος της νικηφόρας εκστρατείας του, ο Μάικλ Χόαρ γράφει στο Time ένα άρθρο στο τεύχος που κυκλοφορεί στις 17 Δεκεμβρίου 1965: «Ήταν για μένα μια μεγάλη τιμή να οδηγήσω σ' αυτές τις τέσσερις ένδοξες εκστρατείες τον 5ο Κομάντο το οποίο άλλαξε το πρόσωπο του Κονγκό αλλά και τον ρου της Ιστορίας». Αυτό ο Μάικ Χόαρ 47 ετών είπε αποχαρτώντας τους συμπολεμιστές του, τους 250 λευκούς μισθοφόρους συμπολεμιστές του, και άφησε το Κονγκό για μια κρουαζιέρα με το ιστιοπλοϊκό του που διήρκεσε τέσσερις μήνες...

1993
ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ
ΣΕ ΕΝΑ
ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ
ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟ
ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΜΑΗΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ

του Γιώργου Δημητρούλια

Βρισκόμαστε στην αρχή του καλοκαιριού του 1993. Ο Μαύρος Μάης, όπως αποκαλείται η εξέγερση των ακροδεξιών, φασιστών, βρίσκεται σε εξέλιξη. Η ανατολική Ευρώπη δεν υπάρχει πια, έχει αρχίσει η αποδόμησή της από το 1989, και νέες δυνάμεις βγαίνουν στην επιφάνεια. Η δέθεν Ενωμένη Ευρώπη στηρίχθηκε πάνω στα εθνικά κράτη και με το τέλος του Ψυχρού Πολέμου βγήκαν στην επιφάνεια οι καταπιεσμένες από τον αμερικάνικο οικονομίστικο τρόπο ζωής και σκέψης, Παραδοσιακές Ευρωπαϊκές Ταυτότητες και ξεχασμένα ήθη και έθιμα.

Οι εθνικιστικές συναντήσεις των Ευρωπαίων της δεκαετίας του '90 αποτέλεσαν σημαντικό στοιχείο συνοχής και ανάπτυξης της Ιδέας.

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον που μέσα στο μυαλό μας είχαμε συγκεχυμένες αντιλήψεις ακροδεξιές ψυχροπολικές, ορθόδοξες εθνικοσοσιαλιστικές, φασιστικές, τεταρτοαυγουστιανές αλλά και ψήγματα σύγχρονης εθνικιστικής σκέψης φτάσαμε στο Μόναχο με προορισμό τα γραφεία μιας τοπικής, αλλά πολύ δυναμικής εθνικιστικής οργάνωσης που δραστηριοποιόταν πολιτικά στην περιοχή.

Ένα σύγχρονο κυνήγι μαγισσών

Το πρώτο πράγμα που μου έκανε εντύπωση ήταν η αντίδραση του συστήματος σε αυτήν την νεολαιίστικη οργάνωση. Όχι μόνο παρακολουθούσαν νυκθημέρον τα γραφεία από ένα παράθυρο το οποίο βρισκόταν ακριβώς απέναντι και είχαν τοποθετήσει σε αυτό κάμερα, αλλά και η προσηήκη του βιβλιοπωλείου όπως και το εσωτερικό του που βρισκόταν μπροστά από τα γραφεία της οργάνωσης ήταν κατεστραμμένα. Πριν από λίγες ημέρες μια πορεία αντιφασιστών είχε καταστρέψει ολοσχερώς το βιβλιοπωλείο που παρεμπιπτόντως πουλούσε νόμιμα είδη και φυσικά δεν έγινε καμία σύλληψη. Αρκετά χρόνια αργότερα μας ήρθε στην Ελλάδα αυτό το φρούτο που λέγεται αντιφασισμός το οποίο εφαρμόζει κάθε είδους παράνομη τακτική που δεν μπορεί να κάνει το σύστημα.

Ο πραγματικός μας σκοπός ήταν ένα πανευρωπαϊκό συνέδριο στην δυτική περιοχή της Γαλλίας, κάπου μέσα στα δάση της Ντυζόν. Σύντομα θα εκπληρώνόταν ο στόχος μας αλλά επεισοδιακά με μια δόση έκπληξης από την πλευρά μας.

Ο Ευρωπαϊκός Φιλελληνισμός

Μετά από μια σύντομη περιήγηση σε αξιοθέατα του Μονάχου κατάλαβα ορισμένα πράγματα τα οποία μπορεί να γνώριζα από διάφορα αναγνώσματα αλλά τα ένοιωσα καθαρά κατά την διάρκεια της επίσκεψής μου σε αυτά.

Το πρώτο πράγμα που κατάλαβα ήταν ο φιλελληνισμός των βαυαρών με τα δεκάδες ελληνότροπα κτίσματα του Λουδοβίκου πατέρα του πρώτου βασιλιά της Ελλάδας Όθωνα. Μπορεί να κατηγορούν την αντιβασιλεία των Βαυαρών και όχι άδικα για βαρβαρότητες εναντίον των Ελλήνων Επαναστατών και όχι μόνο, αλλά δεν μπορώ να αμφισβητήσω αυτά που είδα με τα μάτια μου δηλαδή το πόσο ήταν επηρεασμένοι οι γερμανοί της Βαυαρίας από την αρχαία Ελλάδα και όχι μόνο. Γράφω όχι μόνο γιατί σε αυτό το σημείο εξεπλάγην για δεύτερη φορά γνωρίζοντας μία γερμανίδα βυζαντινολόγο.

Πολλά ήταν αυτά που έμαθα αφού οι σχέσεις των γερμανών με το Βυζάντιο είναι μια περίοδος άγνωστη για τους νεοέλληνες. Το σίμπι της, στο οποίο μας κάλεσε, ήταν δια-

Εξω από το εθνικιστικό βιβλιοπωλείο

Συνεχείς οι έλεγχοι της Αστυνομίας στα πουλύμαν που μετέφεραν τους συγκεντρωμένους

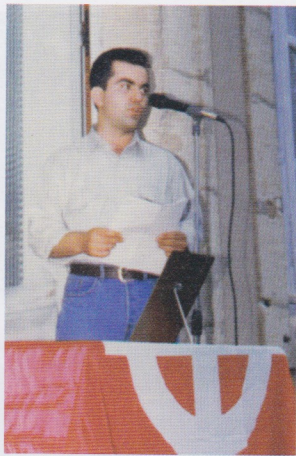
Έντυπα και μπροσούρες που διανέμονταν στο συνέδριο

Οι τελευταίες εντολές στους νεολαίους λίγο πριν την έναρξη του Συνεδρίου

κοσμημένο με ορθόδοξες χριστιανικές εικόνες και εκεί μάθαμε για την σχέση των Γερμανών με το Βυζάντιο που μπορούμε να

πούμε ότι ήταν σαν ένα συνοικέσιο που συνέχεια φτιαχνόταν και διαλυόταν χωρίς να φτάσει ποτέ στον γάμο. Εκεί μάθαμε για την

Ο Γιώργος Δημητρούλιας, ομιλητής στο συνέδριο

Ένα ανομοιογενές πλήθος από τους συμμετέχοντες

Ο δραστήριος Γερμανός εθνικιστής Althans (αριστερά)

έκπληξη που προκάλεσε σε αυτούς το γεγονός της εικονομαχίας αλλά και για την σπουδαία προσφορά της Ρώμης αλλά και του Βυζαντίου που ήταν η νομοθεσία στα γερμανικά κρατίδια. Η ρωμαϊκή και βυζαντινή νομοθεσία αποτέλεσαν τις βάσεις για το γερμανικό δίκαιο, όπως δείχνει η επιτομή του θεοδοσιανού Κώδικα που πραγματοποιήθηκε με διαταγή του Αλάρικου ΙΙ και στο Βασίλειο των Φράγκων για πολλά χρόνια αποτελούσε το ισχύον δίκαιο. Με βάση αυτό και αργότερα το Ιουστινιάνειο δίκαιο ρυθμίζονταν οι σχέσεις Βυζαντινών και Γερμανών. Εδώ βλέπουμε την διαχρονική ενότητα των ευρωπαϊκών λαών που παρά τους πολέμους αναμεταξύ τους, επηρεάζονταν και μοιράζονταν πολλά στοιχεία.

Οργάνωση και Αντίδραση

Αλλά ας γυρίσουμε πάλι στο εντυπωσιακό πραγματικά γερμανικό εθνικιστικό κίνημα το οποίο από τα πρώτα του βήματα ξεχώρισε για την σοβαρότητα και τον επαγγελματισμό του. Ίσως η χρονική απόσταση που το χώριζε από το εθνικιστικό του παρελθόν να ήταν μικρή αλλά σας διαβεβαιώνω ότι η αντίδραση

του συστήματος ήταν μεγάλη και ακαριαία γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Γερμανία και ο Εθνικοσοσιαλισμός που ήταν τότε καθιερωμένος πκτήθηκαν ολοκληρωτικά στον δεύτερο πόλεμο. Η οργάνωση του Μονάχου είχε στενή συνεργασία με τον Ernst Zundel ο οποίος ζούσε στον Καναδά και ήταν αρνητής του ολοκαυτώματος των εβραίων και για αυτόν τον λόγο είχε φυλακιστεί από την καναδική κυβέρνηση. Στην Γερμανία γέτης ήταν ένας νεαρός ο Ewald Althans ο οποίος μετέπειτα στην φυλακή έσπασε και πέρασε στο αντίπαλο στρατόπεδο.

Η βία των γερμανών Skinheads εκείνη την εποχή ήταν χαρακτηριστική για την αγριότητα της και ένας επιφανειακός μηδενισμός ήταν ορατός αλλά πίσω του κρυβόταν το ξύπνημα του Wotan όπως είχε περιγράψει εύστοχα ο Karl Jung πριν από αρκετές δεκαετίες. Αυτό το είδα ζωντανά μόλις όλοι αυτοί, οι φαινομενικά μηδενιστές Skinheads εντάσσονταν αρμονικά και πειθαρχημένα στην οργάνωση που δρούσε πολιτικά. Χαρακτηριστικό της δύναμής τους ήταν ότι τους υπολόγιζαν γύρω στις 10.000 σε όλη την Γερμανία και είχε πρόσφατα πραγματοποιή-

ήσει το κίνημα Blood and Honour των Skins στο Βερολίνο πορεία με 500 Skins.

Η ολιγοήμερη επίσκεψή μου στα γραφεία της εθνικιστικής οργάνωσης στο Μόναχο ήταν διδακτική και ενδιαφέρουσα. Έφθασε όμως η ώρα που έπρεπε να μεταβούμε στον χώρο που θα πραγματοποιούσαν το συνέδριο. Το πρωί εκείνης της ημέρας ετοιμαστήκαμε έλληνες και γερμανοί αφού έλεγξα όλα τα είδη που κουβαλούσα με την σημαία με το άστρο της Βεργίνας σε κόκκινο επαναστατικό φόντο, όπως ήταν διαχρονικά οι πολεμικές σημαίες των Ελλήνων, γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ήταν η εποχή που οι πολιτικοί μας αριστεροί και δεξιοί, ξεπούλουν στους σλάβους, που σήμερα θεωρούμε ότι είναι φίλοι μας, το όνομα της ένδοξης Ελληνικής Μακεδονίας.

Πηγαίνοντας στο Συνέδριο

Επιβιβαστήκαμε λοιπόν στο πούλμαν που ήρθε να μας πάρει και ξεκινήσαμε για τον προορισμό μας. Ξαφνικά, κάπου μέσα στο Μόναχο ο τόπος πρασίνισε από το χρώμα των στολών και των οχημάτων τα οποία είναι βαμμένα με πράσινο χρώμα, της γερμανικής αστυνομίας. Κατά την διάρκεια του ελέγχου κατάλαβα ότι στην σύγχρονη Γερμανία είναι επικίνδυνο να είσαι εθνικιστής αλλά και την δύναμη του συστήματος που μπορεί να αντισταθεί σε οποιοδήποτε το αμφισβητήσει.

Μετά από αρκετές ώρες ταξίδι και ενώ έχουμε μπει πλέον στην Γαλλία, φθάνουμε σε ένα ξέφωτο ανάμεσα από ψηλά δένδρα σε ένα γαλλικό δάσος. Το πούλμαν σταματά και για μερικά λεπτά νομίζω ότι καθήκαμε. Ξάφνου, πετάγονται ανάμεσα από τα δένδρα τρεις γάλλοι φορώντας ομοιόμορφες στολές και καταλαβαίνουμε ότι είναι οι συναγωνιστές που μας περίμεναν. Έχει αρχίσει να σουρουπώνει την στιγμή που φτάνουμε σε ένα μεσαιωνικό κτίσμα που προορίζεται να φιλοξενήσει το συνέδριο τις επόμενες ημέρες. Οδηγούμαστε στα καταλύματά μας ενώ οι γάλλοι συναγωνιστές προετοιμάζουν τους χώρους των εκδηλώσεων.

Ένα Εθνικιστικό Συνέδριο κάπου στην Γαλλία

Την επόμενη ημέρα το πρωί απλώνω σε ένα συγκεκριμένο χώρο περιοδικά, αφίσες, αυτοκόλλητα, φωτογραφίες και άλλα είδη πάντα εθνικιστικά που έχω φέρει από την Ελλάδα προκειμένου να τα εκθέσω. Στην μεγάλη αίθουσα που λαμβάνει χώρα η συγκεκριμένη δραστηριότητα πλήθος είναι τα έντυπα που εκτίθενται κυρίως από την Γερμανία και την Γαλλία αλλά ακόμα μπορούμε να διακρίνουμε και άλλων χωρών όπως η Δανία, η Ελβετία μέχρι και από την Αμερική. Η υπόλοιπη μέρα περνά με ανακοίνωση του προγράμματος ενώ οι διάφορες

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΡΙΝΟΥ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟΥ

Η όλη εκδήλωση θα τελείωνε με τον εορτασμό του θερινού ηλιοστασίου που θα έκλινε αυτήν την εκδήλωση. Ένας Δρυίδης άρχισε να απαγγέλει κάποια ιερά λόγια μπροστά από μία στοίβα ξύλα που στην κορυφή υπήρχε το σύμβολο του Ηλίου. Όλοι είχαμε συγκεντρωθεί κυκλικά κρατώντας σημαίες και αναμμένους πυρσούς με ευλάβεια για αυτήν την θρησκευτική εκδήλωση στην οποία για πρώτη φορά έπαιρνα μέρος. Οι φλόγες της φωτιάς που άναψε ο Δρυίδης αγκάλιασαν όλα τα ξύλα την ίδια στιγμή την οποία άρχιζαν να πέφτουν δυνατοί κεραυνοί σχίζοντας τον καλοκαιρινό ουρανό. Ένα βαγκνερικό φινάλε αντάξιο της συγκεκριμένης ημέρας, του εορτασμού του θερινού ηλιοστασίου. Υπερφυσικές ευρωπαϊκές δυνάμεις είχαν πλέον ξαναγεννηθεί στον βορρά και διεκδικούσαν την χαμένη τους αίγλη.

Το ξύπνημα του Wotan

Τι ήταν αυτό που ξύπνησε τα πρωτόγονα ένστικτα της γερμανικής νεολαίας μετά από τόσα χρόνια; Ο ψυχολόγος Καρλ Γκουνγκ, που ανέφερε

πιο πάνω, ερευνώντας τις δυνάμεις εκείνες που ώθησαν την γερμανική νεολαία του μεσοπολέμου να οργανωθεί και να διεκδικήσει τις τύχες της πατρίδας της έγραφε το 1936: «Οι Γερμανοί νέοι που γιόρτασαν το ηλιοστάσιο, δεν ήταν οι πρώτοι που άκουσαν ένα θρόισμα, στο αρχέγονο δάσος του ασυνειδήτου. Κι άλλοι το είχαν ακούσει, όπως ο Νίτσε, ο Σούλερ, ο Στέφαν Γκέοργκε και ο Κλάγγες.

Η λογοτεχνική παράδοση του Ρήνου και της περιοχής που βρίσκεται στα νότια του Μάιν, έχει μια κλασσική μορφή που δεν είναι εύκολο να αποβληθεί. Γι' αυτό, κάθε ερμηνεία που προέρχεται από αυτή την περιοχή, έχει την τάση της επιστροφής σε ένα κλασσικό πρότυπο, στην αρχαία μέθη και πληθωρικότητα δηλαδή στον Διόνυσο, στο ατώνιο παιδί και στον κοσμογονικό Έρωτα. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι, για τους καλλιτεργημένους, αυτό παίρνει έναν τόνο κλασσικής παιδείας, αλλά ίσως ο Βόταν να είναι μια πιο σωστή απόδοση. Είναι ένας θεός της θύελλας και της παραφροσύνης. Αποδμεύει πάθη και την δίψα για πόλεμο. Είναι, πρόσθετα, ένας υπέροχος μάγος και ένας ταχυδακτυλουργός, που γνωρίζει κάθε απόκρυφο μυστικό».

αντιπροσωπίες είναι σε παράταξη, ξενάγηση στον χώρο αλλά και σε ένα παραδοσιακό γαλλικό χωριό που είναι διατηρημένο από την μεσαιωνική εποχή και όταν λέω διατηρημένο μέχρι και τα γραμματοκιβώτια ήταν όμοια με αυτά του μεσαίωνα προς μεγάλη μου έκπληξη. Η ημέρα έκλεισε με δυναμικά αγωνίσματα όπως οι πολεμικές τέχνες και σκοποβολή.

Την επόμενη και τελευταία μέρα άρχισε από νωρίς να μαζεύεται ο κόσμος για να παρακολουθήσει την εκδήλωση. Μίλησε στην αρχή ένας γάλλος εθελοντής της μεραρχίας Charlemagne που είχε τραυματιστεί σοβαρά στο ανατολικό μέτωπο πολεμώντας το τέρας του μπολσεβικισμού. Εκεί έχασε το δεξί του χέρι και το ένα του μάτι, παρόλα αυτά δεν έχασε την πίστη του στον σκοπό για τον οποίο πολέμησε.

Ύστερα μίλησαν γερμανοί συναγωνιστές και τελευταίοι οι γάλλοι, του απαγορευμένου κόμματος PNFE που σημαίνει Εθνικιστικό Κόμμα Γαλλικό και Ευρωπαϊκό, οι οποίοι ήταν και οι διοργανωτές του συνεδρίου. Απευθυνόμενος στο κοινό από το βήμα τόνισα: «Είμαστε εδώ, γιατί πάντα ήμασταν την

κατάλληλη ώρα, στις επάλξεις ενός κάστρου που έπρεπε να παραμείνει λευκό και ευρωπαϊκό. Και χύσαμε αιώνες τώρα πάμπολο αίμα

Αρίων Ελλήνων μόνο και μόνο για να διαφυλάξουμε τον πολιτισμό και την φυλετική καθαρότητα της Ευρώπης, από τις ορδές των βαρβάρων της Ανατολής» και πιο κάτω «Πρέπει να ξέρετε πως είμαστε στο πλευρό σας γιατί ξέρουμε καλύτερα από τον καθένα τι σημαίνει να φοράς τη στολή ενός στρατιώτη απέναντι από ένα στρατόπεδο με σημαία τουρκική. Τι σημαίνει να αναπολείς κάποιες πατρίδες, που οι Μογγόλοι σου έχουν κλέψει. Τι σημαίνει να θρηνείς κάποιους νεκρούς παπούδες και προγόνους. ΠΟΤΕ δεν θα γίνει η Ευρώπη μας, χώρος συγκέντρωσης κάθε υποανάπτυκτου εγκληματία που την απειλεί με οπισθοδρόμηση σε εποχές σκοταδισμού και φρίκης».

Αφού τελείωσαν οι ομιλίες οι γάλλοι είχαν ετοιμάσει πλούσιο γεύμα για όλους και έτσι καθήσαμε σε μεγάλους πάγκους όλοι μαζί. Εκεί παρατήρησα το ετερόκλητο πλήθος από κάθε μεριά της Ευρωπαϊκής ηπείρου που αποτελείτο από μαχητές της γαλλικής ΟΑΣ, νέους μέλη σύγχρονων εθνικιστικών κινημάτων της Ευρώπης, εθελοντές του πολέμου της τότε εμπόλεμης Γιουγκοσλαβίας μέχρι εθελοντές του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου.

Ο ΚΟΜΗΣ ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΥΘΟ

του Μιχάλη Τάντη

Βλαντ Τέπες, Βλαντ Ντρακούλ, Βλάντ Δράκουλας ή και σκέτο Δράκουλας.

Δεν χρειάζονται περισσότερες συστάσεις για τον Βλαντ, τον ηγεμόνα. Όσο γνωστός είναι ο θρύλος του Βλαντ, τόσο άγνωστος στους περισσότερους είναι ο πραγματικός του βίος. Ασφαλώς μια τέτοια προσωπικότητα δεν μπορεί να αποκαλυφθεί σε ένα άρθρο.

Ο γεννημένος το 1431 στη Σιγκισουάρα της Τρανσυλβανίας, Βλαντ βρέθηκε όμηρος των Οθωμανών από μικρή ηλικία μαζί με τον αδερφό του Ραντού. Κατά την διάρκεια της ομηρίας του, έμαθε τη τουρκική γλώσσα, διδάχθηκε την ισλαμική θρησκεία, αλλά η εξαιρετική στρατιωτική εκπαίδευση που δέχθηκε ήταν ίσως το μεγαλύτερο εφόδιο που θα του χρησίμευε στο μέλλον. Δεν ήταν όμως μόνο αυτά που διαμόρφωσαν τον ψυχισμό αλλά και τις ικανότητες του Βλαντ. Η επαφή του με τη σουλτανική αυλή, έδωσαν στον μικρό Βλαντ να καταλάβει ότι είναι δύσκολο και σκληρό να είναι κάποιος μεγάλος ηγέτης. Χρειάζεται όμως και κάτι άλλο: Οι ελιγμοί στα παρασκόνια, και αυτό το μάθημα το έμαθε πάρα πολύ καλά ο Βλαντ.

Πολλές πηγές αναφέρουν ότι προ-

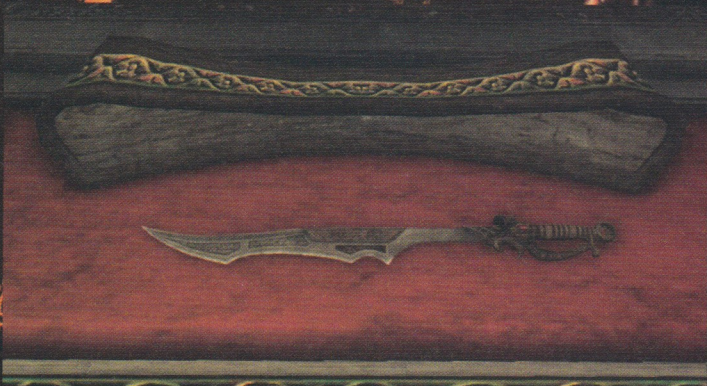
σωρινώς ασπάστηκε το Ισλάμ και ότι στη συνέχεια το αποκήρυξε, άλλες δεν ασπάζονται αυτή την άποψη. Όλοι όμως συμφωνούν στο γεγονός ότι ο Ραντού, ο αδερφός του είχε ασπαστεί πλήρως όλα όσα του μάθαιναν. Πολλά και σημαντικά γεγονότα έφεραν τον Βλαντ στον θρόνο. (Αυτά τα γεγονότα θα αναλυθούν σε μελλοντικό άρθρο.)

Ο Βλάντ στον θρόνο

Ο Βλαντ δεν έκρυψε ποτέ το πραγματικό του πρόσωπο προς τους κατοίκους της ηγεμονίας του.

αριστερά:
Το οικόσημο της οικογένειας του Δράκουλα

κάτω:
Φανταστική απεικόνιση της μορφής του

Ψηφιακή αναπαράσταση του ξίφους του Βλαντ Τέπες

Πίστευε ότι μόνο με μια ισχυρότατη κεντρική εξουσία ο λαός του θα παρέμενε ενωμένος και προστατευμένος από εξωτερικές απειλές αλλά και εσωτερικές αυθαιρεσίες (πχ αυτές της αριστοκρατίας).

Η άποψή του για το πως έβλεπε τον ηγεμόνα εκφράστηκε ξεκάθαρα σε επιστολή του προς τους κατοίκους του Μπρασώβ τον Σεπτέμβριο του 1456: «Όταν ένας άνθρωπος ή ένας ηγεμόνας είναι ισχυρός τότε μπορεί να συνάψει ειρήνη, όπως αυτός επιθυμεί. Όταν όμως, είναι ανίσχυρος, τότε θα εμφανιστεί κάποιος άλλος πιο ισχυρός και θα τον καταστήσει υποχείριό του.»

Δεν χωράει αμφιβολία για το αν έκανε πράξη την άποψή του. Με οποιονδήποτε τρόπο επέβαλλε ή επιβεβαίωνε την ισχύ του. Δεν δίσταζε να εκτελέσει τον οποιονδήποτε θεωρούσε ότι δεν τον σεβόταν όσο εκείνος ήθελε.

Γνωστό παράδειγμα για τη στάση του Βλαντ είναι εκείνο με τον ανασκολοπισμό απεσταλμένου του σουλτάνου γιατί εκείνος δεν έβγαλε το τουρμπάνι του μπροστά τον Μεγάλο Άρχοντα (όπως τον αποκαλούσαν) σε ένδειξη σεβασμού.

Αυτή η στάση δεν αφορούσε μόνο τους μιστούς του Τούρκους, καθώς δεν δίστασε να ανασκολοπήσει και Ούγγρο καλόγερο. Η πειθαρχία κύριο χαρακτηριστικό της κοινωνικής ζωής της ηγεμονίας του, αλλά ιδιαίτερως του στρατού του (αν και σπληνίτικα σε μεγάλο ποσοστό σε μισθοφόρους).

Ένας στρατός ο οποίος δεν ήταν πληθής και υστερούσε σε εξοπλισμό, αλλά είχε δυο χαρακτηριστικά που δεν μπορούσαν να αγνοηθούν: Την απόλυτη πειθαρχία και πίστη στον Ηγέτη του αλλά και το μίσος που ένωσε ο στρατός το Βλαντ για τον οποιονδήποτε αντίπαλό του. Οι στρατιώτες του Βλαντ πολεμούσαν λυσσαλέα για τη Πατρίδα τους, τη Πίστη τους και τον Βλαντ.

Αν και πολλοί είναι εκείνοι που υποστηρίζουν ότι δεν ήταν πειθαρχία αλλά φόβος, υπάρχει και η άποψη ότι κανείς στρατός δεν μπορεί να πολεμήσει γενναία όταν οι στρατιώτες είναι φοβισμένοι. Ο Βλαντ είχε επιβληθεί, και ο μόνος τρόμος που επιζητούσε ήταν εκείνος των εχθρών του.

Προτομή του Βλαντ Τέπες στο Βουκουρέστι

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΚΕΡ ΣΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΟΘΟΝΗ

του Μιχάλη Γεωργιλά

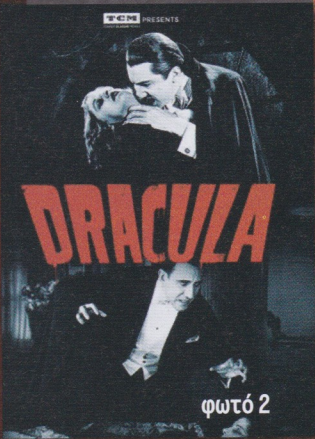
Το πρώτο πράγμα που ρωτάς όταν επισκεπτεσαι την Ρουμανία είναι «πού βρίσκεται το κάστρο του Κόμη Δράκουλα». Και να είσαι σίγουρος ότι θα βρεθούν πολλοί ντόπιοι πρόθυμοι να σε οδηγήσουν εκεί και να σε ξεναγήσουν έναντι λίγων λέι. Μόνο που αυτό που θα δεις έχει τόσο σχέση με τον σκοτεινό πρίγκιπα όσο και η ταινία «Dracula Exotica» με την Σαμάνθα Φοξ... Αλλά ας τα πιάσουμε από την αρχή.

Έπρεπε να περάσουν 130 χρόνια από την έκδοση των «Βρυκολάκων της Ουγγαρίας» του Ογκοστίν Καλμέτ για μεταμορφωθεί ο Ρουμάνος πρίγκιπας από πολεμιστής σε άρχοντα της νύχτας. Υπεύθυνος για αυτή την αλλαγή ο ιρλανδός συγγραφέας Μπράμ Στόκερ. Απομονωμένος σε ένα κάστρο της Τρανσυλβανίας (όχι πάντως στο μισογκεκριμένο της φωτο 1 που είναι το πραγματικό κάστρο της οικογένειας του Δράκουλα), έχοντας μελετήσει και πάρει στοιχεία από το μυθιστόρημα του Τζόζεφ Σέρνταν «Λε Καρμίλα» του 1886 και επηρεασμένος από τον θρύλο του Βλαντ Τέπες, είχε σχεδόν δημιουργήσει στο μυαλό του τον ηρώα της νουβέλας του. Του έλειπε μόνο να τον σχηματίσει εξωτερικά. Και τότε η μορφή του Βρετανού ηθοποιού Χένρι Ιρβινγκ, του ανθρώπου που «κινούσε τα χέρια μοιάζοντας με πέταγμα ενός απόκοσμου πλάσματος» δημιουργεί τον κόμη Δράκουλα. Η ιστορία του βιβλίου γνωστή και μακριά από την ιστορική αλήθεια, με πρωταγωνιστές τον δικηγόρο Τζόνναθαν Χάρκερ, την μνηστή του Μίνα Μάρει και βεβαίως τον αινιγματικό Κόμη ιδιοκτήτη του κάστρου των Καρπαθίων. Η επιτυχία του βιβλίου ήταν τεράστια, έγιναν δεκάδες εκδόσεις και επανεκδόσεις, τον ίδιο χρόνο ανέβηκε και στο θέατρο, ενώ το 1935 εμφανίσθηκε και η πρώτη εικονογραφημένη ιστορία στο περιοδικό New Fun Comics.

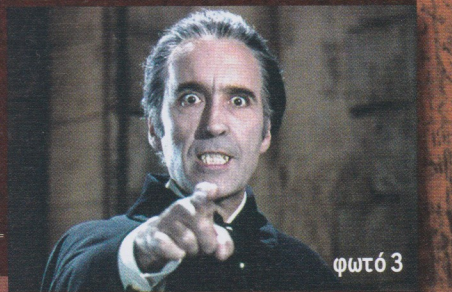
Όμως ο πολύς κόσμος έμαθε για τον Δράκουλα μόλις το 1931 όταν ο Ούγγρος Βελα Λυγοσί ερμήνευσε τον Κόμη Δράκουλα στην ομώνυμη ταινία «Dracula» (φωτό 2), στην μεγαλύτερη εμπορική επιτυχία της χρονιάς, αφήνοντας για χρόνια στην αφάνεια την ομότιτλη ισπανική του ίδιου έτους με τον Carlos Villar. Ο Λυγοσί κέρδισε την “αθανασία” χάρη σε αυτόν τον ρόλο που τον ήξερε καλά, αφού πρωταγωνιστούσε και το 1927 στο θεατρικό έργο του Hamilton Deane. Το 1956 στο NBC ο Caradine υποδύεται τον Δράκουλα στην πρώτη τηλεοπτική μεταφορά του Στόκερ και δύο χρόνια αργότερα έρχεται η σειρά ενός βρετανού ηθοποιού του Christopher Lee, (φωτό 3) αξιωματικού πληροφοριών της RAF που στον Β ΠΠ είχε βρεθεί και στην χώρα μας. Εξαιρετικά μορφωμένος, μιλούσε 6 γλώσσες ανάμεσα σε αυτές και αρχαία ελληνικά και ήταν λάτρης της Ελλάδας και της ιστορίας μας, στην ουσία ήταν αυτός που έδωσε την πλέ-

φωτό 1

φωτό 2

φωτό 3

ον αναγνωρίσιμη μορφή του Δράκουλα. Ξεκινώντας από το 1958 στην ταινία «Δράκουλας ο βρυκόλακας των Καρπαθίων» θα πρωταγωνιστήσει συνολικά σε 9 ταινίες για το ίδιο θέμα ενώ θα γυριστούν τουλάχιστον 10 ντοκιμαν-

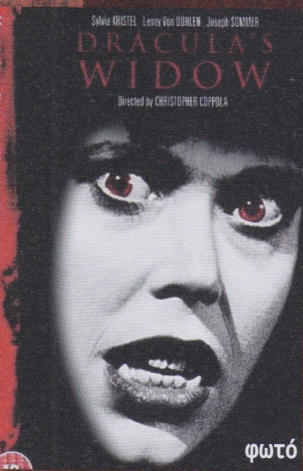
τέρ για την κινηματογραφική του παρουσία με τον μαύρο μανδύα. Η νουβέλα του Στόκερ εμφανίστηκε στους κινηματογράφους το 1992 με τίτλο «Dracula, Love never dies». Έμεινε πιστή στο βιβλίο κέρδισε τρία όσκαρ και χάρη στον Κόπολα είδαμε και τους δεκάδες παλουκωμένους Τούρκους με φόντο το ρουμάνικο ηλιοβασίλεμα (φωτό 4). Η πρόσφατη ταινία «Dracula: The Dark Prince» (2013) προσπάθησε να συγκινήσει το κοινό με μία ερωτική ιστορία και τον μύθο, αλλά δεν κατέφερε ούτε στο ελάχιστο να πλησιάσει την ρουμανικο-αμερικανική παραγωγή του 2000 «Dark Prince: The True Story of Dracula» στην οποία απολαύσαμε τις σφαγές των Τούρκων αλλά και την περίφημη σκηνή με τα καρφωμένα σαρίκια στα κεφάλια των απεσταλμένων του Σουλτάνου.

Όμως εκτός από τις ταινίες που αγαπήσαμε, έχουν καταμετρηθεί περισσότερες από 200, υπάρχουν και κάποιες που ξεφεύγουν από τα συνηθισμένα και

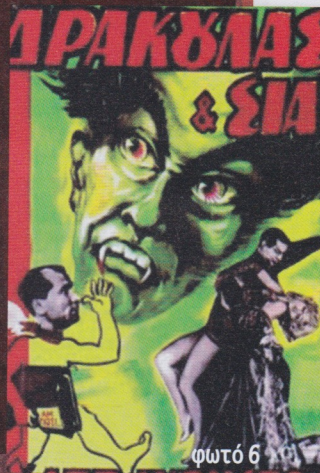
πολλές φορές αγγίζουν τα όρια της γελοιοποίησης. Στην Άπω Ανατολή γνωρίσαμε τον «Dracula ΑΜΕΑ» που βρῖσκει μια μυστηριώδη δισκέτα σε κάποια παραλία ή το «Young-Gu and Count Dracula», στην Τουρκία τον συναντάμε ως Karpa στο «Dracula Istanbul 'Da» που σκοτώνεται μεν από έναν κυνηγό βρικόλακων, όχι με σταυρό (μάλλον μπαίνει θέμα θρησκείας), αλλά με... σκόρδα! Σε πιο κίνκυ εκδοχές έχουμε την «Χήρα του Δράκουλα» (φωτό 5) του 1989 με την Sylvia Kristel - ναι καλά καταλάβετε την γνωστή και ως Εμμανουέλα - που δεν αφήνει τίποτα... αδάγκωτο και το «Ejacula» του 1993 με τον Rocco Siffredi που έχει και σύζυγο βαμπίρλα και καμπούρη βοηθό και ένα φέρετρο γεμάτο επιτυχίες στο γυναικείο φύλλο.

Θα μπορούσαμε να γράφουμε για δεκάδες ταινίες σε δεκάδες σελίδες αλλά χαράζει, και ο χώρος και ο χρόνος τελειώνει. Θα σταθούμε σε δύο διαμαντάκια: Το 1973 ένας γκέυ κομμωτής γίνεται βρυκόλακας και όποιον δαγκώνει μετατρέπεται σε τραβεστί. Ο πρωταγωνιστής φορέας του AIDS μας άφησε χρόνους το 1987, αλλά έξι χρόνια αργότερα εμφανίζεται (και ευτυχώς εξαφανίζεται άμεσα) το «Draghoula». Πρωταγωνιστής ένας νεαρός εβραϊός επιστήμονας που τον δαγκώνει τρανσυλβανός αρουραίος και αναγκάζεται να βγάλει την ιατρική μπλούζα, να βάλει μίνι και να περιφέρει ως τραβεστί βρυκόλακας για να δαγκώνει περαστικούς...

Τέλος, στα δικά μας, έχουμε τρεις ταινίες. Την άγνωστη «Δράκουλας και Σία» (φωτό 6) του 1959 - με το δίδυμο της Κακομοίρας - Χατζηχρήστου και Δούκα κωμωδία που απλά βλέπεται, το τραγικό από κάθε άποψη «Δράκουλας των Εξαρχείων» του Ζερβού το 1983 και τον «Καρπάθουλα των Δρακουλιών» του 1980 με τον Χάρυ Κλυν και τον Τόνυ Άντονι - μαντέψτε ποιος έπαιζε τον καμπούρη βοηθό και ποιος τον Δράκουλα. Και αν στις ταινίες δεν τα πήγαμε καλά υπάρχουν αξιόλογα και σημαντικά κείμενα. «Ο Βρικόλακας» (1898) του Κώστα Πασαγιάννη», «Ο γιος του βρικόλακα» (1933) του Αχιλλέα Παράσχου, «ο Καπετάν βρικόλακας» (1931) του Γιώργου Τσουκαλά, το ποήμα «θανάσης Βάγιας» (1857) του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη, το θεατρικό έργο «ο Δράκουλας στην Κέρκυρα» του Απόστολου Δοξιάδη (1977), αλλά και σύγχρονα όπως ο «ο Νεοφερμένος» (1994) του Θωμά Μαστακούρη και το εξαιρετικό βιβλίο «Ο Κύριος Δράκουλας στην Μεγάλη Θρόνη» (2004) του Δημήτρη Κολιοδήμου, από το οποίο αντλήσαμε και πολλά από τα στοιχεία του παρόντος άρθρου.

φωτό 5

φωτό 6

Οι τακτικές που εφάρμοσε ο Βλαντ στις μάχες του, μπορεί να φαίνονται απλές και ίσως οι μόνες που θα μπορούσε να εφαρμόσει, αλλά είναι ένας συνδυασμός στρατηγικού αλλά και ανεπανόρθωτου για τους αντιπάλους του κτυπήματος.

Από τις πιο γνωστές μάχες του Βλαντ ήταν η νυκτερινή καταδρομή του στις 17 Ιουνίου 1462.

Απέναντι στον Μωάμεθ τον Πορθητή

Ο Μωάμεθ ο Πορθητής έχει πλέον κυρήξει τον πόλεμο στον Βλαντ και έχει εκστρατεύσει για να τον αντιμετωπίσει.

Έχοντας στρατοπεδεύσει κοντά στη Τριγκοβίτσε, είχε οργανωθεί καταλλήλως καθώς ένα νυκτερινό κτύπημα του Βλάχου ηγεμόνα ήταν κάτι περισσότερο από πιθανό. Αυτό δεν εμπόδιζε τον Βλαντ για να αναλάβει δράση. Μέσα στο σκοτάδι, 10.000 άνδρες (ο αριθμός αυτός αμφισβητείται) εξαπέλυσαν μια ταχύτατη αλλά ιδιαιτέρως σφοδρή επίθεση κατώ των πολυπληθών στρατευμάτων του Μωάμεθ.

Ήταν τέτοια η ένταση και η ταχύτητα της επίθεσης όπου οι Τούρκοι σχεδόν δεν κατάφεραν να αντιδράσουν, γνωρίζοντας μια ήττα η οποία δεν ξεχάστηκε ποτέ από κανέναν. Ο κύριος στόχος της επίθεσης όμως δεν επετεύχθη: ο Μωάμεθ δεν σκοτώθηκε εκείνο το βράδυ, κάτι που ήθελε διακαώς ο Βλαντ. Εκτός όμως από τις ανθρώπινες απώλειες, η επίθεση αυτή είχε και ψυχολογικό αντίκτυπο για τους Οθωμανούς.

Μέγας γνώστης του ψυχολογικού πολέμου ο Βλαντ, είχε βασίσει πολλά στη κάμψη του ηθικού που οποιουδήποτε εχθρού του. Έτσι μετά τον νυκτερινό τους τρόμο, οι Τούρκοι υπέστησαν ένα ακόμη ψυχολογικό σοκ.

Λίγα χιλιόμετρα έξω από τη Τριγκοβίτσε, την οποία πόλη δεν προσαύθησαν να κυριεύσουν οι Τούρκοι, ένα "δάσος" τους έκαμψε πλήρως. Ένα "δάσος" μήκους τριών χιλιομέτρων και πλάτους ενός, 20.000 ανασκολοπισμένοι Τούρκοι.

Το φρικτό για τους Τούρκους θέαμα με τους δολοφονημένους συμπατριώτες τους, τα σμήνη των όρνεων, η δυσσομία σε συνδυασμό με την αγριότητα της επίθεσης που είχαν δεχτεί οι Οθωμανοί, όχι απλά έκαμψε ό,τι είχε παραμείνει από το κουράγιο τους αλλά το εξαφάνισε εντελώς.

Υπενθυμίζουμε ότι ο Βλαντ έχοντας μεγαλώσει στην αυλή του σουλτάνου γνώριζε πολύ καλά όχι μόνο τις πολεμικές τακτικές των Τούρκων αλλά και τη ψυχοσύνθεσή τους. Έτσι, είναι λάθος να αποδίδουν κάποιος τη συγκεκριμένη τακτική σε κάποιον "παλαβό ηγεμόνα".

Αναπαράσταση σε ξυλογραφία του περίφημου παλουκώματος από τον κόμη Δράκουλα, η οποία ίσως ενέχει υπερβολή

Ο Βλαντ Τέπες απέναντι στους Οθωμανούς στην μάχη Τριγκοβίτσε, γνωστής και ως «η μάχη με τους πυρσούς» (πάνω δεξιά)

Η σκηνή της υποταγής των μουσουλμάνων πρεσβευτών στην εξουσία του Κόμη, όπου τους παλούκωσε

Ζωντανή εμφάνιση των Septic Flesh (κάτω)

Θάνατος και υστεροφημία

Δεν θα εντυπωσιάσει κανέναν η πληροφορία ότι για ένα τόσο αμφιλεγόμενο πρόσωπο δεν είναι γνωστό το πότε ακριβώς πέθανε αλλά γνωρίζουμε το πως.

Όλες οι πηγές συμφωνούν στο ότι ο Βλαντ δολοφονήθηκε, διαφωνούν όμως για τον χρόνο της δολοφονίας του με τον Δεκέμβριο του 1476 και τον Ιανουάριο του 1477, να φαίνεται ότι είναι οι ημερομηνίες που μας βοηθούν να έχουμε μια κατά προσέγγιση γνώση για την ημερομηνία της δολοφονίας του.

Η φήμη του Βλάχου Ηγεμόνα όμως δεν έσβησε, κάθε άλλο. Οι Ρουμάνοι τιμούν και στις μέρες ακόμη τον Εθνικό τους Ήρωα, φροντίζοντας να μη ξεχαστεί ο μεγάλος αυτός ηγεμόνας. Όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση, η υστεροφημία είναι σίγουρα έντονη αλλά για τους λάθος λόγους.

Τι να πρωτοπει κανείς για την υστεροφημία αυτού του ανθρώπου;

Όταν κάποιος είναι περισσότερο γνωστός μέσω του θρύλου του παρά από τη ζωή του, πολλά μπορούν να ειπωθούν.

Τόσα πολλά ώστε στη περίπτωση του Βλαντ, η φαντασία ξεπέρασε κατά πολύ τη πραγματικότητα. Από τη στιγμή που πολλοί δεν γνώριζαν (ή και γνωρίζουν ακόμη) ότι

ο γνωστός μας σε όλους Δράκουλας, δεν είναι προϊόν φαντασίας τότε δεν χρειάζεται να πούμε πολλά.

Η ενσάρκωση του απόλυτου κακού και η προσωποποίηση ενός δαίμονα επέφεραν την δαιμονοποίηση ενός προσώπου.

Οι κινηματογραφικές ταινίες που ασχολήθηκαν με τον Βλαντ, κυριολεκτικά αμέτρητες αλλά ελάχιστες αυτές που θέλησαν να αποδώσουν λίγη από την ιστορική πραγ-

ματικότητα. Η ανθρώπινη φύση του ασφαλώς απύσχα από τα κινηματογραφικά πανιά, καθώς πολλοί θα πληρώσουν να δουν το πασίγνωστο βαμπίρ αλλά ελάχιστοι έναν Βλάχο ηγεμόνα.

Μια ζωή γεμάτη ταραχές, μάχες, αγώνες και σκληρότητα ήταν αυτή του Βλαντ Τσέπες. Μια ζωή που αξίζει να ερευνηθεί καθώς έτσι θα γίνει αντιληπτό το ότι δεν αναφερόμαστε σε έναν τρελό.

Αναφερόμαστε σε έναν μεγάλο πατριώτη, σε έναν μεγάλο πολεμιστή, σε έναν γενναίο άνθρωπο, του οποίου πολλές σκληρές πρακτικές κατακρίνονται αλλά οι σκληρές εποχές απαιτούν και σκληρές πρακτικές...

Ως επίλογο θα παραθέσουμε στίχους του ελληνικού metal συγκροτήματος Septic Flesh από το τραγούδι τους Order of Dracu!:

*"The forest of the impaled
Lined enemies as trees
Their corpses in decay
They dared to disobey" ...*

Οι Ιδέες και τα Πιστεύω μας είναι μόνο για θεωρητικές συζητήσεις και τίποτε παραπέρα;

Ίσως κάποιος από εμάς να μένουν μόνο στην θεωρητική μελέτη του Εθνικισμού, αδυνατώντας ή και αδιαφορώντας για την πρακτική εφαρμογή του. Παρόλα αυτά, ο Εθνικισμός δεν είναι για να παραμένει εγκλωβισμένος στο μυαλό του καθενός αλλά επιβάλλεται να εφαρμόζεται κάθε μέρα σε κάθε τομέα της ζωής του Εθνικιστή. Τα επιχειρήματα που πιθανόν να χρησιμοποιήσει κάποιος για να υπερασπιστεί την μη εφαρμογή ή το ανεδαφικό της πρακτικής εφαρμογής του Εθνικισμού σίγουρα έχουν κάποια βάση και για αυτό ευθυνόμαστε όλοι μας. Είτε πρόκειται για απλούς συναγωνιστές που έχουν έναν κύκλο συγκεκριμένων ατόμων, είτε πρόκειται για προβεβλημένα στελέχη του χώρου, η θεμελιώδης αρχή παραμένει ίδια. Δεν νοείται να πιστεύουμε σε ιδέες αλλά να μην τις εφαρμόζουμε.

Όπως, άλλωστε, είχε πει και ο Εζρα Πάουντ: «**Αν δεν κάνεις θυσίες για τις ιδέες**

σου ή εσύ δεν αξίζεις ή οι ιδέες σου...».

Εμείς λοιπόν δεν αναφερόμαστε στις θυσίες των μεγάλων και σημαντικών, όπου κάθε συνειδητοποιημένος ιδεολόγος είναι βέβαιον ότι θα κάνει όταν και αν έρθει το πλήρωμα του χρόνου. Αναφερόμαστε στις μικρές θυσίες της καθημερινότητας οι οποίες προφανώς και είναι υποδεέστερες αλλά σαν άθροισμα δίνουν την στάση ζωής του καθενός. Όσο αστείο και αν ακούγεται, ο ιδεολόγος φαίνεται στα απλά και μικρά, γιατί στα μεγάλα και σημαντικά, θεωρητικά, και ο μη συνειδητοποιημένος μπορεί να επιδείξει θάρρος και αυτοθυσία, ειδικότερα εμείς οι Έλληνες.

Έτσι λοιπόν οφείλουμε να ξεκινήσουμε να σκεπτόμαστε και την πρακτική εφαρμογή του Εθνικισμού στα μικρά και ίσως, για κάποιους, ασήμαντα γιατί σήμερα είναι η μοναδική απόδειξη της εφαρμοσιμότητας των ιδεών μας.

Προφανώς και υπάρχουν πολλές ιδέες και προτάσεις, αλλά αν δεν συγκεντρωθούν για να παρουσιαστούν πως θα μπορέσουν να χρησιμοποιηθούν από συναγωνιστές που πιθανότατα δεν τις έχουν συλλάβει ακόμη;

Σε αυτό το «κενό προτάσεων» υπεύθυνοι είμαστε όλοι μας, λίγο ή πολύ, καθώς επαναπαυτήκαμε στην "μακαριότητα" των

Ιδεών και την αμιγώς θεωρητική μελέτη αυτών.

Υπάρχει άραγε τρόπος να εφαρμοσθεί η ιδεολογία μας στην καθημερινότητα;

Σε αυτό το κείμενο γίνεται μια πρώτη απόπειρα να υπάρξουν κάποιες προτάσεις για πρακτική εφαρμογή του Εθνικισμού και σίγουρα δεν είναι μόνον αυτές, αλλά είναι μια αρχή.

Το χρήμα είναι αυτό που καθορίζει πολλούς παράγοντες και είναι ένα ισχυρότατο μέσον πίεσης και οφείλουμε να το εκμεταλλευτούμε στο έπακρο.

Μπορεί κάποιος να μη συμμερίζεται τις απόψεις μας αλλά όταν εμπλέκεται το χρήμα και το κέρδος του, τότε θα του επιβάλουμε την άποψή μας, του αρέσει δεν του αρέσει. Προφανώς και αν γίνει με μαζικότητα θα επιφέρει μεγαλύτερα αποτελέσματα αλλά και ένας άνθρωπος μόνον είναι ισχυρότατο πλήγμα. Σκεφθείτε μόνον πόσα χρήματα ξοδεύετε ετησίως για αγορά προϊόντων, κάθε είδους... Χιλιάδες ευρώ.

Φανταστείτε λοιπόν, ένας μόνον, τι οικονομική «ζημία» μπορεί να κάνει αν για οποιοδήποτε λόγο «αλλάξει» αγοραστικές συνήθειες...

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΑΣΗΜΑΝΤΑ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΗ ΔΙΑΦΟΡΑ

Αγορά προϊόντων ελληνικής παραγωγής και προέλευσης

Κατά το παρελθόν είχαν γίνει πολλές και επιτυχημένες εκστρατείες στήριξης ελληνικών προϊόντων. Τι πιο απλό, όταν αγοράζουμε ένα προϊόν, να το γυρίσουμε για να δούμε την χώρα προέλευσης και συσκευασίας; Μια φορά να το κάνουμε σε κάποιο προϊόν, θα ξέρουμε και στις επόμενες αγορές μας. Θα εκπλαγείτε με το πόσα προϊόντα, που θεωρούσατε εκ των προτέρων αλλοδαπής προέλευσης, παράγει η χώρα μας. Από ενδύματα, υποδήματα, είδη ρουχισμού, μέχρι ποδήλατα από μικρές βιοτεχνίες.

Με τη διάδοση του διαδικτύου είναι πλέον προσίτο σε όλους να εντοπίσουν τέτοια προϊόντα. Υπάρχουν ιστότοποι με συγκεντρωμένες επιχειρήσεις και προϊόντα αμιγώς ελληνικά.

Ακόμη και σε αλυσίδες που βρίθουν από κινέζικα και τούρκικα προϊόντα υπάρχουν αντίστοιχα ελληνικά, αρκεί να κοιτάξουμε λίγο προσεκτικότερα.

Το αν επιλέξει κάποιος να το κάνει ή όχι, είναι επιλογή του και, ίσως υπερβάλλοντας, εθνική υπόθεση.

Αγορά προϊόντων ελληνικών συμφερόντων

Και όμως υπάρχουν ελληνικές επιχειρήσεις, με αμιγώς ελληνικό προσωπικό. Συνήθως είναι μικρές οικογενειακές επιχειρήσεις που πηγαίνουν από γενιά σε γενιά και σε αυτές εργάζονται άτομα της οικογενείας. Έτσι τα χρήματά μας δεν πηγαίνουν σε ξένους, είτε εργαζόμενους, είτε εργοδότες αλλά σε ελληνικά χέρια. Στηρίζοντας

αυτές τις ελληνικές επιχειρήσεις, δίνουμε τα χρήματά μας σ' Έλληνες αλλά ταυτόχρονα επιβραβεύουμε, έμμεσα, την επιλογή ελληνικού προσωπικού. Έτσι δίδονται περισσότερες δουλειές σ' Έλληνες, κάτι που θεωρούμε στοιχειώδες.

Μπορεί κάποιες υπεραγορές – πολυκαταστήματα, να κάνουν δελεαστικότερες προσφορές αλλά υπάρχουν αντίστοιχες ελληνικές αλυσίδες καταστημάτων που προσφέρουν εξίσου καλές τιμές και απασχολούν Έλληνες εργαζόμενους με τα κέρδη να πηγαίνουν σε ελληνικά χέρια αποκλειστικά.

Φυσικά το επιχείρημα ότι το «κέρδος δεν έχει σύνορα» να φαντάζει ρεαλιστικό αλλά δεν είναι κάθε περίπτωση η ίδια. Υπάρχουν παραδείγματα υπεραγορών (supermarket) που βρίσκονται στο πλάι του Έλληνα εργαζόμενου και έχουν καταστήματα σε όλη τη χώρα. Το αν κάποιος «βαριέται» να κάνει λίγα χιλιόμετρα παραπάνω για να βρει κατάστημα των εν λόγω αλυσίδων, τότε είναι κάτι που θα πρέπει να προβληματίσει τον ίδιο...

Επιλογή καταστημάτων με Έλληνες εργαζόμενους

Όταν βρεθούμε σε κάποιο κατάστημα όπου οι υπάλληλοι είναι αλλοθνηείς, πολύ απλά δεν το ξαναεπιλέγουμε. Χωρίς φαναρισμούς και υπερβολές στους οικείους μας που ίσως δεν συμμερίζονται τις θέσεις μας. Υπάρχουν τόσα καταστήματα που μπορούν να μας παράσχουν ακριβώς το ίδιο προϊόν ή υπηρεσία και απασχολούν Έλληνες. Έτσι λοιπόν την επόμενη φορά θα αλλάξουμε προτίμηση, τόσο απλά.

Ο «ωχαδερφισμός» και η ασημαντότητα της μονάδος

Πόσες φορές άραγε έχουμε ακούσει κάποιον να λέει (αν δεν είμαστε και εμείς ενίοτε) «ωχ μωρέ, εγώ θα αλλάξω την κατάσταση; άσε να κάνω αυτό τώρα και βλέπουμε...» Όσο δελεαστικό και «ξεκούραστο» να φαντάζει σε κάποιους αυτό, δεν παύει να είναι μια φθηνή δικαιολογία σε οποιονδήποτε τομέα και αν αναφέρεται.

Η αλήθεια είναι πως ένας ή και δύο άνθρωποι δεν αλλάζουν τον κόσμο, πλην ελαχίστων περιπτώσεων, αυτό όμως δε σημαίνει πως ένας ή δύο δεν μπορούν να παραδειγματίσουν και να επηρεάσουν άλλους, ακόμη και αν είναι ο στενός φιλικός – οικογενειακός τους κύκλος. Το μόνο που χρειάζεται είναι οι επιλογές και κινήσεις στην καθημερινότητα, να γίνονται με συνέπεια και συνέχεια. Όταν κάτι θετικό γίνεται με συνέπεια και σωστά τότε οι γύρω μας επηρεάζονται έστω και υποσυνείδητα. Τα πάντα είναι θέμα τρόπου και αν καταφέρουμε να «αλλάξουμε» μερικές συνήθειες έστω και σε έναν ακόμη είναι πολύ μεγάλο όφελος.

Αυτές ήταν μερικές από τις προτάσεις που επικεντρώνονται κυρίως στον οικονομικό τομέα που είναι και εκείνος που ασκεί τη μεγαλύτερη πίεση. Προφανώς και υπάρχουν πολλές, ακόμη, προτάσεις και ιδέες για «έξυπνο» και έμμεσο τρόπο εφαρμογής των ιδεών μας, στον μη πολιτικό τομέα. Ας σκεφθεί ο καθένας πως μπορεί να προσαρμόσει στην καθημερινότητά του, επιλογές και αγορές που προωθούν τα ελληνικά συμφέροντα.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ

του Χριστόφορου Βασιλικού

Κατά τον Δ. Πικιώνη «η αρχιτεκτονική είναι μια οδός δια της οποίας το ανθρώπινο πνεύμα εκφράζει τον εαυτό του». Εξ αρχαιολογικών ετών ο ναός υπήρξε το κατ' εξοχήν οικοδόμημα το οποίο εκφράζει το ανθρώπινο αίσθημα σεβασμού στο «ιερό», ο κατ' εξοχήν τρόπος με τον οποίο ο άνθρωπος διαμορφώνει το θρησκευτικό του χώρο προκειμένου να βιώνει τον θρησκευτικό του χρόνο. Συνεπώς είναι προφανές ότι η θρησκευτική αρχιτεκτονική, η αρχιτεκτονική του ναού, εξαντικειμενικεύει το θρησκευτικό αίσθημα της κοινωνίας εκείνης η οποία οικοδομεί την θρησκευτικότητά της. Συνεπώς, ο ναός αποτελεί το κέντρο του θρησκευτικού χωροχρόνου του ανθρώπου, τουλάχιστον όπως γνωρίζουμε αυτόν υπό την έννοια του πανανθρώπινου πολιτισμού. Αυτό σημαίνει ότι η ιστορία δεν γνωρίζει πολιτισμό (έστω και υπό την στοιχειώδη του μορφή) του οποίου η κοινωνία δεν είχε ναούς, δηλαδή δεν είχε συγκεκριμένο τόπο και τύπο θρησκευτικής έκφρασης, ο οποίος κατ' ουσίαν αποτελούσε την αντανάκλαση της συλλογικής ψυχολογίας, και της πνευματικής ανάπτυξης των μελών αυτής της κοινωνίας. Ακόμη θα πρέπει να τονιστεί ιδιαίτέρως, ότι η ανοικοδόμηση ναών αποτελεί ιστορική αναγκαιότητα έκφρασης του συλλογικού θρησκευτικού

συναισθήματος. Δεν νοείται ατομικός ναός, όπως δεν νοείται ατομική θρησκευτικότητα. Ο ναός είναι συνεπώς η έκφραση της ανάγκης της θρησκευτικής σύναξης μιας κοινότητας, δηλαδή της εκκλησίας, και ταυτοχρόνως το αποτέλεσμα της υπάρξεώς της. Η εκκλησία είναι αυτή που δημιουργεί τον ναό, και όχι ο ναός την εκκλησία.

Οι πρώτες χριστιανικές κοινότητες

Όπως σαφώς αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη (Πράξεις των Αποστόλων, επιστολές Παύλου κ.α.), στις «Αποστολικές Διαταγές» (κείμενο του 4ου αιών.) αλλά και στον εκκλησιαστικό ιστορικό Ευσέβιο ο Χριστιανισμός από την πρώτη ήδη συγκρότησή του σε εκκλησία – κοινωνία είχε ναούς. Από την πρώτη χριστιανική περίοδο έχουμε την καθιέρωση συγκεκριμένου χώρου και χρόνου της χριστιανικής λατρείας. Οι πρώτοι Χριστιανοί των Ιεροσολύμων μετέβαιναν ομαδικώς στον ναό του Σολομώντος σε τακτές ώρες προκειμένου να προσευχηθούν. Αν και οι ευρύχωρες στοές του ναού του Σολομώντος προσηύρονταν για την σύναξη της κοινής προσευχής, εν τούτοις για λόγους πρακτικούς αλλά και «διά τον φόβον των Ιουδαίων» δεν ήταν δυνατόν να τελεστεί εκεί το ιερό Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, το οποίο άλλωστε αποτελεί από συστάσεως της Εκκλησίας το κέντρο της λατρείας των Χριστιανών. Έτσι ταυτόχρονα γεννήθηκε η ανάγκη εξευρέ-

σεως καταλλήλων και ασφαλών χώρων για την ευχαριστιακή σύναξη. Οι χώροι αυτοί ήταν οι οικείες των Χριστιανών, και κατ' ανάγκη οι περισσότερο ευρύχωρες και άνετες, κατά το μέτρο φυσικά του δυνατού. Το ίδιο συνέβαινε και στις άλλες χριστιανικές κοινότητες άλλων περιοχών (Εφessos, Αντιόχεια κ.α.), όπου εύποροι Χριστιανοί παραχωρούσαν τις οικείες τους προκειμένου να συνάζεται το εκκλησιαστικό σώμα. Τους χώρους αυτούς οι πρώτοι Χριστιανοί ονόμασαν «Αγάπες» διότι εκεί ελάμβαναν χώρα οι περίφημες «αγάπες», δηλαδή οι κοινές συνεστιάσεις, τα κοινά γεύματα του της χριστιανικής κοινότητας. Ένα από τα λειτουργικά στοιχεία που έχει επιβιώσει ως τις μέρες μας ως ανάμνηση των κοινών εκείνων ευχαριστιακών γευμάτων της αρχαίας εκκλησίας είναι το επιγονάτιο, το λειτουργικό άμφιο του ιερέως, το οποίο είναι η εξέλιξη του υφάσματος (κοινώς «πετσέτας») με το οποίο ο ιερέας καθάρριζε την τράπεζα του γεύματος στις «Αγάπες». Η καθιέρωση των ιδιωτικών οίκων ως πρώτων, τρόπων τινά, χριστιανικών ναών συνέβη και εξ αιτίας των φοβερών διωγμών που εξαπέλυσαν οι Ιουδαίοι εναντίον των Χριστιανών. Κατά τις περιόδους των ρωμαϊκών διωγμών οι χριστιανικές συνάξεις ελάμβαναν χώρα με άκρα μυστικότητα σε εξοχικές κατοικίες της υπαίθρου, σε σπήλαια, και σε έκτακτες περιπτώσεις στις κατακόμβες. Με το πέρασμα των αιώνων, και συγκεκριμένα από το τέλος του 2ου αιών., η χριστιανική αν-

τίληψη περί ιερού χώρου και χρόνου άρχισε βαθμιαία να συγκεκριμενοποιείται και να λαμβάνει ολοένα και περισσότερο σταθερά δομή, προσλαμβάνουσα και αξιοποιούσα πλείστα όσα στοιχεία του ελληνορωμαϊκού κόσμου εντός του οποίου αναπτύσσεται.

Ο ορθόδοξος ναός

Η ορθόδοξη ναοδομή αποτελεί την αρχιτεκτονική έκφραση της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, η οποία είναι ο φορέας της Πατερικής θεολογίας και παραδόσεως. Τύπος της αποτελεί μέχρι σήμερα κυρίως ο βυζαντινός ναός, ο οποίος είναι η φυσική εξέλιξη των πρωτοχριστιανικών λατρευτικών χώρων, και έκφραση της βυζαντινής και μεταβυζαντινής πνευματικότητας.

Ο βυζαντινός ρυθμός του ναού, ο ορθόδοξος ναός, εκφράζει την ορθόδοξη αντίληψη περί του θρησκευτικού χώρου και χρόνου. Ο ορθόδοξος Χριστιανός ως ορθόδοξος μετέχει της κοινωνίας του θεού, και με την ανέγερση του ναού εκφράζει την αυτή την μετοχή του.

Στην Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία ο ναός αποτελεί μια μικρογραφία του σύμπαντος κόσμου. Εκφράζει την πίστη στην ενότητα του υπερβατικού με το ενδοκοσμικό, του «ουρανού» και της «γής», μαρτυρεί δηλαδή ότι η Εκκλησία είναι η αληθής κοινωνία μεταξύ θεού και ανθρώπου. Στον τρούλο δεσπάζει ο Παντοκράτωρ Λόγος του θεού ο οποίος ενώνει το κτιστόν με το Άκτιστον, «καταβιβάζων» τον θεό στον άνθρωπο, και «αναβιβάζων» τον άνθρωπο προς τον θεό. Ο Παντοκράτωρ αν και δεσπάζει πολύ υψηλά στον τρούλο, εν τούτοις είναι ορατός στα βλέμματα του πιστού που στρέφεται προς Αυτόν. Το βλέμμα του ενανθρωπήσαντος Υιού και Λόγου είναι αυστηρό και ταυτόχρονα παρηγορικό, εκπέμπει φόβο και ταυτόχρονα παρηγορία. Τα τόξα επί των οποίων στη-

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣΥΝΗΣ

Εξ όσων προηγήθησαν καταδεικνύεται, ότι η Εκκλησία από την πρώτη ήδη σύστασή της, εκφράζει μέσω του ναού, και της τελουμένης εκεί λατρείας, την θεολογία της. Η ενότητα της αρχαίας χριστιανικής Εκκλησίας η οποία υπάρχει στην θεολογία της, υπάρχει και στη ναοδομή της.

Δεν είναι σκοπός του παρόντος άρθρου να εξετάσει τα διαφορετικά κοινωνικά, πολιτισμικά και πολιτικά περιβάλλοντα εντός των οποίων εξελίχθη και διαμορφώθηκε η Χριστιανοσύνη, γεγονός πάντως το οποίο οδήγησε στην θλιβερά διάσπαση της Εκκλησίας σε «Δυτική» και «Ανατολική». Τούτο το οποίο έχει σημασία να εξετάσουμε είναι ότι η διάσπαση της Χριστιανικής Εκκλησίας, σημαίνει ταυτοχρόνως και διάσπαση της ενότητας της θεολογίας της, αλλά και διάσπαση της ενότητας του ύφους της αρχιτεκτονικής της.

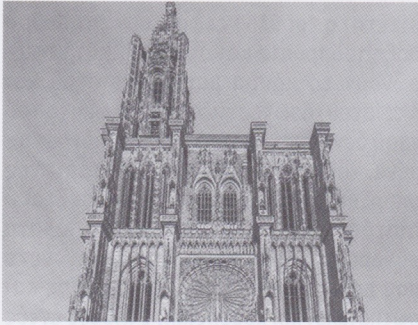
Η διάσπαση της Εκκλησίας σε «Δυτική» και «Ανατολική» δημιούργησε με την εξέλιξη των αιώνων τους κυρίως τύπους του χριστιανικού ναού, δηλαδή τον ορθόδοξο, τον ρωματοκαθολικό και τον προτεσταντικό. Έκαστος αρχιτεκτονικός ρυθμός δεν αποτελεί μόνον μια τεχνική διαφοροποίηση, αλλά κατ' ουσίαν εκφράζει την ουσία ενός εκάστου δόγματος.

ρίζεται ο τρούλος εκφράζουν την ορθόδοξη ισορροπία και αρμονία, και γεφυρώνουν το χάσμα μεταξύ κτιστού και Άκτιστου. Εσωτερικώς τα τοιχώματα του ναού δεν είναι «γυμνά» αλλά αγιογραφημένα, καθότι δεν συμβολίζουν τα όρια της ύπαρξης αλλά την προοπτική της. Έτσι ο πιστός δεν περιβάλλεται από αδιάβαστα σύνορα αλλά από πρόσωπα και γεγονότα που περικλείουν πνευματικό βάθος και σωτηριολογική προοπτική. Ο πιστός εντός του ναού δεν αισθάνεται μόνος και εγκαταλελειμμένος. Η στρατευομένη Εκκλησία βιώνει εν τω ναώ την κοινωνία μετά της θριαμβευούσης και του Αρχιερέα Αρχηγού της Ιησού Χριστού. Ο πρόναος, ο κυρίως ναός και το ιερό βήμα αποτελούν βαθμίδες πνευματικής ανόδου του ανθρώπου από την γή προς τον ουρανόν, από το Κατ' εικόνα προς το Καθ' ομοίωσιν. Συνεπώς όλοι οι χώροι του ναού, τόσο τεχνικά όσο και πνευματικά, αποτελούν την αφετηρία της εσχατολογικής προοπτικής η οποία συγκλίνει στο υπερβατικό ύψος του Παντοκράτορος.

Οτιδήποτε «κοσμικό» βρίσκεται στον ναό (άνθη, ιερά σκεύη, ύδωρ, χρώματα, εικόνες, θυμίαμα, βυζαντινή υμνολογία, κωδωνοστάσιο κλ.π.) εξυπηρετεί στην δοξολογία του θεού, υπάρχει ως μέσον του ανθρώπου προκειμένου να εκφράζει την λατρεία του προς τον Δημιουργό. Οι αγιογραφίες του ναού δεν έχουν καλλιτεχνική-φυσική προοπτική αλλά εσχατολογική και σωτηριολογική. Είναι εικόνες Αγίων και Μαρτύρων, εικόνες δηλαδή συγκεκριμένων προσώπων τα οποία τελούν σε κοινωνία – σχέση με τον προσωπικό – Τριαδικό θεό («θαυμαστός ο θεός εν τοις αγίοις Αυτού»).

Συνεπώς η σωτηρία του ανθρώπου και η κοινωνία του με τον θεό δεν είναι γεγονός απρόσωπο, αλλά βαθύτατα προσωπικό γεγονός σχέσεως μεταξύ θεού και ανθρώπου αλλά και μεταξύ ανθρώπου και συνανθρώπου. Είναι η κατά χάριν θέωση του ανθρώπου εντός του σώματος του Χριστού, που είναι η Εκκλησία.

Ο Ρωμαιοκαθολικός ναός

Πολλά από τα τεχνικά γνωρίσματα του ορθόδοξου ναού υπάρχουν και στον ρωμαιοκαθολικό τύπο, αλλά με ουσιώδεις πνευματικές διαφορές, οι οποίες πηγάζουν από την ιδιόζουσα πνευματικότητα του Ρωμαιοκαθολικισμού, την οποία φυσικά και εκφράζουν. Ο γοτθικού τύπου ναός εκφράζει εξωτερικώς την έντονη προσπάθεια του ανθρωπίνου πνεύματος να εισέλθει στο Άκτιστον. Τα αιχμηρά βέλη δεικνύουν την ένταση και την ανυπομονησία του δυτικού ανθρώπου να κατακτήσει με την λογική και την τεχνική την απροσπέλαστη θεότητα. Τούτο ως ανέφικτο φανερώνει και το πνευματικό του αδιέξοδο. Φανερώνει ότι αντιλαμβάνεται τον θεό ως κάτι το πολύ μακρινό, αλλά επί γης γνωρίζει την επιβλητική του εκκλησία. Μεταξύ θεού και ανθρώπου παρεμβάλλεται η φοβερά και άτεγκτος εκκλησιαστική εξουσία. Ο ρωμαιοκαθολικός ναός δεν είναι έκφραση της παρουσίας του θεού στον κόσμο, αλλά μια ιδιότυπη διακήρυξη της δυνάμεως, της επιβολής και της αυθεντίας της Εκκλησίας σε αυτόν. Στο εσωτερικό των σημαντικότερων και μεγαλοπρεπεστέρων ναών του Ρωμαιοκαθολικισμού (Άγιος Πέτρος Ρώμης, Παναγία των Παρισίων, καθεδρικός ναός Στρασβούργου κ.α) δεσπόζουν επιβλητικές φυσιογνωμίες Παπών οι οποίες εμπνέουν δέος, αν όχι τρόμο, στον πιστό. Ο άνθρωπος και ιδίως ο ταπεινός και ο ευσεβής κατά βάθος αισθάνεται μόνος και ασήμαντος. Η αυστηρά παπική αυθεντία απαιτεί και επιβάλλει την υποταγή. Η λύτρωσης δεν είναι ζήτημα προσωπικό αλλά ζήτημα

υποταγής, η οποία είναι εφικτή ακόμα και με την χρηματική εξαγορά (συγχωροχάρτια)! Ο άνθρωπος του σκοτεινού Μεσαίωνα τρέμει όχι τόσο ενώπιον του θεού, όσο ενώπιον των «αντιπροσώπων» του. Μοναδικό καταφύγιο είναι το εξομολογητήριο, όπου η απρόσωπη αντιπροσώπευση της εκκλησιαστικής «αυθεντίας» κρίνει τον άνθρωπο όχι κατ' οικονομίαν αλλά κατά νομολογίαν. Συνεπώς είναι σαφές ότι ο ρωμαιοκαθολικός ναός εκφράζει τον ρωμαιοκαθολικό ολοκληρωτισμό, του οποίου αποτελεί την αρχιτεκτονική έκφραση.

Ο προτεσταντικός ναός

Όπως συμβαίνει με τον ορθόδοξο και τον ρωμαιοκαθολικό τύπο ναού, έτσι και ο προτεσταντικός εκφράζει την προτεσταντική θεολογία, καθώς και την ιδιότυπη Συμβολική του Προτεσταντισμού. Για τους Διαμαρτυρομένους η Εκκλησία έγκειται κυρίως στο κήρυγμα, συνεπώς ο ναός αποτελεί βασικά μια αίθουσα κηρύγματος, στην οποία η αίσθηση του ιερού απουσιάζει. Επιπλέον τα ιερά αντικείμενα έχουν περιοριστεί, ακόμη και εξαλειφθεί πλήρως, ενώ το λειτουργικό τυπικό δεν έχει κάποια ιδιαίτερα σημασία, πέραν του να εξυπηρετεί την αναγκαιότητα της εκάστοτε συνάξεως. Θα λέγαμε ότι ο ναός για τον Προτεσταντισμό αποτελεί ως επί των πλείστων ένα χώρο εξευγενισμένης κοσμικότητας, όπου η λατρεία του θεού τελείται ως πολιτιστική και ηθική καλλιέργεια του ανθρώπου. Συνεπώς ο ναός στον Προτεσταντισμό, τουλάχιστον όπως αυτός εξελίχθη με τις εκατοντάδες παραφυάδες του, δεν είναι ένας ιερός χώρος, αλλά περισσότερο μια άνετη και απλή αίθουσα

κηρύγματος, στην οποία ένα «σωματείο» ή ένας «σύλλογος» ερμηνεύει την Αγία Γραφή σύμφωνα με τις ανάγκες του. Πιθανότατα η απουσία οποιουδήποτε πνευματικού στοιχείου στους προτεσταντικούς «ναούς» να έχει την αιτία της στην αντίθεση, μάλλον απέχθεια, των Διαμαρτυρομένων προς τον Ρωμαιοκαθολικισμό και στους ολοκληρωτικούς θρησκευτικούς του τύπους. Η Μεταρρύθμιση αν και η βάση της ήταν ορθή, εν τούτοις περιορίστηκε μόνον ως αντίθεση, έστω και δικαιολογημένη, στον παπικό ολοκληρωτισμό, με συνέπεια τον σταδιακό εκφυλισμό της. Η απέχθεια προς το παπικό ιερατείο εξελίχθη σταδιακά στον Προτεσταντισμό σε πλήρη κατάργηση του ιερατείου. Οι «σιμώνιες» αγιοποιήσεις του Ρωμαιοκαθολικισμού, εξελίχθηκαν σε κατάργηση των αγίων από τους Προτεστάντες. Ομοίως η άτεγκτος εξουσία και η ηθική κατάρπτωση των παπικών επισκόπων, εξελίχθη στην περιθωριοποίησή και την κατάργηση των επισκόπων. Εξαίρεση τόσο αρχιτεκτονική όσο και λειτουργική - πνευματική εντός του καώδους προτεσταντικού κόσμου αποτελεί η Εκκλησία της Αγγλίας, η οποία διατηρεί πλείστα όσα ρωμαιοκαθολικά αρχιτεκτονικά και τελετουργικά στοιχεία, ενώ πνευματικώς εκφράζει έναν ιδιότυπο Προτεσταντισμό, τον Αγγλικανισμό, μια σύνθεση τρόπων τινά ρωμαιοκαθολικισμού και Μεταρρύθμισης. Αυτό βέβαια δεν συμβαίνει με τις εκατοντάδες αποσχίσεις του Αγγλικανισμού (Ελεύθερες Αγγλικές Εκκλησίες) οι οποίες έχουν εξελιχθεί πλέον σε μορφές μάλλον σωματείων παρά «εκκλησιών».

Λόγω του εμφύλιου του εθνικιστικό πνεύμα είναι παντού εμφανές στα γήπεδα αυτά. Στην Σερβία οι οπαδοί του Ερυθρού Αστέρη, οι DELIJE (διατηρούν αδελφικές σχέσεις με την θ7) σε κάθε αγώνα τοποθετούν μεγάλες σερβικές σημαίες και πολλά πανό για το σερβικό Κόσοβο όπως το ίδιο και οι αντίπαλοι τους GROBARI της ΠΑΡΤΙΖΑΝ.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ

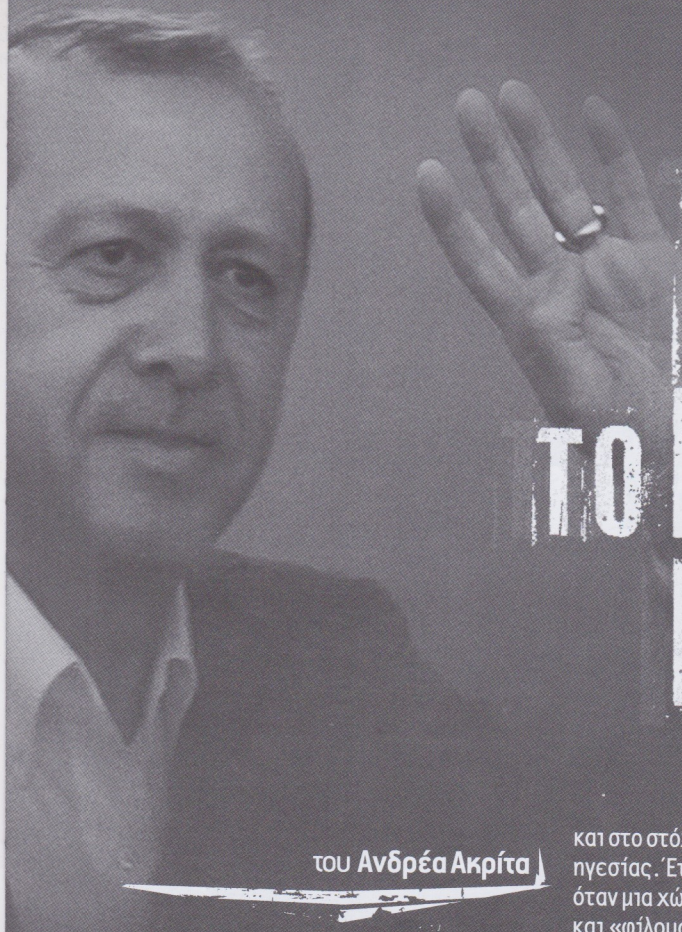
του Κώστα Παπαδόπουλου

Στην Παρτιζαν επικρατεί ένας μίνι οπαδικός εμφύλιος μεταξύ του πέταλου των φανατικών και με τους «Απαγορευμένους» που έχουν αδελφοποίηση με τους οπαδούς του ΠΑΟΚ (εκτός μερικών). Σε γενικές γραμμές οι σύνδεσμοι αυτοί προωθούν τον Σερβικό εθνικισμό και εναντιώνονται στους Αλβανούς, Κροάτες το ΝΑΤΟ και τους μουσουλμάνους. Δεν μπορούμε να τους χαρακτηρίσουμε ως NS, γι' αυτό το λόγο και χρησιμοποιούν όπως οι ίδιοι εξηγούν τον κέλτικο σταυρό ασπρόμαυρο και όχι με το κόκκινο χρώμα που δηλώνει συμπάθεια στον Εθνικοσοσιαλισμό.

Στο Βελιγράδι η πιο πολιτικοποιημένη ομάδα είναι μακρυν η PANT η οποία εφαρμόζει το ULTRAS POLITICA! Πάντα υπάρχουν NS σύμβολα, σημαίες της Ρωσίας ακόμα

και του NPD! Στην Κροατία οι φημισμένοι BAD BLUE BOYS εκφράζουν τον κροατικό εθνικισμό όντας και βετεράνοι του πολέμου με τους σέρβους. Μην ξεχνάμε τα επεισόδια του 1991 με τον Ερυθρό με την παρουσία και του Αρκαν. Πρόσφατα βρεθήκαν στο Βούκοβαθ να αποτίσσουν φόρο τιμής στα θύματα της πολιορκίας από τους Σέρβους. Και η άλλη μεγάλη ομάδα της Κροατίας η Χάιντοκ πολλές φορές εμφανίζει εθνικιστικά σύμβολα αλλά και παραστρατιωτικών ομάδων του εμφύλιου. Όλοι οι σύνδεσμοι της πρώην Γιουγκοσλαβίας είναι εθνικιστικοί αλλά με την έννοια του σοβιντισμού και όχι της ..ευρωπαϊκής φιλίας!

ΤΟΥΡΚΙΑ ΤΟ ΓΕΙΤΟΝΙΚΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ

του Ανδρέα Ακρίτα

Καθημερινά γινόμαστε μάρτυρες κοσμοϊστορικών αλλαγών στην περιοχή μας. Η κατάσταση αλλάζει μέρα με την ημέρα. Στο άρθρο που ακολουθεί δεν θα ασχοληθώ με την κατάσταση στην Ελλάδα, εξάλλου εδώ και πάρα πολλά χρόνια τοχούει αυτό που έγραψε και ο ποιητής... Δειλοί, μοιραίοι, προσκυνημένοι και ψεύτες αντάμα δεν περιμένουν πια κανένα θάμα!

Τι γίνεται όμως στην απέναντι όχθη της Ελληνικής λίμνης που οι πανάξιοι πρόγονοι μας ονόμασαν Αιγαίο και που ακόμη και η Αίγυπτος ωφείλει το όνομα της στην χρυσοφόρα λίμνη.

Τα πολλα άνοιχτά μέτωπα

Η Τουρκία εδώ και αρκετά χρόνια έχει πέσει θύμα των τεράστιων γεωστρατηγικών σχεδίων που με μαθηματική σχεδόν ακρίβεια εκτελούνται από τον Διεθνή Σιωνισμό. Τύχη αγαθή (για τους νεομογγόλους) έφερε στο τιμόνι της χώρας τον Ρετζέπ Ταγίπ ΕΡΝΤΟΓΑΝ και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι από το βήμα του Τούρκικου κοινοβουλίου ανέφερε ότι, τα σύνορα θα αλλάξουν και σκοπός του είναι αυτό να γίνει προς όφελος της χώρας του. Βέβαια όσοι στέκονται εμπόδιο στα σχέδια του βρίσκονται αυτόματα

και στο στόχαστρο της Τούρκικης πολιτικής ηγεσίας. Έτσι όμως δεν πρέπει να γίνεται όταν μια χώρα δέχεται πόλεμο από εχθρούς και «φίλους»; Όπως σε κάθε πόλεμο η τύχη ευνοεί τους τολμηρούς και ο ΕΡΝΤΟΓΑΝ τολμά να μιλάει ανοιχτά σε Ευρωπαίους και άλλους Δυτικούς και μη ηγέτες, δεν διστάζει να ρισκάρει ακόμη και μια κρίση με την Ρωσία, εμπλέκεται σε πόλεμο με την Συρία, στηρίζει τους τρομοκράτες, εξάγει τρομοκρατία, ενοχλεί το Ιράν και το Ισραήλ ενώ αν αναλύσει κανείς την σχέση μεταξύ δηλώσεων-πράξεων-αναδιπλώσεων θα καταλάβει ότι ναι μεν υπάρχει μια σταθερότητα στην γενική Εθνική γραμμή της χώρας αλλά περνάει μέσα από πτωχεύματα και πάνω από εμπόδια τα οποία μπαίνουν ακόμη και από τους ίδιους του ομοεθνείς του.

Ως τώρα όμως βλέπουμε μια Τουρκία με εύθραστη οικονομία μεν αλλά με ένα τεράστιο οπλοστάσιο το οποίο μπορεί να υποστηρίξει για πολλές εβδομάδες τουλάχιστον δύο μέτωπα (!) Αυτό όμως είναι και το μυστικό της Τουρκίας, τα πολλά μέτωπα. Όσο η Τουρκία έχει ανοιχτά μέτωπα δεν θα τολμήσει ανοιχτή σύγκρουση στο Αιγαίο ούτε την θράκη. Ο χρόνος εξάλλου κυλάει υπέρ της. Όπως ο χρόνος κυλάει υπέρ κάθε τραυματισμένου πολεμιστή αρκεί να είναι σε θέση να ελέγξει την αιμορραγία. Εξάλλου γιατί να το κάνει; Γνωρίζει ότι το Αιγαίο μπορεί να το παζαρέψει στα λόγια στα χαρτιά στα σκοτεινά γραφεία της Εσπε-

ρίας... αντίθετα με την Μέση Ανατολή, εκεί θα πρέπει να πολεμήσει για να είναι παρόν στα μελλοντικά παζάρια. Αυτό κάνει, πολεμάει και θα συνεχίσει να πολεμάει με οποιοδήποτε κόστος, εξάλλου η μάχη δεν έχει σταματήσει τις τελευταίες δεκαετίες στο Κουρδιστάν.

Μετά την Μέση Ανατολή ο Καύκασος

Το Κουρδιστάν είναι το κλειδί στην περιοχή. Αν υποθέσουμε ότι ο Διεθνή Σιωνισμός αποφάσισε ότι ήρθε η ώρα για την ίδρυση ενός ανεξάρτητου κράτους αυτό δεν θα αρέσει καθόλου στην Τουρκία, το Ιράν και το Ιράκ, πρωτίστως, ενώ οι ισλαμοτρομοκράτες που αυτοαποκαλούν τις περιοχές που κατέχουν παράνομο Ισλαμικό Κράτος IS, είναι και αυτοί αντίθετοι σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Άρα στην προκειμένη περίπτωση ο πόλεμος θα συνεχιστεί στην Μέση Ανατολή. Αν υποθέσουμε ότι τελικά τα σχέδια για ένα ανεξάρτητο ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ θα αναβληθούν (δεν το πιστεύω αλλά ας το υποθέσουμε) τότε οι πανίσχυροι Κούρδοι θα συνεχίσουν τον πόλεμο χρησιμοποιώντας οποιοδήποτε τρόπο και μέσο σε μέρος και χρόνο που οι ίδιοι θα αποφασίσουν. Άρα και σε αυτή την περίπτωση θα έχουμε πόλεμο στην Μέση Ανατολή. Φυσικά και τα σενάρια δεν είναι μόνο δύο αλλά οριοθετώ το άρθρο γενικεύοντας το μέσα σε μια κοινή λογική ενώ δεν αποκλείω το χάος... μια διάσπαση στους κόλπους των Κούρδων...

Εφόσον λοιπόν στην Μέση Ανατολή ο πόλεμος θα συνεχίζεται για τα επόμενα τουλάχιστον πέντε χρόνια με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο, η Τουρκία θα συνεχίζει να ματώνει σε κάποιο σημείο των συνόρων της ενώ θα επουλώνει τις πληγές της κάπου αλλού ή και εντός της.

Ο Καύκασος και ο Εύξεινος Πόντος δεσμεύει δυνάμεις της Τουρκίας και εκτιμώ ότι ο Καύκασος θα είναι η επόμενη καυτή περιτομή εάν τα σχέδια του Διεθνούς Σιωνισμού θέλουν να προκαλέσουν την Ρωσία. Έτσι όμως θα αναβαθμιστεί η Τουρκία και θα διασωθεί γιατί συμφωνούμε μεν ότι η Ελλάδα είναι η ανατολική πύλη της Ευρώπης, είναι η Ευρώπη, αλλά η Τουρκία γεωστρατηγικά είναι πολυτιμότερος «παίκτης» και η εξωτερικής της πολιτική είναι τέτοια που μπορεί να ξεσκώσει Ισλαμικές μειονότητες ακόμη και στην καρδιά της Ευρώπης...χωρίς να αποκλείσω φυσικά την Ελλάδα.

Όπλο η συνέχεια στην πολιτική

Η Τουρκία όμως διαθέτει και ένα ακόμη μυστικό όπλο, την συνέχεια, έτσι μπορούμε να κατανοήσουμε ότι δεν...χαμπαριάζουν από κουμπαριές και ζειμπεκίες... αυτό που έχουν σχεδιάσει θα το κάνουν και στα μακρόχρονα σχέδια τους συμμετέχουν τόσο η ακαδημαϊκή κοινότητα όσο και η ομογένεια, ίσως εκτός του Φετουλάχ Γκιουλέν ο οποίος είναι κόκκινο πανί για τον Ερντογάν όχι όμως για την Τουρκία.

Όσοι λοιπόν νομίζουν ότι η Τουρκία είναι ένας εύκολος εχθρός ο οποίος θα πηγεί στα πολλά μέτωπα που θα ανοίξουν σε περίπτωση επιθέσεως στην Ελλάδα...γιατί δεν τολμάει να επιτεθεί πρώτος;

Όποιος πιστεύει ότι είναι ένας γίγαντας που θα μας καταπιεί με μια μπουκιά, γιατί δεν αλλάζει χώρα, έτσι κι αλλιώς έχει γίνει μόδα η αναζήτηση ακόμη και Βουλγαρικής υποκοούτητας από Έλληνες...σημείο των καιρών που αρκεί για να κάνει τα κόκκαλα του Παύλου Μελά να τρίζουν...και όχι μόνο αυτού.

Το πρόβλημα Ερντογάν

Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ σχεδιάζει με λεπτομέρειες τις επόμενες κινήσεις του στην Μέση Ανατολή. Ο Ερντογάν ήδη έχει μιλήσει προσωπικά μαζί του πάνω από τρεις φορές, σε αντίθεση με άλλους που του κάνουν αναπάντητες γιατί τους τελείωσαν οι μονάδες.

Έτσι βλέπουμε ξανά Ρώσους, Αμερικανούς και Τούρκους Στρατηγούς στο ίδιο τραπέζι να συζητούν το μέλλον της Μέσης Ανατολής.

Δεν είναι το πρόβλημα η Τουρκία αλλά ο Ερντογάν και τα σκληρο-πυρηνικά του σχέδια με οποιοδήποτε βοηθάει να κάνει μεγάλη την χώρα του και φυσικά τον ίδιο. Είναι αυτο που θα έπρεπε να ζει κάθε ηγέτης, το μεγαλείο της χώρας του να γίνεται δικό του όνειρο και επιτυχία. Δεν διστάζει να παίξει επικίνδυνα να ζει επικίνδυνα να ενεργεί τολμηρά και να γράφει ιστορία.

Είναι μια περιφερειακή υπερδύναμη η Τουρκία; Ασφαλώς και είναι, και μόνο αν

Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ συμμετέχει ενεργά στα σχέδια για την Μέση Ανατολή

εμπεδώσουμε ως Έλληνες αυτό το στοιχείο θα μπορούσαμε να προετοιμαστούμε κατάλληλα όσοι προλαβαίνουν και μπορούν ακόμη. Οι αριθμοί είναι αμείλικτοι, βιολογικά οι «γείτονες» υπερτερούν, πριν τολμήσεις να σκεφτείς ότι αυτό έχει ξαναγίνει στην ιστορία να σε προλάβω...οι πρόγονοι μας έχτιζαν Παρθενώνες...εμείς τους ξεπουλάμε...βιολογικά είμαστε οι ίδιοι...πρακτικά τους προδώσαμε.

Οι Μαραθώνες λοιπόν θέλουν και Έλληνες ο καθένας ας αναλάβει τις ευθύνες. Το 2017 είναι η πιο κρίσιμη χρονιά για τον Ελληνισμό ανεξαρτήτως του τι θα κάνει η Τουρκία στα Βαλκάνια κι αν θα βοηθήσει ή όχι στον διμελισμό των Σκοπίων, η αν θα συνεχίσει να παίζει με τα φράγματα του Ευφράτη και τις προφητείες.

Η Τουρκία του Ερντογάν έχει ημερομηνία λήξης η Τουρκία όμως όχι ακόμη, αρκεί να μην το παρακάνει...αρκεί να μην τολμήσει να αυτονομηθεί πλήρως από το τις ΗΠΑ. Δεν θα διστάσει ο Τραμπ σε τίποτα μπροστά στην δική του μεγάλη Αμερική.

Λένε, πως ο πολιτισμός μιας κοινωνίας φαίνεται από την θέση που κατέχει η γυναίκα μέσα σ' αυτόν. Εν έτει 2017 η γυναίκα στο δυτικό κόσμο μπορεί να καυχηθεί, πως είναι ισότιμη πια με τον άνδρα. Μπορεί να καμαρώνει για τα κεκτημένα που πέτυχε με αγώνες, δικαιώματα που σε άλλες εποχές ήταν αδιανόητα. Πολλές φορές φτάνω όμως ν' αναρωτιέμαι, κατά πόσο βγήκε όντως κερδισμένη.

Λαϊδισμός VS Φεμινισμός

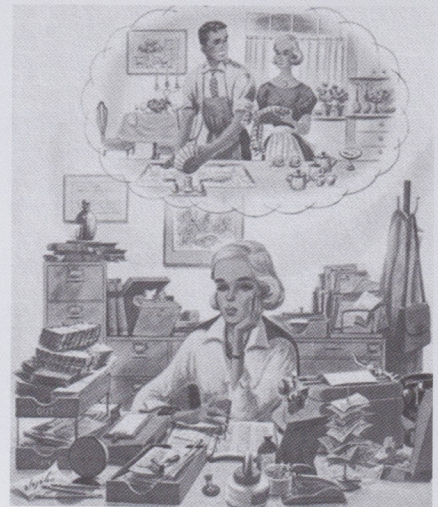
Βικτόρια Σολδάτου
και Διοτίμα Τριμπούνα

Η «απελευθέρωση» των γυναικών ξεκίνησε από το αίτημα δικαιώματος ψήφου. Το αυτονόητο δικαίωμα να αποφασίζουμε εξ ίσου με τους άνδρες για έναν κόσμο, στον οποίο γεννούμε και μεγαλώνουμε τα παιδιά μας. Όμως, αφού αυτό επετεύχθη, από 'κει κι έπειτα έγιναν όλα τόσο ραγδαία, ώστε η γυναίκα δεν έχει συνειδητοποιήσει καν ακόμα τι της συνέβη.

Ίσα δικαιώματα και όμοιοι ρόλοι

Άρχισαν οι απανωτές διεκδικήσεις, η μία μετά την άλλη, όχι για ίσα δικαιώματα πλέον, αλλά για ίσους ρόλους. Για όμοιους ρόλους, πιο σωστά. Από τη δεκαετία του '90, το λεγόμενο τρίτο κύμα φεμινισμού επιδόθηκε σε μια νοσηρή προσπάθεια να καταστήσει τη γυναίκα όμοια με τον άνδρα, προπαγανδίζοντας από τη μια υπέρ της θηλυκοποίησης των ανδρών κι από την άλλη υπέρ της αποθηλυκοποίησης των γυναικών.

Μια νοσηρή εκστρατεία τόσο εναντίον των ανδρών, όσο

Ο Φεμινισμός δεν ωφέλησε την γυναίκα, αντίθετα την έβλαψε

και των γυναικών που ακόμη υποτάσσονται στα θηλυκά τους ένστικτα κι αντανάκλαστικά. Μια καμπάνια μίσους προς οτιδήποτε φυσικό, παραδοσιακό κι ωραίο.

Δεν θα αναφερθούμε αναλυτικά στα διάφορα «δικαιώματα» που αποκτήσαμε, για τα οποία είναι αμφιλεγόμενο το κατά πόσο τελικά αποτελούν δικαίωμα ή την καταδίκη μας ως γυναίκες, θα αναφερθώ όμως στην κατάντια στην οποία περιέπεσε η σύγχρονη γυναίκα, επιλέγοντας να παρουνισιάσει τον εαυτό της σαν φτηνό εμπόρευμα, σαν ένα χυδαίο αντικείμενο για

Τι είναι ο Λαιδισμός

Ο όρος που σκεφτήκαμε, για να περιγράψουμε την προσπάθειά μας, είναι το «ladyism», εκ του αγγλικού «lady». «Λαιδισμός» θα λέγαμε ελληνιστί. Το συμπεριφέρεσθαι ως λαίδη, δηλαδή ως κυρία. Γιατί δεν αρκεί το να είσαι γυναίκα, αν επιδιώκεις το σεβασμό. Όχι, κανείς δε σου οφείλει σεβασμό εξ ορισμού, πρέπει να τον εμπνεύσεις. Δεν απαιτείται ούτε κερδίζεται με φτηνές συμπεριφορές και κλαψουρίσματα. Εμπνέεται, όταν δείχνεις κι εσύ ότι σέβεσαι τόσο τους άλλους, όσο και τον εαυτό σου. Τα φεμινιστικά ξεσπάσματα από ανασφαλή και συμπλεγματικά κοριτσάκια, που νιώθουν «καταπιεσμένα» και βλέπουν παντού εχθρούς, δεν είναι δείγμα ανωτερότητας, αλλά κατάντιας.

Τι επιθυμούμε να πετύχουμε; Αμοιβαίο σεβασμό μεταξύ των δύο φύλων και των ρόλων τους, ισορροπία, συνεννόηση και κοινό αγώνα για την επίτευξη της αρμονίας ανάμεσά μας, με στόχο την στήριξη της οικογένειας και κατά συνέπεια την βελτίωση της κοινωνίας. Άνδρες και γυναίκες θα πρέπει να είμαστε σύμμαχοι, όχι εχθροί.

Μέσω της σελίδας μας «Ladyism» στο facebook απευθύνουμε κάλεσμα σε όλες τις γυναίκες να ενδυναμώσουν την θηλυκότητά τους εκφράζοντας τις θηλυκές τους αρετές. Να επιστρέψουν στον ιερό τους ρόλο ως στηρίγματα της οικογένειας, ως σύζυγοι και μάνες, ως κόρες και αδερφές. Από τους άνδρες δεν ζητούμε τίποτα άλλο παρά την στήριξή τους σ' αυτήν μας την προσπάθεια.

την διασκέδαση του καθένα. Στην ουσία η γυναίκα με τις συνεχείς και παράλογες διεκδικήσεις της δεν πέτυχε να απελευθερωθεί από την «πατριαρχική καταπίεση και τυραννία», αλλά από την ίδια τη γυναικεία της υπόσταση. Ξαν να ήταν αυτή κάτι σικαμερό, κάτι από το οποίο έπρεπε πάση θυσία να απαλλαγεί. Πάση θυσία ν' απεκδύθει την θηλυκότητά της και να μοιάσει πιο πολύ στον άντρα, υιοθετώντας ωστόσο μόνο τα χειρότερα του γνωρίσματα κι όχι τις αρετές του.

Ο φεμινισμός αντίθετος στην θηλυκότητα

Κι εδώ πρέπει να επισημάνουμε το οξύμωρο της λέξης «φεμινισμός» (feminism), αφού κάθε άλλο παρά την θηλυκότητα (femininity) εκφράζει, αλλά αντίθετα την παρουσιάζει σαν αναχρονιστική και αστικό κατάλοιπο κι επιδιώκει τον θάνατό της. Συχνά δε, συγχέει - μάλλον σκοπίμως - την θηλυκότητα με την σεξουαλικότητα και την ελευθερία με την ερωτική ασυδοσία.

Τι κέρδισε η γυναίκα απ' όλο αυτό, πέρα από το να χάσει τον εαυτό της; Ξέφυγε από το πρότυπο της μητέρας, την οποία σκοπίμως οι φεμινίστριες ονόμασαν «παιδομηχανή» απαξιώνοντας την ιερότητά της, και θεώρησε πως ελευθερία είναι να χαρίζεις τον εαυτό σου στον καθένα, να μη σέβεσαι το σώμα σου, να δολοφονείς αγέννητα, να αναγκάζεσαι να

εργαστείς και να μεγαλώνουν τα παιδιά σου σε ξένα χέρια. Τι κέρδισε η κοινωνία; Την απαξίωση και ακολούθως την καταστροφή της οικογένειας.

Στον αντίποδα του φεμινισμού, ωστόσο, υπάρχουμε ακόμη πολλές, που νιώθουμε πως όλο αυτό το ρεύμα όχι απλά δεν μας τιμά, αλλά αντίθετα μας προσβάλλει, μας εξευτελίζει και μας ποδοπατά κάθε αξιόπρεπεια. Οι θέσεις κι οι προκλητικές «ακτιβιστικές δράσεις» των ημίγυμων (και γυμνών πολλές φορές) γυναικών δεν αποσκοπούν σε καμία ισοτιμία με το ανδρικό φύλο, αλλά στην πλήρη ταπείνωση και, ει δυνατόν, στον αφανισμό του και μας ντροπιάζει όλες.

Γι' αυτό το λόγο δύο γυναίκες αποφασίσαμε να δημιουργήσουμε το δικό μας ρεύμα, ελπίζοντας ν' ανοίξουμε τα μάτια σε όσο το δυνατόν περισσότερες γυναίκες αλλά και άντρες γίνεται.

Ενάντια στον φεμινισμό του σύγχρονου κόσμου

Απέναντι σ' αυτήν την κατρακύλα της νέας εποχής, όπου γυναίκα μπορεί να ονομαστεί το κάθε μίσανδρο κατακάθι (ανεξαρτήτως βιολογικού φύλου), εμείς εναντιωνόμαστε και προτιμούμε να ονομαζόμαστε λακωνικά Κυρίες. Κυρίες του εαυτού μας, πάνω απ' όλα, αφού δεν αφηνόμαστε να παρασυρθούμε από τις Σειρήνες του σύγχρονου κόσμου και της «προόδου». Ήρθε η ώρα να ακουστούμε με κάποιον

τρόπο κι εμείς. Γιατί, τραβώντας οι νεοφεμινίστριες το σκοινί από την μία άκρη, ως αντίδραση τραβούν κι οι άνδρες από την άλλη και φτάνουμε στο έτερο άκρο, του μισογυνισμού. Παρατηρούμε γύρω μας να διαταράσσονται οι ισορροπίες στις σχέσεις των δύο φύλων και τον κόσμο όπως τον ξέραμε να καταρρέει. Ο θεσμός της οικογένειας, που αποτελεί τον θεμέλιο λίθο κάθε κοινωνίας, έχει ισοπεδωθεί. Μας είναι αδιανόητο να στεκόμαστε και να παρακολουθούμε απαθείς.

Στις μέρες μας το διαδίκτυο είναι ένα μέσο που δίνει φωνή στον καθένα, άρα αποφασίσαμε μέσω αυτού να δραστηριοποιηθούμε κι εμείς, αφού άλλη δυνατότητα δεν έχουμε, ελπίζοντας στο καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

Μόνο ενωμένοι θα τα καταφέρουμε να σταματήσουμε το χάσμα που ανοίγεται μπροστά μας και μας θέλει απέναντι, αντί για τον έναν δίπλα στον άλλον. Δεν μας χωρίζει τίποτα, μας ενώνουν τα πάντα. Η μάχη των φύλων είναι τόσο άτοπη, όσο και το να πρέπει να διαλέξεις ανάμεσα σε ημέρα και σε νύχτα. Και τα δυο είναι απαραίτητα. Δεν μπορείς να τα συγκρίνεις, είναι διαφορετικά. Εξίσου ζωογόνα, αλλά διαφορετικά. Κι έτσι πρέπει να είναι, γιατί μέσα από τις αντιθέσεις συνεχίζει να υπάρχει ο κόσμος.

Απ' αυτήν την αιώνια τριβή, την σύγκρουση, τον πόλεμο που ο Ηράκλειτος ονόμαζε πατέρα των πάντων.

ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ

ΒΙΒΛΙΟ
ΚΡΙΤΙΚΕΣ

επιμέλεια Ιωάννης Λαζάρου

Σε κάθε τεύχος, θα παρουσιάζονται βιβλία, με μία σύντομη ή εκτενέστερη κριτική αποτίμηση, έτσι ώστε οι αναγνώστες του περιοδικού να ενισχύουν τις προσλαμβάνουσες που έχουν αναφορικά με νέες και παλαιότερες εκδόσεις και να διαμορφώνουν, ει δυνατόν, κριτήρια για μελλοντικές τους αναγνώσεις. Γι' αυτό και οι κριτικές δεν συνεπάγεται ότι θα περικλείουν πάντα θετικές προτάσεις, αλλά σίγουρα θα παρέχουν την δυνατότητα εξαγωγής χρήσιμων συμπερασμάτων προς αξιοποίησή τους.

Οι συγγραφείς και οι εκδοτικοί οίκοι που επιθυμούν να παρουσιαστεί στο βιβλίο τους στις σελίδες μας, μπορούν να αποστέλλουν στην διεύθυνση Πηνδάρου 12, 2ος όροφος ΤΚ 10671 Αθήνα ή να επικοινωνούν στο info@anaktisi-mag.gr

ΕΘΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

✍ Νίκος Παπαγεωργίου

■ εκδόσεις Λόγχη

≡ σελίδες

📖 ISBN 978-960-6804-20-5 | 2017

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Λόγχη το βιβλίο του Νίκου Παπαγεωργίου «Εθνικό Κράτος και Δημοκρατία», που περιλαμβάνει κριτικά κείμενα απέναντι στις δομές του κοινοβουλευτικού καθεστώτος και του πολιτικού βίου καθώς και κείμενα που αναλύουν τις ιδεολογικές αρχές του Εθνικού Κράτους και της ιδεολογίας του Εθνικισμού.

Όπως περιγράφεται στον πρόλογο του βιβλίου: «Σκοπός μας λοιπόν είναι να αποκτήσουν οι Έλληνες εκείνες τις πολιτικές γνώσεις που θα τους επιτρέψουν να γίνουν ολοκληρωμένοι πολίτες, ώστε να γνωρίζουν πως θα πρέπει να διοικούν και να διοικούνται, σύμφωνα με τις αρχές του δικαίου. Να είναι σε θέση να γνωρίζουν και να απορρίπτουν εκείνους, που προσπαθούν να τους παρασύρουν σε θέσεις οι οποίες είναι αντίθετες με τα εθνικά ιδεώδη».

Ο άξονας του βιβλίου αναπτύσσεται γύρω από το αντιθετικό ζεύγος Εθνικό Κράτος-Δημοκρατία: «Πρέπει επιτέλους να μάθουν οι Έλληνες τι είναι Δημοκρατία και πως λειτουργεί. Τι είναι το Εθνικό Κράτος τι επιδιώκει και ποια είναι η δυναμική του. Πρέπει να γνωρίζουν όλα τα θετικά ή αρνητικά στοιχεία, όταν ένα πολιτικό καθεστώς βρίσκεται στην εξουσία. Ακόμη πρέπει να γνωρίζουν τους κινδύνους που μπορεί να διατρέχουν, και πως ένα καθεστώς μπορεί να χάσει την εμπιστοσύνη των πολιτών. Πρέπει να γνωρίζουν πως πρέπει να κυβερνώνται οι πολίτες. Να μη κοιμόνται τον ύπνο

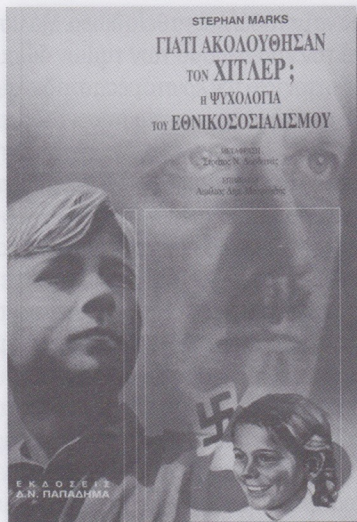
των μακάρων δίχως να αντιδρούν, αλλά να βρίσκονται σε συνεχή επαγρύπνηση. Όλα τα καθεστώτα είναι καλά όταν ωφελούν τους πολίτες και κακά όταν τους βλάπτουν».

Ως προς το σκέλος της Δημοκρατίας αναλύονται τα εξής: «Ξεκινούμε στο πρώτο μέρος του βιβλίου με τη Δημοκρατία διότι όπως λέγουν όσοι την υποστηρίζουν έχει ως βάση την ισότητα. Είναι αληθής η θέση αυτή; Απαντούμε στο ερώτημα γιατί η δημοκρατία δεν είναι ιδεολογία και τι λέγουν επιφανείς δημοκράτες γι' αυτήν».

Ο ρόλος των κοινοβουλευτικών πολιτικών. Τα τεχνάσματα που χρησιμοποιούν οι βουλευτές για να παρασύρουν τους πολίτες και τι λέγουν επώνυμοι πολιτικοί και διανοούμενοι για τη δημοκρατία. Δημαγωγία και δημαγωγία, ένα προνόμιο της δημοκρα-

τίας αλλά και για ποιους λόγους η δημαγωγία ευτελίζει την πολιτική. Ρίχνουμε φως εις το σκότος της δημοκρατίας». «Το δεύτερο μέρος του βιβλίου αναφέρεται στο Εθνικό κράτος και τι επιδιώκει ως πολιτικό καθεστώς. Ποιο είναι το καθήκον και η αποστολή του Έθνους και πως είναι η διακυβέρνηση του; Ακολουθεί τι είναι εθνικισμός και τι εθνική συνείδηση και πώς η εθνικιστική ιδεολογία διαχωρίζεται από την αστική».

Ακόμα, Εθνικισμός και οικονομία, η ώρα των Εκλεκτών και πως αναδεικνύονται, το Εθνικό κράτος εναντίον εθνικομνηδονιστικού οικουμενισμού, η ελευθερία ως καθήκον προς τους πολίτες του Εθνικού κράτους και η Ελληνική νεολαία σαν μελλοντικός οδηγός τους Έθνους.

ΓΙΑΤΙ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΝ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ;

Stephan Marks / μετ: Στράτος Δορδανάς

εκδόσεις Παπαδήμας

340 σελίδες

ISBN 978-960-206-581-5 | 2010

Παρά το ότι δεν ξεφεύγει το βιβλίο αυτό από την επίσημη ιστοριογραφία, μας δίνει μια ενδιαφέρουσα παρουσίαση για την κοινωνική πραγματικότητα της μεσοπολεμικής πραγματικότητας στην Γερμανία, παρουσιασμένη από ψυχολογική σκοπιά, ενώ επιχειρεί να αναλύσει με βάση τις ψυχολογικές αρχές, τους λόγους για τους οποίους οι Γερμανοί πολίτες συντάχθηκαν με το εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς.

Η ανάλυση βασίζεται σε συνεντεύξεις με πρώην στελέχη της Χιτλερικής Νεολαίας, αξιωματικούς των SS και μέλη του Γερμανικού Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος. Ο κοινωνιολόγος Στέφαν Μάρκς προσπαθεί να ερμηνεύσει την έλξη που ασκούσε ο Εθνικοσοσιαλισμός και να εξηγήσει τις μεθόδους, με τις οποίες ο Γ' Ράιχ προσηύχκε οπαδούς για την επίτευξη των σκοπών του. Υποστηρίζει ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός στόχευε συναισθημά.

Τέλος, ο συγγραφέας προκειμένου να υπηρέτησε την αντιφασιστική λογική του, πιστεύει ότι η εκμετάλλευση όλων αυτών των στοιχείων που έδωσαν δύναμη παλαιότερα στον εθνικοσοσιαλισμό, είναι δυνατή ακόμα και σήμερα. Έτσι επισημαίνει έναν κίνδυνο κατά την γνώμη του για τις σημερινές δημοκρατίες. Παρά λοιπόν αυτές τις αδυναμίες

του, το βιβλίο είναι ευανάγνωστο και χρήσιμο για την εξαγωγή ορισμένων κοινωνικοπολιτικών και ψυχολογικών συμπερασμάτων.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΗΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

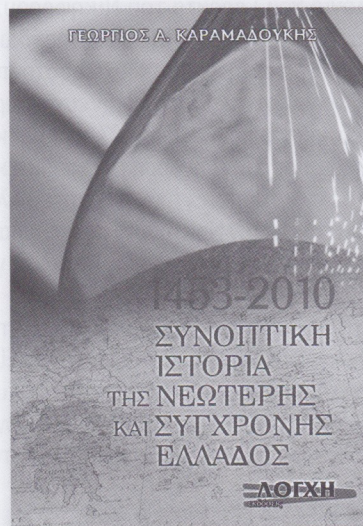
Γεώργιος Καραμαδούκης

εκδόσεις Λόγχη

σ σελίδες

ISBN 978-960-6804-20-5 | 2017

Ένα νέο βιβλίο από τις εκδόσεις Λόγχη που πραγματεύεται ολόκληρη την περίοδο της σύγχρονης ιστορίας μας, από την επανάσταση του 1821 μέχρι τις μέρες μας, με ευσύννοπο τρόπο. Σε επικοινωνία μας με τον συγγραφέα, μας προσδιόρισε το όφελος που θα έχει ο αναγνώστης από την βιβλίο αυτό: «Το όφελος του αναγνώστη συνίσταται στο ότι αποκομίζει τις βασικές γνώσεις για το

πρόσφατο παρελθόν μας. Οι γνώσεις αυτές αν και συνοπτικές αναφέρονται στο σύνολο της νεώτερης ιστορίας μας και δεν αποτελούν απόσπασμα μόνο μιας συγκεκριμένης περιόδου. Έτσι ο αναγνώστης παρακολουθεί την ιστορική εξέλιξη από την τουρκοκρατία έως τις ημέρες μας και του δίνεται η δυνατότητα να κρίνει εν τω συνόλω συμπεριφορές, νοοτροπίες, σκοπιμότητες αλλά και πολιτικά συστήματα.

Σημαντικότερη προσωπικότητα των νεώτερων χρόνων θεωρεί ο συγγραφέας τον Ιωάννη Καποδίστρια: «Αν οριοθετήσουμε την σύγχρονη εποχή ως αυτήν της Μεταπο-

λιτεύσεως τότε δυστυχώς δεν θα βρούμε σε αυτήν παρά φαύλες και ενδοτικές φυσιολογίες. Στην νεώτερη πάλι ιστορία μας η προσωπικότητα που άφησε ανεξίτηλη την σφραγίδα της, ήταν αυτή του Ιωάννη Καποδίστρια. Ο εθνικός κυβερνήτης παρέλαβε μια χώρα από μηδενική βάση και την παρέδωσε κράτος. Θυσίασε μέχρι και την ίδια του την ζωή για χάρη της πατρίδος και η μορφή του έγινε όχι μόνο σύμβολο του ελληνισμού, αλλά και διεθνές». Ενώ η επανάσταση του '21 θεωρείται το ακρογωνιαίο ιστορικό γεγονός: «Όσο αφορά την νεώτερη ιστορία το πιο σημαντικό γεγονός είναι ασφαλώς η Επανάσταση του 1821. Είναι πραγματικά θαυμαστό πως ένας λαός ενώθηκε ύστερα από τόσα χρόνια σκλαβιάς και αποφάσισε να ελευθερωθεί ή να πεθάνει. Το πιο αγαπητό από την άλλη πλευρά γεγονός για μένα είναι ο πόλεμος του 1940. Και είναι το πιο αγαπητό γεγονός διότι σε μια Ευρώπη που υπέκυπτε στην γερμανική μόπα, ο ελληνικός λαός με τους άξιους κυβερνήτες του αντιστάθηκε ηρωικώς και χάρισε την πρώτη ουσιαστική νίκη κατά του άξονος. Στην σύγχρονη ιστορία μας πάλι το μόνο γεγονός που θα μπορούσε να με συγκινήσει είναι αυτό των μαζικών διαδηλώσεων κατά της παραχωρήσεως του ονόματος της Μακεδονίας στους Σκοπιανούς».

Τέλος, ως προς την σημερινή κοινωνικοπολιτική παθογένεια, ο συγγραφέας επισημαίνει: «Μεγάλο ρόλο στην ιστορία παίζει η εμφάνιση προσωπικοτήτων, καθώς επίσης και τα πολιτεύματα. Στην Μεταπολίτευση δυστυχώς εμφανίστηκαν ίσως περισσότερο από κάθε άλλη περίοδο της ιστορίας μας δημαγωγοί. Εκτός όμως της ελλείψεως προσωπικοτήτων είναι και το κοινοβουλευτικό πολίτευμα που αναδεικνύει συνήθως μετριότητες και σπανίως άριστους. Το κομματικό κράτος της Μεταπολιτεύσεως δεν έχει προηγούμενο. Αυτό αποσάθρωσε την ελληνική κοινωνία, η οποία βολέυτηκε από την εικονική ευμάρεια και τοποθέτησε το κόμμα πάνω από το έθνος. Βεβαίως το φάρι πάντα βρωμιάει από το κεφάλι».

ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ

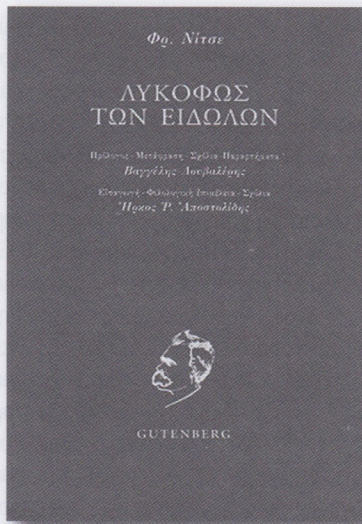
Φρειδερίκος Νίτσε

εκδόσεις Gutenberg

300 σελίδες

ISBN 978-960-0118-24-7 | 2016

Πρόκειται για μία νέα μετάφραση του ση-

μαντικού έργου του Γερμανού φιλοσόφου, με επιμέλεια και σχόλια του Ήρκου Αποστολίδη. Τα σχόλια αυτά και η νέα μετάφραση διευκολύνουν τον αναγνώστη και έτσι η έκδοση αυτή αποτελεί μια πολύ καλή ευκαιρία για όποιον θέλει να εισχωρήσει για πρώτη φορά στην σκέψη του Νίτσε. Το Λυκόφως των Ειδώλων είναι ένα από τα τελευταία έργα του πριν ο φιλόσοφος καταρρεύσει ψυχολογικά. Στο έργο αυτό ο Νίτσε απορρίπτει οριστικά την ύπαρξη μιας μεταφυσικής πραγματικότητας. Επιτίθεται σε μια σειρά μεγάλων ονομάτων της δυτικής φιλοσοφίας και του δυτικού πολιτισμού από τον Σωκράτη και τον Πλάτωνα, τον χριστιανισμό, τον Καντ και τη γερμανική φιλοσοφία, μέχρι τον Μιλ και τον Δαρβίνο, τον Ρουσό και τον Ουγκώ. Απέναντι σε αυτούς και στην αποδιδόμενη σε αυτούς παρακμή αντιπαράσσει μορφές που τις θεωρεί υγιέστερες και ισχυρότερες, όπως οι σοφιστές και ο Θουκυδίδης, ο Καίσαρας και ο Ναπολέον, ο Γκάιτε και ο Ντοστογιέφσκι. Επίσης, το ηθικό ζήτημα απασχολεί και εδώ τον «οργισμένο» φιλόσοφο. Εν ολίγοις, ένα απαιτητικό βιβλίο που ωστόσο δίνει ερεθίσματα και ώθηση για περαιτέρω μελέτης του φιλοσοφικού πνεύματος.

ΓΕΡΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ

✍ Γεώργιος Κρουσταλάκης

■ εκδόσεις Εν Πίλω

≡ 536 σελίδες

📖 ISBN 978-960-9550-88-8 | 2016

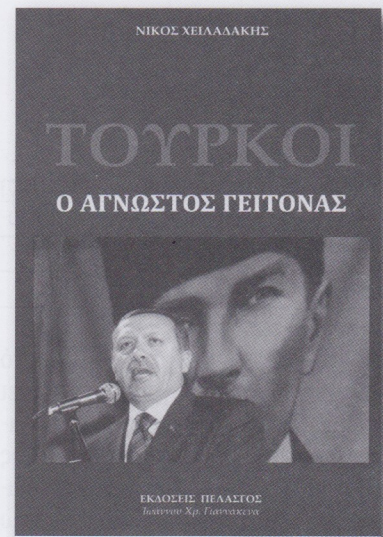
Μια πνευματική βιογραφία μίας μεγάλης

μορφής την σύγχρονης Ορθοδοξίας. Ο γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης γεννήθηκε στις 6 Δεκεμβρίου 1912 στο Αμπελοχώρι Θηβών. Έζησε τα παιδικά του χρόνια στο Αμπελοχώρι, στις πρώτες τάξεις του δημοτικού όμως, οι γονείς του εγκαταστάθηκαν στη Θήβα για να διευκολύνουν τις σπουδές των παιδιών τους. Μαθημένος να εκκλησιάζεται πολύ συχνά, συνδέθηκε νωρίς με μοναχούς και μοναχές, και άρχισε από κοσμικός ήδη να ζει ζωή σχεδόν καλογερική. Το 1933 αποφάσισε να μονάσει και ήλθε στην έρημο του Αγίου Όρους στα Κατουνακία, στο ησυχαστήριο του Οσίου Εφραίμ του Σύρου και υποτάχτηκε στην συνοδεία των Γεροντάδων Εφραίμ και Νικηφόρου παλιών οικογενειακών γνωστών. Ένα εξάμηνο μετά την προσέλευση του, εκάρη μικρόσχημος μοναχός με το όνομα Λογγίνος. Το 1935 έγινε μεγαλόσχημος μοναχός από τον Γέροντά του Νικηφόρο και έλαβε το όνομα Εφραίμ. Τον επόμενο δε χρόνο χειροτονήθηκε ιερέας.

Ο παπα-Εφραίμ γνώρισε τον μεγάλο άγιο Γέροντα Ιωσήφ τον Ησυχαστή (1898-1959) και συνδέθηκε πνευματικά μαζί του με την ευλογία του Γέροντα του Νικηφόρου. Ο άγιος Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής έδωσε ένα πρόγραμμα ησυχαστικής ζωής στον παπα-Εφραίμ, για να καλλιεργεί την ευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ, ιεέ του Θεού, ελέησον με» και τον οδήγησε στην κάθαρση της καρδιάς και τον θείο φωτισμό. Εντρυφήσε στην «Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών» και ελάμβανε τις συμβουλές των Νηπτικών Πατέρων για τον αγώνα του.

Η θ. Λειτουργία για τον παπα-Εφραίμ ήταν συγκλονιστικό και βιωματικό γεγονός. Είχε εκμυστηρευτεί σε Ιερομόναχο πνευματικό φίλο του ότι από την πρώτη θεία Λειτουργία που τέλεσε, έβλεπε αισθητά την Χάρη του

Θεού να μεταβάλλει τα θεία δώρα. Μάλιστα, μετά τον καθγιασμό των τιμών δώρων, έβλεπε τον ίδιο τον Χριστό μέσα στο δισκάριο και ήταν αδύνατον να συγκρατήσει τα δάκρυα του, όταν έφθανε στο τεμαχισμό του Σώματος του Χριστού. Έβρεχε με τα δάκρυα του το αντιμήνσιο κατά την θεία Λειτουργία και έβλεπε δεξιά και αριστερά τους αγγέλους να συλλειτουργούν. Ο παπα-Εφραίμ είχε το διορατικό χάρισμα και έβλεπε την πνευματική κατάσταση κάθε κληρικού ή μοναχού και έδιδε τα κατάλληλα πνευματικά φάρμακα για την πρόοδο στην πνευματική ζωή. Το 1996 ο παπα-Εφραίμ έπαθε εγκεφαλικό επεισόδιο και το 1998 ο παπα-Εφραίμ Κατουνακιώτης του Αγίου Όρους παρέδωσε

την αγιασμένη ψυχή του στα χέρια του Δημιουργού του.

ΤΟΥΡΚΟΙ Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ

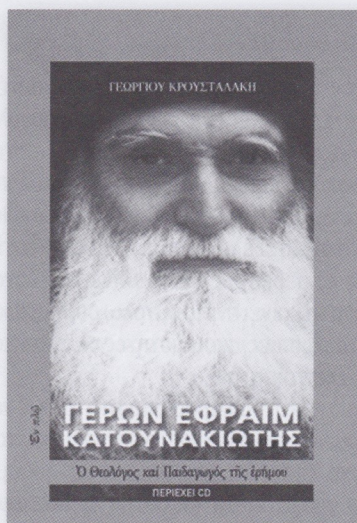
✍ Νίκος Χειλαδάκης

■ εκδόσεις Πελαγός

≡ 270 σελίδες

📖 ISBN 978-960-522-464-6 | 2017

Είναι γεγονός ότι για να αντιμετωπίσεις αποτελεσματικότερα τον αντίπαλο και τον εχθρό σου πρέπει πρωτίστως να τον γνωρίζεις. Είναι φυσικό λοιπόν τα τεκταινόμενα στην Τουρκία να αφορούν τις χώρες της ευρύτερης περιοχής και συνεπώς και την χώρα μας. Ο συγγραφέας, μετά από έρευνα πολλών ετών και με αποκαλυπτικά στοιχεία, κυρίως από τουρκικές πηγές, το αποκαλούμενο από τους ίδιους τους Τούρκους, πρόβλημα ταυ-

τότητας των κατοίκων της σημερινής Τουρκίας.

Για τους κατοίκους της σημερινής Τουρκίας δεν συμβαίνει το αυτονόητο που συμβαίνει στους περισσότερους σύγχρονους λαούς, το ότι η ταυτότητά τους καθορίζεται από την ιστορική διαδρομή που τους προσδιόρισε. Αντιθέτως ο καθορισμός της σύγχρονης εθνικής συνείδησης των Τούρκων και της ταυτότητάς τους έγινε βάσει ενός σχεδίου επιβληθέντος εκ των άνω.

Το σχέδιο αυτό καταστρώθηκε από τον Μουσταφά Κεμάλ Ατατούρκ ο οποίος ουσιαστικά δημιούργησε την σύγχρονη τουρκική εθνική συνείδηση. Τα τελευταία χρόνια μία σειρά από γεγονότα έφεραν στην επιφάνεια το πρόβλημα της φυλετικής ταυτότητας των κατοίκων της Μικράς Ασίας. Το πρόβλημα αυτό ανάγει την προέλευσή του στον εξισλαμισμό αρχικά και έπειτα στην τουρκοποίηση των εκατομμυρίων Ελληνορθοδόξων που ζούσαν στην περιοχή πριν την εμφάνιση των Τούρκων. Η αναζήτηση της φυλετικής και φυσικά εθνικής ταυτότητας αυτών των ανθρώπων δημιουργεί μεγάλη ανησυχία στο κατεστημένο της Τουρκίας, είτε κεμαλικό είτε ισλαμικό που φοβάται ότι κάτι τέτοιο θα οδηγήσει στην διάλυση του πολυφυλετικού τουρκικού μορφώματος.

Η ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Εθνικοσοσιαλιστικές και φασιστικές οργανώσεις στην Ελλάδα του Μεσοπολέμου και της Κατοχής 1923-1945

✍ Ιάκωβος Χονδροματίδης

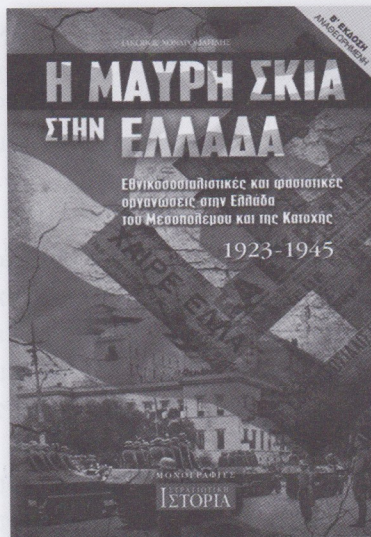
■ εκδόσεις Γνώμων

≡ 226 σελίδες

📖 ISBN 978-618-5018-67-2 | 2017

Η δεκαετία του 1930 θεωρείται και είναι η κορύφωση της μεγάλης σύγκρουση των ιδεολογικών ρευμάτων στην Ευρώπη. Στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες εμφανίστηκαν πολιτικά κινήματα με χαρακτηριστικά τον αντικομμουνισμό, τον βίαιο επαναστατικό χαρακτήρα και την προάσπιση των ιδεωδών της πατρίδας.

Την ίδια χρονική περίοδο στην Ελλάδα εμφανίστηκαν και έδρασαν εθνικιστικές οργανώσεις με πατριωτικά και φιλολαϊκά κίνητρα, αλλά πολύ συχνά και με συγκεχυμένο

πολιτικό και ιδεολογικό υπόβαθρο. Χαρακτηριστικό είναι ότι καμία από αυτές τις οργανώσεις δεν απέκτησε σημαντικό λαϊκό έρεισμα αν και κάθε κίνηση ξεκινούσε αρχικά σαν μία ελπιδοφόρα προσπάθεια. Υπεύθυνο γι' αυτό ίσως να ήταν ότι από την αρχή ο χώρος αυτός πρακτορεύθηκε, καθοδηγήθηκε και στο τέλος αλώθηκε από τις υπηρεσίες ασφαλείας της χώρας.

Μετά το 1940, οι όροι «συνεργασία» και «δοσιλογισμός» πήραν μία άνευ προηγουμένου έκταση, και για εκείνους που αρνήθηκαν την συνεργασία με τους Γερμανούς αυτοί οι όροι ταυτίστηκαν με τα ονόματα προδοτών, κατασκόπων, ανθρώπων της Gestapo και καιροσκόπων που πρόσφεραν στις υπηρεσίες ορμώμενοι από ευτελή και ιδιοτελή κίνητρα.

Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου που εμπλουτίζεται με σπάνιο υλικό της εποχής, φωτογραφίες και ντοκουμέντα, ο αναγνώστης έχει την ευκαιρία να γνωρίσει το παρελθόν του εθνικιστικού κινήματος στην Ελλάδα, ώστε να εξαγάγει τα δικά του συμπεράσματα γι' αυτήν την άγνωστη στους περισσότερους πτυχή του Μεσοπολέμου και της γερμανικής κατοχής.

Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

✍ Αθανάσιος Π. Φωτεινής

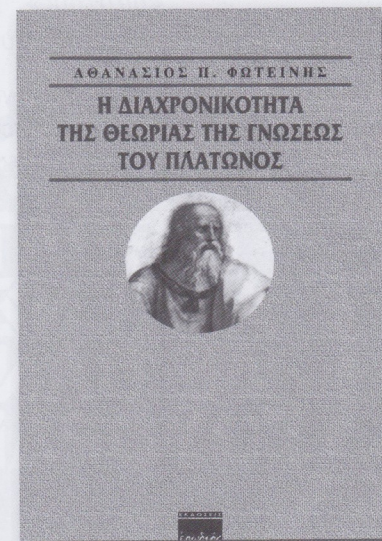
■ εκδόσεις Ερμηδός

≡ 366 σελίδες

📖 ISBN 978-960-6601-76-5 | 2005

Ο Πλάτων είναι ο κατ' εξοχήν διαχρονικός

φιλόσοφος. Η φιλοσοφία του έχει αμοιβαίες σχέσεις με τις φιλοσοφίες των προγενεστέρων και μεταγενεστέρων φιλοσόφων. Η διαχρονικότητα της γνώσεως απεικονίζεται στην πλατωνική παρομοίωση των τριών θυγατέρων της ανάγκης με το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Πρόκειται δηλαδή για τις Λάχηση, Κλωθώ και Άτροπο, καθώς οι τρεις μοίρες του ανθρώπου περιγράφουν την ζωή του στο παρελθόν, στο παρόν και το μέλλον. Η ιστορική επισκόπηση της θεωρίας της γνώσεως του Πλάτωνος δείχνει την επίδραση που δέχεται ο μαθητής από τον δάσκαλό του, τον Σωκράτη, και τους προσωκρατικούς φιλοσόφους και την επιρροή που έχει η θεωρία του στους μεταγενέστερους θεωρητικούς φιλοσόφους, οι οποίοι εμπνέονται από το αρχαίο πνεύμα του.

Ο Πλάτων καταφεύγει στα σπουδαία χωρία και ουσιώδη αποστάσιμα που αφήνουν στην πλούσια φιλοσοφική τους παρακαταθήκη οι παλαιότεροι φιλόσοφοι καθώς και οι σύγχρονοί του, που έχουν σχέση με την φιλοσοφία του και, κατά συνέπεια, με την θεωρία της γνώσεως. Η ορφικο-πιθαγορειανή θεωρία της μετεμψύχωσης, το δόγμα της καθολικής αλλαγής του Ηρακλείτου, η έννοια του νου του Αναξαγόρα, ο μεταφυσικός μονισμός του Παρμενίδη και η μαιευτική μέθοδος του Σωκράτη, επιδρούν καταλυτικά στην φιλοσοφική σκέψη του Πλάτωνα.

Σκοπός του συγγραφέα είναι να δώσει την δική του ερμηνεία η οποία δεν απαιτεί να είναι καθοριστική αλλά αποβλέπει στην επέκτασή της πέρα από εκείνες των άλλων ερμηνευτών. Σίγουρα διαβάζοντάς το ο αναγνώστης εμπλουτίζει τις γνώσεις του και

Οι σελίδες της ΑΓ- ΑΝΑΚΤΗΣΗΣ παρεμβαίνουν, τρολάροντας την πολιτική ορθότητα και τον καθωσπρεπισμό των ταγών μας και των «διαμορφωτών της κοινής γνώμης».

Με δηλητηριώδες χιούμορ και πολλή... αγανάκτηση!

Φίλοι δεν ήταν, γνωστοί ίσως από κοινές παρέες. Τους χώριζε άλλωστε και χιλιομετρική απόσταση, όταν όμως αντάμωναν και η κουβέντα γύριζε, όπως πάντα, στα κουτσομπολιά του χώρου εκεί σόλαραν. Ο ένας σκληροπυρηνικός, γνώριζε τους λοχίες κάθε μεραρχίας με τα παρατσούκλια τους και ξεχώριζε τα εμβατήρια από την πρώτη νότα. Δόστου «μαρτσίρεν» και πάρτου την θεσσαλική ψυχή. Πολιτικά όμως δεν «έμπλεκε» κρατιόταν μακριά. Και ευκαιρίες υπήρχαν αλλά δεν ξέφυγε ποτέ, προτιμούσε την ησυχία του πατριωτισμού. Και το '80 και το '90 και στις αρχές του 2000. Και ας καταδίκάζαν εκεί τους ναζί, του έφταναν οι ρεπλίκες και τα βινύλια, έκανε εκεί το καθήκον του...

Ο δεύτερος φανατικά αντιναζί, πατριώτης μεν αλλά δεν σήκωνε κουβέντα για «δαύτους». Το βαλτοί ήταν το λιγότερο, το χρηματοδοτούμενοι κα πράκτορες, ε αυτό το είχε δεδομένο, ήταν βλέπεις και η δουλειά που κάτι θα 'ξερε παραπάνω. Πολιτικά δεν μπλέχτηκε, άλλωστε κάτω απ' τα αυλάκι μικρή η κοινωνία, είναι και η δουλειά που λέγαμε, λειτουργήμα υπηρεσία, όπως θες πες το, που δεν σήκωνε πολλά πολλά.

Έτσι, και οι δύο για τους δικούς τους λόγους δεν μπλέχτηκαν, με τους πιτσιρικάδες έκαναν και την πλάκα τους μέχρι που γύρισε το ζάρι...

Και έτυχε οι γραφικοί και οι βαλτοί να βρεθούν απ' τα αλώνια στα σαλόνια. Και να τότε σα θαύμα είδαν το φως το αληθινό, που βγήκε μέσα από το βαθύ σκοτάδι, γνωστά αυτά, τα γράφανε οι άλλοι χρόνια, μην λέμε τα ίδια...

Και άνοιξε τότε ένα άλλος κόσμος μπροστά τους, άνοιξαν και κάτι θέσεις εργασίας, άρχισαν να γίνονται πραγματάκια. Έμαθαν και αυτόν τον διάολο το φέισμπουκ, βολεύουν βλέπεις και τα τάμπλετ, και έπεσαν με τα μούτρα στο μπλίτζκριγκ.

Έλεγε ένας μια κουβέντα που δεν του άρεσε, ένα βίντεο, αμέσως κόμμεντ. «Πάρτε το χαμπάρι αλλάξανε τα πράγματα» και μετά πέταγαν και μια δεκαετία αγώνα. Στράβωνε ένας πιτσιρικάς και σχολίαζε, δεν προλάβαινε ούτε τα δάχτυλα του να πάρει από το πληκτρολόγιο, «σε χάλασε μεγάλη, άμα δεν θες και δεν σου αρέσει...». Και το προχώραγαν και άλλο: «έφυγες από το μαντρί και να τις φας σου αξίζει, ή με εμάς ή με τους άλλους». Και την ώρα που έγραφαν και το έλεγαν απόξω τους δυνατά σαν να κάναν πρόβα, μπας και συνηθίσουν γιατί παλιά έλεγαν και ανέκδοτα που πια ήθελαν αν ξεχάσουν.

Και να ρωτήσεις τώρα το κάνουν για τα λεφτά; Για την δόξα; Για του δρόμου τη χαρά; Κύριος οίδε... Αλλά λέγε λέγε όλο και κάποιος θα σε δει, κάποιος θα σε προτείνει... Εδώ τα καταφέραμε με την μεγάλη παράταξη, εδώ θα κολλήσουμε, νερό και αλάτι τα παλιά ...

η «έμφυλη ταυτότητα» ενός κρατιδίου

Στις μέρες μας είναι σύνηθες το να αλλάζει κανείς ταυτότητα και... προτιμήσεις και γενικώς, όπως ξέρουμε, «ότι δηλώσεις είσαι». Έτσι και το κρατίδιο των Σκοπίων, παρά τις εσωτερικές του ανεμοθύελλες κάνει τα αδύνατα δυνατά για να παίξει έναν ρόλο στην περιοχή. Επίκεντρο πάντα, η ονομασία του κρατιδίου που την αλλάζει σαν τα πουκάμισα...

Όταν είσαι αριστερός

Υπερασπίζεσαι την ελευθερία του λόγου,
αρκεί... να μη διαφωνεί κάποιος μαζί σου.

Παλεύεις για τα θρησκευτικά
δικαιώματα όλων,
αλλά.. είσαι άθεος.

Αγαπάς τους ξένους,
αλλά... ταυτόχρονα λες ότι
δεν υπάρχουν
κράτη και πατρίδες.

Λες ότι η ιδιοκτησία εί-
ναι σκλαβιά,
εκτός... αν όλα είναι
ιδιοκτησία του κράτους.

Υπερασπίζεσαι τους γάμους
μεταξύ ομοφυλοφίλων
αλλά... είσαι κατά του γάμου.

Λες ότι η τέχνη ανήκει
στην αριστερά,
αλλά... σπας αγάλματα και βά-
φεις τοίχους μουσείων.

Λες ότι αγαπάς τη ζωή
αλλά... υπερασπίζεσαι τις
ανεξέλεγκτες εκτρώσεις.

Είσαι κατά των γενικεύσεων,
αλλά... λες ότι όλοι όσοι διαφωνούν με εσένα είναι φασίστες.

...για περισσότερη αγανά-
κτηση επισκεφθείτε το
[www. anaktisi-mag.gr](http://www.anaktisi-mag.gr)

...με χρηστικές πληροφορίες
για το περιοδικό!

Οι δυσκολίες των καιρών, ταλανίζουν και αυτό το περιοδικό, από το ξεκίνημά του κιόλας. Για το λόγο αυτό και καθυστέρησε η έκδοση του τεύχους που κρατάτε στα χέρια σας.

Ελπίζουμε η ύλη του να σας αποζημιώσει και... μείνετε μαζί μας για όσα έρχονται από Σεπτέμβρη!

*Αξιοποιήστε το καλοκαίρι σας διαβάζοντας
και από τον Σεπτέμβριο...
ξανά με την Ανάκτηση!*

100% Politically Incorrect

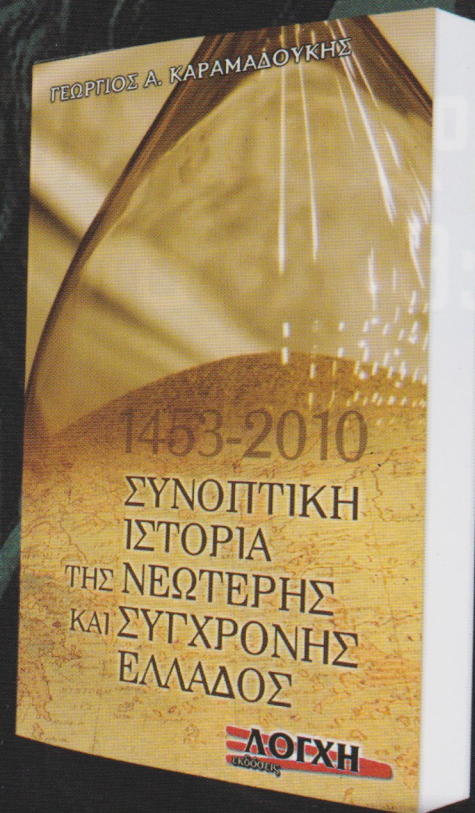
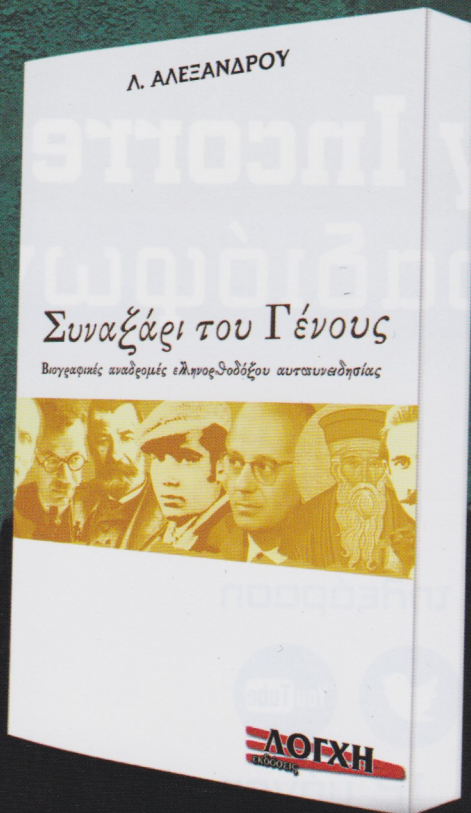
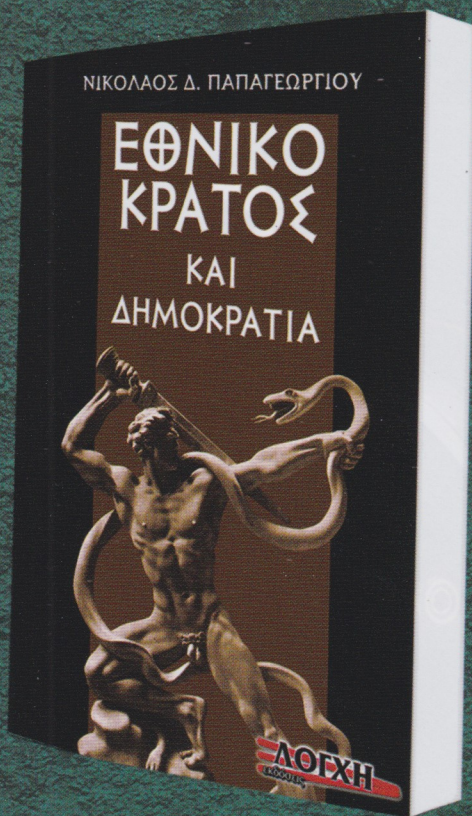
το εθνικιστικό ραδιόφωνο

εφημερίδα ραδιόφωνο τηλεόραση

24 ώρες 7 ημέρες 12 μήνες

www.elkosmos.gr

τα βιβλία αυτά μπορείτε να τα βρείτε στο:

βιβλιοπωλείο **ΛΟΓΧΗ**, Πινδάρου 12, 2ος όροφος, Αθήνα τηλ. 210 3611590 www.logxi.com

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΛΟΓΧΗ

EKDOSEISLOGXI